



109

ÎNTOARCEREA VRĂJITORULUI

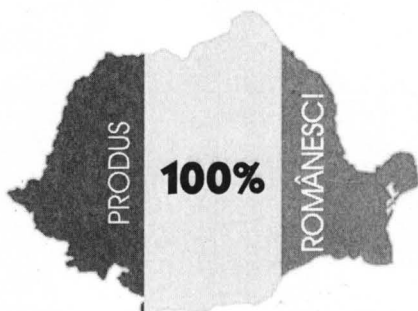
ANA-VERONICA MIRCEA



BIBLIOTECA
ALEPH

PAVCON / FICTION

ÎNTOARCEREA VRĂJITORULUI



Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

109

Ana-Veronica Mircea

ÎNTOARCEREA VRĂJITORULUI

© 2018, Ana-Veronica Mircea

© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIRCEA, ANA-VERONICA

Întoarcerea vrăjitorului: povestiri / Ana-Veronica
Mircea. - București: Pavcon, 2018

ISBN 978-606-8879-95-6

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau
integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: George Ionescu

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-8879-95-6

ANA-VERONICA MIRCEA

Întoarcerea Vrăjitorului

Povestiri

Editura PAVCON
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

- | | |
|--|--|
| #1 Extra-Terestrul | #38 RSA – Auro Luck |
| #2 Secretul emisferei | #39 Războiul Celestinei |
| #3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță | #40–49 Aripile Albastre |
| #4 Scornituri spăimântătoare | #50 Sânge, Metal și Speranță |
| #5 Rangkook | #51 Decadența sufletelor noastre |
| #6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca | #52 Povestiri spăimântătoare |
| #7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus | #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului |
| #8 Erezia egumenului Glicherie | #54 Războiul Eleninei |
| #9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1 | #55 Casa din altă viață |
| #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie | #54 Războiul Eleninei |
| #11 O tragedie cerească | #55 Casa din altă viață |
| #12 Cetiți-le noaptea | #56 Dinosauria |
| #13 Marginea curcubeului | #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor |
| #14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim | #58 Învățătorul |
| #15 Praf | #59 Noaptea orașului ilustrat |
| #16 Manuscrisul episcopului
Petronius | #60 Praf 3 |
| #17 Steaua fulgurantă - IVA 2 | #61 Saurianul de metan - IVA 3 |
| #18 Un român în Lună | #62 Artefactul |
| #19 Oameni pe care i-am cunoscut | #63 Casa fără cărți |
| #20 Sawtooth | #64 Apophis |
| #21 Rău de spațiu Omul fără nume | #65 Parlamentul |
| #22 Progradia | #66 RSA – Hora hoiturilor |
| #23 A doua Lună a Pământului | #67 Dragonul fără aripi |
| #24 Dialogul păsărilor | #68 RSA – Judecata de Apoi |
| #25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei | #69 Avatarii faraonului Tlă |
| #26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar | #70 RSA – România sub Asediu |
| #27 Therra | #71 Efectul Metamorphis |
| #28 1944 Ein Freak | #72 Dicționar de Enigme și Mistere |
| #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2 | #73 Elogiu muncii de partid |
| #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi | #74 Insula pescărușilor |
| #31 CdT 2 - Cârligul spațial | #75 Aurul beznei |
| #32 CdT 3 - Poarta mânturii | #76 București, 2058 |
| #33 RSA – Furia fiarelor | #77 Încăpățânarea Timpului |
| #34 RSA – Marile migrații | #78 Deocamdată... enigme |
| #35 Olympus Mons | #79 Tunelul de la capătul lumii |
| #36 RSA – Noaptea lemurienilor | #80 Ultima frontieră |
| #37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei | #81- 83 Istoria Literaturii SF |
| | #84 Orașele caracatițelor |
| | #85 Europa benzilor desenate 2 |
| | #86 Confesiunile Omului-câine |
| | #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea |
| | #88 Oameni goi pe străzi |
| | #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4 |
| | #90 RSA - Tg. Jiu '59 |

DE DRAGOSTE

— Iubitule! exclamă Regina.

— Poftim? tresări Regele, ostentativ îndatoritor – dar Regina se încruntă, căci îi observase ochii spăimoși înaintea ca el să își coboare pleoapele inflamate. (Deși conviețuiau de trei ani, încă nu reușise să se învețe cu temperaturile scăzute care erau, pentru soția lui, o adevărată desfătare.)

— Iubitule..., repetă ea – răspicat, aproape silabisind.

— Da, scumpa mea, făcu el, mieros – dar evident preocupat să studieze firul lung și alb care se lăfăia, alături de jilțul ei, pe mocheta pufoasă, ruginie.

— Asta voiam să spun, surâse ea, urmărindu-i privirea. Că năpârlesc. E prima zi a perioadei fertile. Adică e timpul să avem urmași. Uрмаși, înțelegeți, sire?

Regele sări ca ars.

— Doamnă, atât contractul de alianță cât și cel matrimonial stipulează înșămânțarea artificială, spuse, sperând că vorbea cu demnitate. Medicul Curții e întotdeauna pregătit să vă ajute, adăugă, după o scurtă pauză, arătând cu un gest larg către ușă.

— Sire, ripostă ea, indignată, doar știți că religia mea interzice...

— Despre religie nu se pomenește nicăieri, oftă Regele, dar am aflat că, oriunde în lumea civilizată, situațiile similare se rezolvă renunțând la vechile superstiții idioate...

— Ia te uită! se zbârli Regina. Va să zică, sire, v-ați informat! Și încă fără știrea mea! Ce spun contractele despre asta?

— Uite ce e, doamnă, zise Regele, cu groaza tremurându-i în glas – și înghesuindu-se într-un colț ca să evite atingerea ei drăgăstoasă, știu că trebuie să avem urmași, că trebuie, conform uzanțelor de pe toate planetele Federației pe care două specii inteligente își dispută supremația, să facilităm apariția unei specii hibrid, cea a noilor stăpâni. Dar mai știu și că organele noastre sexuale nu sunt compatibile și că însămânțarea artificială e singura cale care respectă Drepturile Raționalilor, pentru că noi, ihomii, nu putem fi de acord cu...

— Cu asta, nu-i așa? rânji Regina, reușind să cuprindă în laba ei pufoasă trupul firav al Regelui înfricoșat.

El se zbătu cu disperare, chițcăind îndelung – și ea salivă, excitată, recunoscând așa-numitul țipăt al ihomului muribund. Și apucă să vadă ochii lui pleznind de spaimă înainte de a-i reteza capul dintr-o singură mușcătură.

— Noi, alegonii, am considerat întotdeauna capul de ihom o delicatesă, spuse, încă ronțăind, adresându-se trupului celui care-i fusese soț – după ce îl lăsase să-i cadă la picioare. Firește, continuă, privindu-i atentă ultimele zvârcoliri, religia ne interzice până și plăcerea asta mărunță!... O veche superstiție idioată, adăugă, râgâind, pe care am nesocotit-o, așa cum se procedează oriunde în

lumea civilizată! Ce-mi pasă mie că, acum nu știu câte milenii, niște alegone ignorante s-au speriat pricepând că, la trei luni după o astfel de gustare, zămislesc pocitanii? Eu știu că-i vorba doar de drăgălașii pui hibrid, la fel de reușiți ca ăia cu care m-ar blagoslovi chinul și umilința însămânțării artificiale!

IADUL

— Îmi pare rău, Mlatlalmal, spuse purtătorul de cuvânt al Supremului Juriu. Îmi pare rău că tocmai eu trebuie să-ți comunic sentința: Mlatlalmal, Iadul te așteaptă!

Entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal se lungi ca un fuior, își schimbă culoarea din bleu pal în roșu carmin – nu fără a rătăci prin numeroase culori și nuanțe intermediare – se încolăci, se contorsionă, se înnodă de trei-patru ori și sfârși prin a se spirala în jurul celui alt, care optase pentru modelul romboedru cenușiu – cel preferat, de altfel, de majoritatea membrilor Supremului Juriu.

— În amintirea prieteniei noastre din a treia existență, nu voi menționa în niciun raport această agresiune gravă, susură – solemn! – purtătorul de cuvânt, în timp ce vârful romboedrului i se metamorfozau în excrescențe tubulare, bântuite de curenți purpurii.

— N-am vrut să te înfurii, se scuză Mlatlalmal, retrăgându-se și adunându-și buclele într-un glob argintiu. Dar nu m-am putut stăpâni. Iadul e o pedeapsă prea grea! Tu mă cunoști doar, Aglorbalal. În nicio existență n-am căzut în păcatul agresivității în așa hal încât să merit Iadul, doar tu știi asta foarte bine!

— Nu contează ce știu eu, răspunse sec Aglorbalal, recăpătându-și indiferența cenușie. Contează numai cele știute și hotărâte de Juriul Suprem. Supremul Juriu nu greșește niciodată, de aceea sentințele sale nu sunt discutabile! Ca unul ce ți-a fost odată prieten, te sfătuiesc să renunți la argintiul nevinovăției și să pornești – chiar acum! – pe calea ispășirii!

Mlatlalmal şuieră ascuțit, a pagubă și a resemnare, și, deșirându-se într-o șuviță neagră, șovăitoare, se strecură, de bună voie, prin orificiul tip sfincter al Incintei-cu-formă-bine-definită-și-volum-la-limita-inferioară-a-necesității. În urmă-i, incinta își blocă instantaneu calea de acces, încorsetându-l. Invadat de panică, încercă iarăși și iarăși – dar fără succes – să se dilate, până când se simți doborât de oboseală. Apoi, colac peste pupază, închisoarea prinse a se contracta, și entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal fu comprimată în așa hal, încât își pierdu toate facultățile de percepție.

Când își reveni, avea formă impusă și un volum aparent nemodificabil – „Mă simt preponderent solid, fir-ar să fie!” – și era captiv în bezna unei cavități închise, inundate, aparținând unei alte entități preponderent solide, una de dimensiuni impresionante! Se agită îndelung, nedorind decât să evadeze. Dar nu reuși decât atunci când entitatea închisoare, bănuită a fi de tip feminin, se alătură luptei lui, căci devenise ciudat de nerăbdătoare să-l expulzeze.

Mlatlalmal se pomeni pe neașteptate într-o lume stranie, în care câteva entități preponderent solide, cu dimensiuni comparabile cu cele ale cărei de care tocmai se des-

prinsese, se agitau dizgrațios, în timp ce altele – evident nespirtualizate – zăceau imobile, dar amenințător solide și periculos colțuroase. „Nu sunt destul de agresiv ca să mă descurc în Iadul ăsta!” își spuse, clocotind de revoltă, și vru să-și urle gândul, dar nu reuși să emită decât un orăcăit strident, prelungit.

— E băiat! Al treilea, nu, doamnă Brown? spuse una din entitățile preponderent solide, prinzându-l cu două apendice lungi.

Deși inițial dezagreabil, contactul avu darul să-l liniștească, revărsând asupra-i deplina uitare, atât a celor șase existențe precedente, cât și a actualului său statut de condamnat la o viață în Iad – cea mai grea pedeapsă imaginabilă!

NEGUSTORUL AMBULANT, CALCULATORUL ȘI FALIMENTUL

(Fragment din „Tarele unui secol prosper”, conferința romanțată a istoricului Yehudi Karmah, difuzată vineri, 22.02.2222, la o oră de maxima audiență, pe toate canalele audio din Eurasia Centrală.)

Calculatoarele de buzunar cu bio-alimentare sunt nu numai cele mai fiabile, ci și cele care îți asigură independența – ceea ce nu se poate spune nici despre cele cu baterii solare, nici despre cele cu baterii clasice, de unică folosință. Căci smogul deceniului VIII al secolului XXI fiind dens și aproape omniprezent, o baterie solară se reîncarcă greu, dacă – norocosule! – ai nimerit una excepțională; altfel, nu se reîncarcă niciodată! Cât despre bateriile clasice, deși sunt din ce în ce mai scumpe și mai greu de procurat, toți negustorii ambulanți le preferă.

— Paradoxal! exclamă cei care nu știu că veniturile modeste ale ambulanților nu permit accesul la un regim alimentar strict natural, bogat și variat și la odihna zilnică de minimum opt ore, fără de care niciun organism nu

poate alimenta un calculator (fie el și de buzunar) cu propria lui bioenergie.

Cât despre renunțarea la calculator... Așa ceva nu se poate concepe! Cum altfel ar putea un ambulant (care nu-și poate permite nici să achiziționeze un cititor de cărți de credit sau de cartele) să afle câte bancnote din fiecare tip valoric trebuie să primească pentru a aduna suma de, să zicem, 2147 de unități monetare? Și cum altfel ar ști cât să ceară atunci când clientul cumpără mai mult de un singur articol?

Așadar, când are ghinion și calculatorul i se strică... Prăpăditul lui de calculator uzat moral, cu baterii de unică folosință... Ei bine, individul se poate considera falit! Căci toți reprezentanții breslei depanatorilor sunt fie morți, fie atât de decrepiți încât mai mult distrug decât repară! Iar un calculator nou costă o mică avere și prea puțini reușesc să adune bani albi pentru zile negre!

Desigur, nu toți ghinioniștii cedează fără luptă. Unii se fac luntre și punte până găsesc câte un escroc bătrân (născut în anul 2000 sau cam pe atunci) de la care obțin, în schimbul unei părți rezonabile din marfa din stoc, câteva hârtoage îngălbenite, botezate pompos „Tainele adunării și scăderii și tablele înmulțirii și împărțirii”. Numai că apoi își plimbă, zadarnic, ore întregi ochii peste coloane înțesate de cifre mărunte, pentru că nicăieri nu scrie cât fac, de exemplu, $3 \times 2147 + 4 \times 5394$.

— Hârțiile te învață cum să calculezi tu însuși, spune Șarlatanul – atunci când păcălitul, c-o falcă-n cer și alta-n pământ, îi cere socoteală.

— Să calculez eu însumi?! Cum?! Explică-mi!

— Nu știu, oftează ghiujul. Ai mei mi-au cumpărat calculator de buzunar de când m-au dat la grădiniță!

— Și eu ce fac cu astea? urlă nefericitul, începând să priceapă că, într-adevăr, îl paște falimentul.

— Citește instrucțiunile, i se răspunde, arătându-i-se, cu vârful unui deget stafidit, cele câteva rânduri de semne cabalistice din subsolul fiecărei pagini.

— Să citesc semnele astea decorative?!

— Nu-s semne decorative, i se explică. Sunt litere. Semne care formează cuvinte!

— Cuvinte scrise?! Citește-mi-le tu, hodorogule, dacă ești în stare!

Hodorogul ridică din umeri și își destinde, într-un zâmbet plin de regrete, gura pungită.

— Îmi pare rău, mormăie, cu voce obosită. Când am făcut eu școala existau deja calculatoare vorbitoare!

ÎNVINS

E lumina LUI, o recunosc, rece ca bisturiul, concentrată într-o pată informă și azvârlind, spasm după spasm, pseudopode flenduroase. Ca o dâră băloasă de melc, se prelinge, prudentă, peste mîzga bolborosindă de pe dalele crăpate. Tremur când se aburcă pe ziduri, hărtănind negura groasă, mucegăită, și transpir când, inevitabil, spot lângă spot, atacă tavanul.

E o sudoare rece, împutită. Îmi vine să vărs. Niciodată n-am suportat izul de mortăciune!

M-a lovit! Mi-a sfredelit genunchiul! Urlu și nu mă aud! Înaintează, îmi palpează coapsele, îmi conturează imaginea lăbărțată pe bagdadia veche, coșcovită. O simt hăcuindu-mă. Urlu ca o vită în preajma tăișului. Îmi scuiplămânii urlând. Și nu aud niciun sunet!

Pentru că nu am – nu mai am – coarde vocale. Mi-a golit trupul ca pe o amforă veche, a aruncat în scârănă totul: mațe îmbârligate, duhnitoare, ficat, rinichi, inimă încă pulsând, ochi rostogolindu-se..., totul... Nu, nu totul: creierul plutește în bolul cu lichid chihlimbării, spânzurat de o mașină verde, cu luciu dur, de oțel. De acolo îmi percep învelișul, hoitul conservat. Încastrat în cristal, mă fi-

xează idiot, cu două safire oarbe, sclipitoare. Pe mine mă fixează. Eu sunt creierul! Asta am fost dintotdeauna...

Imaginea care doare?! Nu e a mea! Nu mă torturează scalpul lucitor! Nu pe mine! Nu sunt fugar, lipit de bolta unei hrube părăsite! Nu m-a găsit! N-o să mă prindă niciodată!

Pentru că trâmbița victoriei mele sună!

Himeră stupidă!

Sună „cântul supunerii”! Mă trezesc în trilurile lui pițigăiate. Buimac, mă zbat și mă dezmeticesc în craniul străin. Îmi amintesc, a fost al meu... cândva... Atunci când nu era placat cu un metal poros, necunoscut. Atunci când nu vedeam prin ochi sticloși, de piatră verde, moartă. Atunci când planctonul microscopic, din atmosfera de EL otrăvită, nu era hrana suptă de mine prin toți porii, sorbită de buretele ce-mi umple acum trupul, buretele din care stoarce apă vie sinele meu exilat! Atunci când nu scuiam necurățenii acre și vălătuci fetizi prin gura acum știrbă, cu buze încrețite, plumburii.

Și nici nu viermuiam, printre jivine ce mi-au fost cândva supuse, acum hrănindu-se asemeni mie, privind prin ochi la fel de prețioși și goi, spurcând cu aceleași miasme aerul din jur, condiționate de aceleași triluri să facă sluj în fața celui care ne-a colecționat ca să ne poarte, robi, pe arca LUI, spre stele nenumite.

EL intră, ca întotdeauna, rânjindu-și botul – rădăcina colțuroasă a celor două mutre triumfiulare, galben-vineții, răsfirate sub bășica țepoasă, adăpostul inteligenței nepereche, perla biogalaxiei!

E colecționarul, e creierul, e noul stăpân, e cuceritorul!
În fața LUI nu tremur, nici nu asud rece, cu iz de mortăciune. Frica, ura și durerea sunt doar un vis atavic și rebel. În fața LUI ascult și mă supun. E tot ce mi-a lăsat
ÎNVINGĂTORUL!

OYOJA ONUK

Despre Sheagad Hurm se vorbește mereu, pretutindeni – dar nu i se pronunță numele. Oamenii o numesc Vrajitoarea Roșie – dacă o urăsc mai mult decât se tem de ea, sau Stăpâna Timpului – dacă teama le e mai puternică decât ura.

Doar cei ca Oyoja Onuk nu o numesc nicicum. Pentru că statuile nu pot vorbi, și ei – exponatele din valea numită Circul Clipelor, la care gloata se zgâiește cu fascinație bolnăvicioasă – par statui de carne bine conservată între ziduri invizibile și impenetrabile, cadavre rigidizate, cu jalea uitată în ochii larg deschiși și imobili. Totuși, mințile le trăiesc în propriile trupuri încastrate în stropi de timp înghețat – de pildă, al lui Oyoja e captiv în fracțiunea de secundă în care tăișul ghilotinei i-a atins ceafa. Sheagad a oprit cu măiestrie timpul – numai timpul lui – exact înainte ca lama să-i despică pielea, când Oyoja tocmai începea să simtă răceala oțelului aducător de moarte. Trebuia să fie ultima senzație din viața lui – și singura conștientizată în acel moment. Dar el e condamnat la atemporalitate. El e prizonierul etern al unei infinitezimale fărâmaturi a vremii și are (aproape că a început să guste ironia!) la dispoziție tot timpul din lume pentru a-și

simți și pieptul sfâșiat de gheara groazei, și balele prelinse pe bărbie, și udul cald ajungându-i la genunchi, și necurățeniile năboind prin sfincterul scăpat de sub control, și demența bulbucându-i ochii și căscându-i gura spre a slobozi, zadarnic și irațional, un urlet amputat... Cu atingerea ei nemiloasă, Sheagad nu i-a rupt de firul vremii și conștiința, dar l-a condamnat în schimb să primească aceleași și aceleași senzații, fiindcă, dintre toate simțurile lui Oyoja, doar văzul și auzul nu sunt captive în timpul lui împietrit.

Atingerea ei nemiloasă... Atingerea femeii cu păr acaju, buze de carmin și straie sângerii... Atingerea femeii ai cărei iriși sunt două inele de culoarea coralului, două inele fine, parcă străvezii, în jurul pupilelor enorme, adânci ca două hăuri sfredelite înspre păcat... Atingerea femeii a cărei fascinantă straniețe nu se lasă descrisă de vorbe sau de gânduri omenești... Atingerea pe care (o altă ironie, deloc gustată!) Oyoja nu o poate simți...

Atingerea ei nemiloasă se petrece, cumva, în afara timpului cunoscut și perceput. Sheagad nu înlemnește ceea ce atinge în clipa vie, în clipa pe care muritorii neputincioși o numesc prezent și care le alunecă printre degete ca vântul prins în pumni. Oyoja bănuiește că Sheagad cutreieră nestânjenită prin viitorul condamnatului, alege un crâmpei minuscul din timpul lui și îl așteaptă acolo, așteaptă ca viața lui să curgă – exact până atunci. Atunci, cei din jurul nefericitului o întrezăresc pe Sheagad într-o străfulgerare și îl văd înțepenind pe el, cel rămas, în clipa

tocmai abandonată de ea, ca prizonier nemuritor și neputincios al timpului încremenit...

Acum, Oyoja știe că asta s-a întâmplat și când era captiv în gura ghilotinei și s-a pomenit plutind, cu ea cu tot, deasupra ovațiilor gloatei îmbulzite să-i savureze execuția. Dar atunci s-a crezut deja mort, deja doar spirit desprins de nevolnicia celor omenești... Dar nu-și vedea – precum s-ar fi convenit –, trupul descăpățânat zăcând pe eșafod... Și zbura, precum spiritele nu o fac, cu unealta morții aninată de grumaz...

Așa că și-a amintit sentința pronunțată de Marele Jude – mai tare și mai răspicat decât l-ar fi crezut în stare pe moșneagul ăla pipernicit și spelb:

— Răz-vră-ti-tul Oyoja Onuk se con-dam-nă la moarte prin de-ca-pi-ta-re sau la a-tem-po-ra-li-ta-te. Sen-tin-ța se va a-le-ge în clipa e-xe-cu-ți-ei și se va e-xe-cu-ta când Timpul va fi pro-pice...

...Și-a amintit și că, din stânga Judelui, Sheagad îi zâmbise îngerește și el, prostul, se cutremurase din rărunchi...

...Și s-a cutremurat văzându-se deja deasupra Circului Clipelor, realizând că deja cobora spre unul din spațiile încă fără timp – un spațiu de care își amintea, între un cuplu închis în clipa orgasmului și un diriguitor de rangul al treilea, învinuit de corupție, prins în momentul când se îneca, hulpav, cu o îmbucătură prea gustoasă...

Stă între ei de cinci luni. O voce caldă – vocea lui Sheagad, își spune el –, care, în zori și în amurg, anunță ora și data înainte de a le spune bun venit sau bun rămas vizitatorilor, îl ajută să măsoare timpul viu. E tot un chin iz-

vorât, fără îndoială, din aceeași cruzime sofisticată a vrăjitoarei. Vrajitoarea care i-a coborât, acum o lună, în spațiul de vizavi, tocmai pe conjurații pe care el a refuzat să îi trădeze. Sunt doisprezece puști înflăcărați – în flăcările rugului lor comun. Exact în clipa în care începeau să ardă...

Oyoja îi poate vedea, Oyoja știe că îl pot vedea și ei. Ar vrea și să le poată citi gândurile, să afle dacă li s-a spus că nu el i-a vândut – dar ar fi mult mai mulțumit dacă și-ar potoli curiozitatea morbidă comparând chinul lui cu chinurile lor. Ar vrea să știe dacă idioții care n-au înțeles din eșecul lui că e mai bine să-și piardă urma, renunțând la lupta pentru o cauză pierdută, sunt, așa cum bănuiește, torturați de suferințe mai cumplite ca a lui. Ar vrea să știe dacă ei îl invidiază, așa cum el își invidiază vecinul ghiftuit, care o fi simțind că se sufocă, dar are gura plină de savoarea – și nările înecate în aroma delicatesei ce e pe cale să-l ucidă...

Da, e păcat că nu cunoaște gândurile celor doisprezece amărâți – și-ar fi păcat dacă ei le-ar cunoaște pe-ale lui...

Fiindcă Oyoja n-a fost niciodată unul de-al lor, n-a fost niciodată un biet fanatic naiv, n-a crezut niciodată că și-ar fi putut smulge de sub puterea Seniorilor lumea și vremea... Căci Seniorii sunt suveranii întregului continuum multidimensional și ai fiecărei dimensiuni în parte, sunt atotputernicii care jonglează fără efort cu acea iluzie numită timp... Și Oyoja știe, a știut mereu, că Seniorii vin, văd, și stăpânesc, și nu pot fi goniți!

Dar Ei sunt Cei-de-nevăzut, sunt undeva, în dimensiuni insesizabile, inimaginabile, inaccesibile unui biet creier tridimensional! În lumea lui Oyoja, în numele lor guvernează Temporarul, un om ales de gilda judecătorilor, sfătuit de Marele Jude și slujit cu credință de Sheagad Hurm – de vrăjitoarea care e, acum, imaginea în oglindă a celei ce a fost înainte ca Seniorii s-o răsucescă în afara tridimensionalului în care s-a născut, dăruindu-i puterea de a hălădui prin timpul semenilor săi... Sheagad, vrăjitoarea care nu iubește pe nimeni, dar căreia Seniorii i-au poruncit să îl primească, supusă, în culcușul ei, pe Temporar...

Oyoja a visat să scape de judecători, să facă alții din acoliții săi, să fie noul Temporar – să aibă în slujba lui, deopotrivă, puterile și trupul vrăjitoarei Sheagad... Pe urmă ar fi scăpat ușor de acoliții cu mintea cutreierată de utopii, s-ar fi înconjurat de oameni realiști – și Seniorii nu l-ar fi mazilit, fiindcă, la drept vorbind, credea în ei, și el ar fi iubit-o, nestingherit, pe Sheagad...

Dar s-a crezut născut ca să conspire – și n-a fost așa. S-a crezut mai viclean ca diriguitorii – și ei l-au prins, ca pe un țânc, când nici nu se aștepta. L-au prins și, în felul lor, au fost mărinimoși. I-au oferit o șansă: să își trădeze complicități – și să fie răsplătit.

El a refuzat. Nu fiindcă ar fi crezut că bieții puști mai aveau sorți de izbândă. A sperat doar că urmau să facă ochi, să înțeleagă că luptau cu Zeii, că triumful lor era cea mai deșartă utopie... Desigur, nu-i păsa de pielea lor, dar n-avea rost să îi jertfească inutil. Fiindcă Marele Jude răs-

plătește ceea ce el numește cooperare dăruindu-i trădătorului încremenirea în orgasm, alături de orice femeie și-ar alege. Orice femeie – în afară de vrăjitoarea Sheagad!

CĂLUGĂRIȚA

Ai reușit! Ești în inima Buncărului Călugărițelor pentru a doua oară!

A fost ușor să înșeli vigilența surorilor-păzitoare! Le-a fost necunoscut noul tău trup, capodopera vârfurilor chirurgiei metamorfice (cinci bărbați care s-au bucurat să slujească toanelor tale). Și ți-au crezut povestea îngăimată printre lacrimi. Te-au înregistrat pe lista celor seduse și abandonate și te-au condus, îndatoritoare, până la un scaun de pe primul inel al Rotondei Negre.

Ești lângă podiumul rotitor, pe care tronează, cu trupul elefantin drapat într-o amplă sutană roșie – roșul e, spun ele, culoarea pasiunii și a răzbunării –, chiar stareța, Maica Alinătoare. Iar vocea ei, aceeași voce de stentor, lovind pereții imensei rotonde, zămislește ecouri învălmășite.

— Mi-e milă de voi, fiicelor! Pentru că vreți să vă-ngropați aici, departe de goana după fericirea lumească! Pentru că vreți să vă jeliți visele răposate în zile și nopți pe care nu le știți cât sunt de lungi!

Pentru că vreți să-mbătrâniți în post și-n plâns! Pentru că nu pricepeți că, acolo de unde ați fugit, El se desfată! Pentru că nu pricepeți că trebuie, că e drept ca El să ispășească! Pentru El și pentru înaintași, pentru tot neamul

bărbătesc! EI, care ne-au pus jugul – și ne-au adus războiul! – după ce-au scăpat de matriarhat!

Au nu gândiți voi, fiicelor, că au rămas în libertate monștrii care v-au siluit, care v-au terfelit cum nici o fiară nu-și terfelește prada? Și monștrii care v-au smintit cu vorbe goale, care și-au răs de sfânta voastră nevinovăție, ca să vă zvârle pe urmă cu dispreț, ca pe o jucărie dezmembrată? Monștrii care-au făcut din voi unelte dătătoare de plăcere, obiecte de-nchiriat? Monștrii care se însoțesc cu voi doar ca să vă transforme în mașini pentru trudit și procreat?

Au n-ați vrea, fiicelor, în loc de jale, fiorul răzbunării? N-ați vrea plăcerea – cea supremă – culeasă doar prin talpa proptită pe grumazul vrăjmașului răpus, învins tocmai în jocul lui nelegiuit, în care crede el că te-a atras? N-ați vrea să îi aveți drept sclavi bicisnici, întotdeauna la cheremul vostru, pe monștrii care uită că o făptură asemeni vouă i-a cărat în pântec și i-a născut în chin?

— Am vrea! O vrem! Da, vrem! urlă nebunele în cor.

Firește că tu taci. Așa cum n-ai făcut-o prima dată. Firește, Maica nu observă. Dar tu ai ochi să vezi, așa cum n-ai făcut-o prima dată, când erai orbită de ură, că rotonda e împânzită cu năluci. Pe inelele periferice, umăr lângă umăr, mii de holograme formează corul de care s-au lipit, la început timide, pe urmă pradă isteriei colective, vreo sută de femei, toate plasate pe inelele centrale.

— Dacă o vreți într-adevăr, continuă Maica, cu un surâs de-a curmezișul feței late, noi, singurele monahii care n-au dezertat de pe planeta asta muribundă, sufocată de păcate,

vă oferim puterea minții! Vă oțelim hulita minte scurtă, de muieră! O să puteți struni orice bărbat! Orice bărbat avut în fața ochilor, orice bărbat avut în amintire! V-ar plăcea, nu-i așa?

— Da, da! se avântă corul.

— Deci, fiicelor, acceptați darul? Vă încumetați?

— Da, da, ne-ncumetăm! Da, da! scandează corul.

— Eu nu! țipi tu. Și te ridici, și sari cu ușurință (atletul Jhin ți-a mulțumit că l-ai „lăsat” să te antreneze o lună) pe podiumul înalt, chiar lângă Maică. Eu – și-ngenunchezi – eu am venit să te implor să-ți iei darul înapoi! Te conjur, izbăvește-mă de harul ăsta blestemat!

— Da, da, ne-ncumetăm! continuă să urle corul, ca și cum tu n-ai fi acolo, lângă Maică, cu mâinile încleștate de poalele sutanei purpurii.

Netulburată, ea le face semn, iar ele, femeii printre năluci părând asemeni lor, prind să se scurgă, în șiruri spirale, spre ieșiri.

Tu știi ce le așteaptă. O chilie albă, două surori cu chipuri seci, îndemnul de a se întinde pe patul strâmt și înalt. Și gelatina de un galben translucid, flască, rece și rea ca hrana prost sintetizată, pusă pe frunte și întinsă pe păr. Apoi, dementă, durerea, teama că țeasta tocmai ți se crapă și, fără veste, ușurarea, calmul, senzația de a fi parte dintr-un întreg, grăunte de nisip adăugat în dună. Și comuniunea stranie cu miliarde de minți străine, care se năpustesc, impresia că te pierzi spre a te regăsi ca parte infimă din conștiința unei enorme entități... Și, într-un târziu, trezirea – din nou tu însăși, ca și cum nimic și nimeni nu s-ar fi schimbat.

Dar ai plecat, atunci, mânată de o nouă încredere către viesparul lumii care te învinsese, care-ți lăsase numai lașitatea – sau tăria? – de a fugi.

Și a fost, la început, ca o minune! În preajma ta, bărbații își pierdeau voința. Le comandai gesturi și vorbe după placul tău, iar ei, sărmane marionete, se supuneau firesc, fără să dea vreun semn că ar fi priceput ce se întâmplă.

O vreme, te-ai amuzat cu șotii, punându-i să facă tumbe în metrouri sau în tunelele-autostrăzi, să schițeze gesturi obscene în incintele comune sau în buncărele oficiale, să-și înjure șefii la recepții sau la consfătuiri mediatizate... Oricând și orice!

Dar, mai ales, i-ai obligat să se târască în genunchi în urma ta, plângând, cerșind o vorbă bună, un sărut, o mână alintătoare poposită-n pripă pe un obraz, sau numai o privire, fie ea și rea!

Până ți s-a făcut lehamite de traiul între momâi! Și ți s-a făcut dor să simți în brațe un bărbat adevărat. Zadarnic îți porunceai să nu-l influențezi, tot îți scăpa un gând răzleț, sau o dorință, chiar neînsemnată, ceva care să-l schimbe după pofta ta. Și, Doamne, cum mai jinduiai după plăcerea aia pe care simți c-o dăruie! Și cât o detestai pe cea primită, ai înțeles, de tine de la tine!

Ai plâns când ți-a fost limpede că, pentru totdeauna, bărbații aveau să-ți fie doar anexe cărora le comanzi chiar fără să o știi, așa cum le ordoni picioarelor să meargă!

Ai plâns și ai fugit printre lesbiene. Le cunoșteai din vremea când te oploșiseși în taverna Cocoșatei. Atunci borâseși de fiecare dată, punând pe goană clientela. E

drept că erau babe urduroase! Însă acum, când ți-ai ales drept partenere femeii a căror frumusețe o invidiai, iar greața te-a lovit cu aceeași violență, ai înțeles că vina o purta, și o purtase, sila stârnită înăuntrul tău de carnea muierască.

Și ai fugit din nou! Unde puteai să fugi? În Buncărul Călugărițelor, de parcă nu le-ai fi jurat că niciodată n-o să te întorci!...

Te-ai întors, gata să le dai surorilor averea jumulită de la cei care crezuseră că era dorința și plăcerea lor să îți îngrășe contul, gata să faci orice ca să te regăsești pe tine, cea de acum trei ani, venită să-și plângă în mănăstire tineretea irosită.

Tu, plângând, îți dezvelești de-a fir a păr durerea, acolo, prăbușită, căutând zadarnic în ochii Maicii Alinătoare înțelegerea și mila.

— Eu, Maică, am fost și siluită, și amăgită, am fost și târfă înainte de a mă refugia aici... Și-ți mulțumesc pentru că am putut să mă răzbun! Dar eu și ura ne urâm acum, am stat prea mult alături! Vreau dragoste! Te rog, dă-mi-o înapoi!

În rotonda goală, Maica stă neclintită. De parcă tu n-ai fi. Așa că te ridici și o privești în față.

— Vreau dragoste! îi strigi. Nu masturbare!

Maica se-nsuflețește. Te fixează îngustându-și ochii. Și își înalță colțul stâng al gurii, a dispreț.

— Vrei dragoste? De ce n-ai luat-o când o puteai avea? Atunci te-ai tras aici, nevolnică, bocind. Și noi, și eu, ți-am dat putere! Ai vrut-o! Acum nu o mai vrei? Nu-mi spune mie asta! Nu pot să iau ce-am dat! Acum ai harul, fato, și

o să mori cu el! Poți să te sinucizi, adăugă, cu glasul îndulcit. E un păcat, dar eu te-absolv! Iar Ordinul îți iartă jurământul nesocotit și chipul măsluit sub care ai revenit în Buncăr. Mai mult nu pot să fac!

— Ba poți! De ce nu-mi spui în față că nu vrei? Tot am să mă răzbun! Tot am să stau în poartă, să afle smintitele care doresc să intre, să afle ce găsesc aici!

Blajină, Maica îți zâmbește:

— N-o să te oprim. Încearcă! Câte crezi că o să întorci din drum?

Tu nu cedezi.

— Poate n-or să m-asculte. Dar am o armă. Darul tău! Bărbații or să se supună când o să le cer să surpe cuibul vostru blestemat!

— Se vor supune, aprobă Maica. Dar câți vor fi supuși de tine și câți de cele care sunt, și-o să mai fie, ca mine – atâtea alte mii?

Te pierzi, îi prinzi umerii în mâini, încerci să zgâlțâi cilindrul gros care îi este trup. Și zbieri din nou, punând peste înverșunarea de dinainte ciuda că nu o poți clinti:

— Tu m-ai făcut neom! Vreau să fiu din nou om!

Maica se scutură de tine ca de un val de praf. Îți întoarce spatele, coboară de pe podium și îți azvârle peste umăr, apăsător:

— Ce proastă ești!

Tu ții în urma ei:

— Ba nu! Eu știu! Vrei pentru tine lumea, chiar dacă e pe moarte, ciopârțită de nechibzuințe, sufocată de păcate. Ca s-o conduci, vrei să transformi bărbații într-o colecție

de marionete cu sfori trase de noi, cealaltă colecție a ta, fanaticele iresponsabile care se joacă nebunește cu un har spurcat!

Și taci, speriată. Fiindcă înțelegi ce-ai spus. Și pentru că nu știi de ce ai spus așa! Dar Maica îți răspunde. Fără să se întoarcă și fără să privească înapoi:

— Mă-ncumet să o fac!

FELIX, THE KING

— Ei?! făcu Doll, scrutând chipul celui alt cu speranța c-o să deslușească un cât de firav și de efemer semn, dacă nu de admirație, cel puțin de invidie, de ciudă.

— Deh..., mormăi Rim, răsucind sticla pântecoasă, de bere Terra, din care tocmai supsese ultima picătură. Părea foarte ocupat să studieze eticheta holografică, model 2513, pe care, sub inscripția cu caractere fonetice – singurele pe care le considera demne de a fi memorate –, planeta albastră plutea în spuma unei halbe. Deh, brevet de invenție, spui? Și ofertă grasă de cumpărare? Din partea vicepreședintelui Confederației Interplanetare a Neuropsihiatrilor? Ce să facă ăștia cu... cum îi zice... teleemițătorul ăla al tău?

— Emițătorul telepatic condiționant „Doll I”, îl corectă inventatorul, străduindu-se să pronunțe cuvintele cât mai egal și fără vreo urmă de infatuare. Ce să facă ăștia cu el? Să-și trateze turma de nevropați, psihopați, drogați, senili, debili și ce-or mai fi fiind, să reimplanteze în creierul lor bolnave realitatea, vindecându-i instantaneu. Pe lângă tratamentele individuale, poate fi folosit – cu succes garantat, omule! – pentru terapie în grup, sau chiar în masă.

Îți dai seama? Un singur medic poate potoli – de la mare distanță – o hoardă de nebuni furioși! Vicepreședintele mi-a oferit trei milioane – în credite interplanetare! –, dacă măresc raza de acțiune a aparatului până la trei ore lumină. În felul ăsta, fără să-și părăsească biroul, vor putea pătrunde în mintea oricărui pacient, fie el chiar în cel mai îndepărtat cotlon al Zonei Colonizate, înțelegi?

Rim rânji, balansându-se pe scaunul șubred, care prinse a scârțâi, atrăgând privirea acră a singurului ochi al lui Igor Grigorievici, zis Rusu sau Chioru, patronul tavernei „Marțianul Lefter”.

— Eu înțeleg. Tu însă... Crezi că vicepreședintele ăla al tău vrea doar să-și condiționeze nebunii? Hai să fim serioși, nene inventatorul! Vor scociorî în mințile noastre, ale tuturor! Ne vor dirija, ne vor...

Doll se ridică răsturnându-și scaunul.

— Să te ia dracu’, Rim! Cu tot cu imaginația ta bolnavă! Nu știi decât să scuipi venin și să strici chefu’! Halal prieten!

— Halal geniu! ripostă Rim. Ai inventat o armă, năucule! Asta e capodopera ta! Da’ tu vinde-o, scaldă-te în aur, îmbată-te cu iluzia că vei sălta omenirea cu un stâmpen mai aproape de rai...

— Tu te-ai îmbătat deja. Cu bere!

— Mda, mormăi Rim, fără să-i pese că Doll îi întorsese deja spatele, sunt prea beat ca să te pot convinge... Și nu destul de beat ca să-ți sucesc gâtul’...



— Am făcut o achiziție formidabilă, domnule Weber! se laudă Cesare Fagiano, vicepreședintele Confederației Interplanetare a Neuropsihiatrilor, adresându-se președintelui aceleiași organizații. E invenția unui inginer șomer de pe Marte. Am spus întotdeauna că societatea noastră aruncă perle în mocirlă!

Președintele Weber simulă o criză de tuse tabagică, evitând, foarte încântat de propria-i diplomatie, orice comentariu. Știa prea bine că Fagiano se considera pe sine însuși o perlă, nu chiar azvârlită în mocirlă, dar neavând parte de montura prețioasă ce i s-ar fi convenit cu prisosință.

— Scuzați-mă, reluă vicepreședintele, eram pe cale să răpesc din timpul dumneavoastră prețios îndepărtându-mă de la subiect. De fapt, mi-am permis să vă invit în biroul meu tocmai pentru a vă demonstra performanțele de excepție ale acestui aparat.

Președintele dădu să răsufle ușurat, dar nu apucă să o facă; Felix, nesuferitul motan obez pe care Fagiano îl căra pretutindeni, îi sări în brațe cu o sprinteneală de care nu părea capabil și prinse să toarcă, alintându-se. Ca unul ce nu putea suporta pisicile, Weber își înfrână cu greu dorința de a azvârli cât colo jivina galben-roșcată. Se mulțumi să o apuce stângaci și să o așeze alături de fotoliul în care se instalase.

— La mine, Felix! porunci Fagiano.

Motanul execută ordinul și reîncepu să toarcă, de data asta frecându-se de pantalonii stăpânului.

— E deștept, sublinie vicepreședintele, parcă scuzându-se, cu un surâs dulceag. Și acum – demonstrația promisă!

Solemn ca un mare preot îndeplinind un ritual mai mult decât sacru, se așază în fața emițătorului, apăsă tasta „în masă”, puse mâna dreaptă pe un minuscul contactor auriu, și-l aduse în dreptul ochilor, privindu-l cu venerație de fanatic extaziat, apoi și-l lipi de tâmpla stângă.

Weber urmări amuzat scurta ceremonie. „Și ce-i cu asta?” vru să întrebe, văzând cum pe chipul celui alt se lățea un zâmbet triumfător. Dar o voință mai puternică decât a lui îl făcu să-și înghită vorbele și să sară în picioare, ca împins de un resort.

Năucit, privi în jur și se cutremură, ca trezit dintr-un vis rău.

— Domnule Fagiano! Vă rog respectuos să mă scuzați! M-am tolănit în prezența unei personalități de excepție, ca dumneavoastră! E aproape o blasfemie! Cât despre faptul că am uzurpat atâția ani funcția de președinte al confederației noastre, funcția care vi se cuvenea cu prisosință...

— Dragul meu Weber!

Cesare Fagiano se ridică și, cu un zâmbet bonom, îl bătu pe umăr, ca pe un vechi protejat.

Celălalt îl privi cu pioșenie și recunoștință.

— Vă mulțumesc că m-ați iertat și că îmi permiteți să păstrez această funcție – pentru dumneavoastră mult prea mărunță! Nici nu știu cum am putut să-mi închipui că v-ar putea interesa! Pe dumneav... pe Excelența Voastră – cel predestinat să fiți Cezarul!... De altfel, cred că e important să nu pierdem „Știrile”. E imposibil să nu anunțe că, în sfârșit, vi s-a făcut dreptate!



— ...tumorile societății vor fi extirpate de îndată ce Marele Fagiano va deveni ceea ce trebuie să fie: Cezarul!

Rusu se urcase pe tejgheaua barului și începuse să pereoreze pe neașteptate, dar niciunul din cei prezenți nu păruse surprins. Rim își încetase obișnuita legănare – fapt pentru care muribundul scaun ar fi trebuit să-i fie etern recunoscător –, iar Doll își surghiunise hăt departe gândul la noua și fabuloasa sa carte de credit; amândoi ascultau tirada lui Igor Grigorievici, fiecare cuvânt părându-li-se o muzică divină. La masa alăturată, trei negri mă-tăhăloși începură chiar să aplaude.

Oratorul le făcu semn să înceteze.

— Liniște! E timpul să ascultăm „Știrile”. Trebuie să aflăm dacă s-a făcut dreptate!

Ca și cum vorbele patronului ar fi fost semnalul mult așteptat, o picoliță mărunțică activă imediat holovizorul.

— Parlamentul central, spunea o crainică emoționată, ca și toate Parlamentele Complementare din Zona Colonizată, reunite în sesiuni extraordinare, recunosc dreptul sacru al Marelui Cesare Fagiano de a fi Unicul și Nicio-dată-contestatul conducător al lumii civilizate. Ex-liderii îi mulțumesc Marelui Fagiano, Cezarul, care ia povara guvernării de pe umerii lor slabi. Trăiască Dreptatea! Trăiască Cezarul!

— S-a făcut dreptate! zbierară într-un glas clienții „Marțianului Lefter”. Și continuară să urle și să aplaude

în timp ce Rusu țopăia căzăcește, chiuind „Trăiască Cezarul!”.



— Cesare – te iubim! Cesare – te iubim! scanda gloata adunată în jurul reședinței oficiale a Cezarului.

„Prea multă gălăgie. E obositor”, cugetă Cesare în cea de-a o sută treizecea zi a guvernării sale.

Și urmă liniștea.

Lipsit de zgomotul de fond, motanul Felix se trezi și căscă prelung, arcuindu-se.

Privind plictisit ecranul de urmărire, Cesare văzu că mulțimea se retrăgea călcând pe vârfuri. Amuzat, ceru câteva imagini de detaliu și rânji constatând că nu exista chip pe care să nu se poată citi regretul de a fi tulburat siesta Cezarului.

Mulțumit, goni cu un gest fata care-i încălzise patul, se întinse, căscând la rândul lui, și luă în brațe singura ființă care-i era cu adevărat dragă: motanul.

Adormi imediat, ca un om lipsit de orice grijă.

Instalat ca un sfinx pe pieptul stăpânului, Felix toarse o vreme. Dar mișcările ritmice ale toracelui Cezarului începură să-i displace, așa că se instală pe pernă, alături de tâmpla împodobită cu micul contactor auriu – obiect pe care îl remarcă imediat și căruia îi arse o labă; iar ochii lui drăcești sclipiră când contactorul se rostogoli pe podea.



— La urma urmei, cine dracu' mai e și Fagiano ăsta? întrebă Rim – destupând o nouă sticlă de bere.



Felix se jucă o vreme, dând contactorul de-a dura, ca pe un șoarece amețit. Pe urmă îi veni ideea să-l lovească brusc cu capul, și obiectul i se fixă de pata albă dintre ochi, ceea ce nu păru să-l deranjeze.



— Fagiano a fost un impostor! Ne trebuie un conducător ca motanul Felix! răcni Rusu.



Fagiano sări ca ars, azvârlind plapuma cu o smucitură.
— Îndată, stăpâne, îndată, bâigui – cu umilință. Îndată îți aduc cel mai gras șobolan din metropolă!

Escaladă balconul și se pomeni într-un copac din care coborî din creangă-n creangă – acesta fiind traseul favorit al noului stăpân al lumii. Dar, odată ajuns jos, uită pentru ce plecase – inconsecvent, Felix hotărâse că pe primul plan era nevoia de afecțiune – și se amestecă în mulțimea care se readuna. Iar în secunda următoare începu să scandeze într-un glas cu gloata pe care, nu cu mult înainte, o disprețuise:

— Felix – te iubim! Felix – te iubim!

BIFURCAȚIA

— Odată și odată vei dori să-ți faci semn ție însăși, și atunci – crede-mă! – eu te voi ajuta!

Femeia (femeia cu straie bizare, Venetica) îi vorbește ei. E nebună! De ce îi vorbește așa? Ei, așa? Ei?!

„Eu? Cine sunt eu? Unde sunt eu? se întreabă, pierdută.

Pierdută – și regăsită când Mănușa lui Zutra se face simțită, zvâcnind, și mai ales când o percepe ca fiind carne din carnea ei, când îi trăiește extazul înmuguririi.



Sus, în căușul confortabil al patului, Încă-Marea-Preoteasă Edrada trage să moară. E penultima zi a vieții ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănușa, ultimul veșmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i sufletul sanctificat de învelișul nedemn – de trupul care, azvârlit în Cripta Deschisă, inconștient și insensibil la orice stimul din lumea rațională, se va mai zvârcoli o zi, răscolind mormanul de oseminte, rămășițele pământești ale numeroaselor ei predecesoare.

Zace nemișcată, îmbrățișând cu priviri pierdute cerul – pe care plafonul transparent nu îl ascunde.

Jur-împrejur, îngenuncheate pe treapta cea mai de sus a Patului, Celelalte Preotese aşteaptă, tremurând de emoţie şi nerăbdare, cu mâinile încheştate de marginile cearşafului care, după ce a fost imaculat vreme de nouă zile, tocmai a prins să capete, pe nesimţite, o tentă verzuie – aidoma corpului gol al Edradei, care, în plus, emană, din ce în ce mai perceptibil, un parfum greu, dulce-amăru, ce coboară din nări, inundând gura şi provocând o senzaţie familiară – gustul terciului cleios făcut din Cozile lui Zutra, singura hrană a Celorlalte Preotese.

Edrada strâmbă din nas din ce în ce mai des şi mai vizibil – şi sfârşeşte prin a reuşi să-şi schimonosească faţa, trădându-şi imensa silă stârnită de propria ei duhoare. „Oare Atrata s-o fi strâmbat tot aşa?” se întreabă. Cine poate şti! În a zecea zi Celelalte au ochi numai pentru Mănuşă, niciuna nu priveşte chipul Încă-Marii.

Ei da, îşi aminteşte foarte bine – doar e ultima amintire a sinelui ei nealterat – se vede, cu trei ani în urmă, prosternată lângă Pat (pe atunci Patul Atratei), îmbătată de mireasma ce i se părea divină şi sorbind din ochi Mănuşa care se prelingea, înnebunitor de încet, părăsind mâna Încă-Marii. O, da, a privit-o cu disperare, cu toată puterea dorinţei supraomeneşti de a fi mâna ei aceea care o va atrage, de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă, Mireasa, Purtătoarea Noului Veşmânt, cel pe care Zutra, în mărinimia lui, îl va face să înmugurească din mănuşa moştenită. Iar pe Atrata a crezut-o atunci pornită pe Calea Cerului, desprinsă aproape cu totul de trupul secătuit.

„Așa cum mă cred pe mine acum”, își spune, îngrozită. Cui îi mai pasă de corpul nedemn? Cine îl mai privește?

Și dacă l-ar privi? Își amintește poveștile cu Încă-Mari care s-au strâmbat și s-au zbatut înainte ca Mănușa să le părăsească – și știe că remediul-sacru e tăierea mâinii ce încă mai leagă Veșmântul Zeului de forma materială care l-a purtat, căzută pradă lui Tra înainte de vreme.

„De ce mă arunci, stăpân nemilos?” suspină gândul Edradei și, cu un efort de care nu se mai credea în stare, își strânge pumnul, reținând mănușa frunzoasă, de un verde crud.

De data asta gestul nu le scapă Celorlalte, și murmurul lor stupefiat se transformă iute în șoapte grăbite, care cresc, devenind exclamații și porunci:

- Ce-i asta?!
- Vedeți și voi?!
- Nu s-a mai întâmplat!
- Nu e o zbatere nelegiuită!
- E un gest-adevărat!
- Sufletul Încă-Marii vrea să mai rămână! Poate să-l mai slujească pe Zutra printre noi!
- E un miracol!
- Luați mâinile! Mănușa e a ei, încă a ei. N-o să ne-o dea!
- Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!
- Păgâno, taci! E un miracol!
- E o minune-rea, sau o minune-bună?
- E o minune-rea, spune, apăsător, Marele-Preot-Păzitor, întorcându-se, mânios, spre femeia care, înălțată pe

vârfuri, s-a străduit tot timpul să îi privească peste umăr. Cum ai făcut să fie așa?

Sora Amelita, firava misionară a Ordinului Samaritenilor, căreia Altaranii continuă să-i spună Venetica deși trăiește printre ei de patru ani, nu-și pleacă ochii sub uitătura cruntă a bărbatului mătăhălos.

— Ce-ți pasă? Contează numai făgăduiala Mai-Mariilor-Soborului vostru de a mă lăsa să îi vorbesc, fără martori, Încă-Marii voastre Preotese dacă și când ea va strânge Mănușa în pumn – așa cum am prezis eu!

— Ți-au făgăduit ca să-ți închidă gura! Nu credeau că poți să faci minuni-rele! Deși eu îi prevenisem! Dar nesăbuiții nu m-au ascultat!

— De ce tragi de timp, omule? Nu mă interesează toate astea. Eu cer doar ceea ce mi s-a făgăduit!

— Vrei să-i vorbești unei carcase fără suflet, pe care o miști tu prin vrăjile lui Tra? Pentru asta vrei să gonesc de lângă Pat atâtea Cuvioase Preotese care jinduiesc Mănușa Sacră?!

— Nu le goni, acceptă Amelita, cu aerul cuiva care face concesii împins numai de inima prea largă. E suficient să coboare pe treapta cea de jos. Doar pentru două-trei minute. Hai, nu te mai codi! Sau ești și tu nesăbuit și nu mă crezi în stare să-i pedepsesc pe cei care mă mint?

Marele-Preot-Păzitor se răsucește către Pat șovăind, cu capul vâjâind de blesteme adresate Veneticei, femeii care a ieșit din Pădurea lui Zutra după ce Tra, Răul Ceresc, a aruncat într-acolo un ochi de foc.

— Zutra e dușmanul Răului, l-a contrazis atunci Um-rama, pe care vârsta o îndreptăța să fie conducătoarea de necontestat a Soborului, căci era cea mai bătrână dintre Celelalte, încărunită și stafidită de emoțiile și de dorințele neîmplinite care o măcinaseră în Vremea Așteptării din numeroasele Decade ale Desprinderii pe care le trăise. Zutra nu ar primi în pădurea LUI un sol al lui Tra și – mai cu seamă – nu l-ar slobozi viu în lume!

— S-o întrebăm pe Marea Preoteasă, a propus, împăciuitoare, Orrara, Sfătuitoarea Novicelor, căreia Mănușa Zeului îi atinsese vârfurile degetelor în trei rânduri, dar se retrăsese de fiecare dată, atrasă de mâini mai potrivite.

Așa că i-au înfățișat-o pe Amelita Atratei, Marea Preoteasă din acel timp, și Femeia-Arbore n-a părut supărată când a simțit-o în grădina ei. Ba chiar s-a apropiat de străină, a ocolit-o – clătinându-și grațios numeroșii muguri degete –, a privit-o cercetător printre frunzele măștii sacre, a atins-o, apoi a rostit, aproape cu dispreț:

— Nu poate face rău.

Și, pierzându-și brusc interesul, s-a cuibărit printre florile de alamon și a prins să suspine sacadat, extaziată.

Mai-Marii Soborului s-au retras imediat, cuprinși de respect pentru comuniunea Marii-Preotese cu Zutra și pentru transa contopirii ei cu Sfântul LUI Veșmânt.

Iar pe Amelita au acceptat-o, însă tratând-o cu aceeași calmă indiferență și cu același nedefinit dispreț pe care i le arătase Atrata, cea recunoscută atunci pe întreaga planetă Altar drept Aleasa Zeului Zutra.

„Da, Soborul a subestimat-o pe femeia asta”, cugetă Marele-Preot-Păzitor cu amărăciune. „Pentru că însuși Zutra a subestimat-o!... Adică tu, nelegiuitule”, se muștră singur, „gândești că Zutra cel Atotputernic a greșit?! Vai ție! Și vai nouă!” se căinează, făcând, cu mâna dreaptă, un semn de acceptare către Umrama, care, de pe prima treaptă, îl privește întrebător.

— Coborâți! poruncește bătrâna. Pe ultima treaptă! Nu putem judeca dacă suntem fericite cu o minune-bună sau pedepsite c-o minune-rea, dar știm că Venetica e amestecată și că remediul-sacru e să urce ea, singură, acum, aici!

Celelalte coboară tremurând, copleșite de spaimă și cu vloga suptă de concentrarea întreruptă pe neașteptate. Și Venetica se apropie. Edrada o poate vedea doar întorcându-și – dar cu ce neomenească trudă! – capul într-o parte. O vede, o recunoaște și își amintește – confuz, pentru că amintirea e din clipele când tocmai începea să nu mai fie ea:

„Odată și odată vei dori să-ți faci semn ție însăși, și atunci – crede-mă! – eu te voi ajuta!”

Da, Venetica i-a spus asta, chiar ei, atunci când mănua înmugurindă o lua în stăpânire. Dar ea a uitat, pentru că așa a vrut Zutra! Zutra-uzurpatorul, cel care a surghiunit-o, rupând-o de ea însăși, copleșind-o cu un extaz dement, căci un orgasm perpetuu a fost tot ceea ce a mai legat-o de trupul căruia el îi porunea, pe care el îl folosea, pe care el îl vlăguia, din care mugurii lui blestemați sugeau puterea vieții. Trupul în care e reprimită acum, ca să se stingă odată cu el, neputincioasă ca el, cel părăsit de

Mănușa-mugur-fertilizator, pe care o atrage un trup nou, bine hrănit cu ramuri din pădurea lui Zutra, locul unde Celălalte plantează, cu smintită evlavie, mugurii-degete pe care Marea Preoteasă, Femeia-Arbore, posedată și parazitată de Zutra, și-i desprinde singură când simte că acea hrană care este ea însăși nu le mai priește.

Edrada înțelege totul. Cunoașterea e darul lui Zutra. Darul?! Nu, plata pentru viața ei furată, sau, mai degrabă, ultimul supliciu. Căci ea, acum stăpâna adevărului, se stinge, lucidă dar neajutorată, prizonieră a corpului care, odată părăsit de Mănușă, va putrezi de viu, într-o singură zi, zbătându-se, pradă durerilor atroce – pe care nu le va putea urla! – și rupându-și sfărâmicioasa și duhnitoarea carne în zvârcolirea printre oase.

Să știi, și să nu poți vorbi! Să n-o poți preveni – măcar prin semne! – pe nefericita care abia așteaptă să-ți ia locul!

Și chiar dac-ar putea dezvălui oroarea, ar crede cineva? Cine ar fi dispus să creadă că Marea Preoteasă, cea care prorocește dezlănțuirea stihiilor (fie ele cutremure, uragane, arșițe, înghețuri, revărsări de lavă ori de ape) și care știe întotdeauna cum pot fi înfrânte, e doar o biată posedată, pe care Zutra-parazitul și-o face mireasă înfocată, mamă iubitoare, hrană resemnată? Zutra, a cărui pădure crește ca-n povești, sufocând și înlocuind pășunile și ogoarele – așa cum terciul din „cozile” pe care le oferă el înlocuiește mâncărurile străvechi. Terciul care le preschimbă pe Celălalte Preotese – al căror număr e tot mai mare an de an – în femei sterpe, dar în fertile purtătoare ale mugurilor lui afurisiți!

„O, de-aș putea să fac un semn! Să fac un semn cuiva care m-ar crede! Un semn pentru mine însămi, pentru mine, cea de acum trei ani!”

— Se poate, spune Venetica, care a ajuns pe prima treaptă, destul de aproape ca să-și facă auzite șoaptele. Totuși grăiește fără vorbe, în acel limbaj al gândului pe care și Zutra îl pricepe, căci Mănușa se agită, parcă mușcând palma Edradei.

Încă-Marea simte durerea, își simte și lacrimile. Dar mâna nu și-o poate descleșta.

— De ce? reproșează gândul ei, sperând că Venetica îl aude. De ce îmi trebuie o durere-n plus?

— Fără Mănușă te pierzi. Și putrezești. Doar acum știi și tu că am dreptate! Eu i-am dat mâinii tale o bună parte din puterea mea. Privește, dreapta îmi atârnă fără vlagă! Tu rabdă. Durerea-n plus înseamnă viața ta!

— Rabd... Rabd... Dar semnul? se tânguie Edrada. Semnul meu către mine? Ca să mă pot salva?



— Sunt oameni ca și noi! Strămoșii lor au fost, ca și ai noștri, fiii Pământului secătuit. Au rătăcit, ca și ai noștri, căutând adăpost în lumi mai bune. Numai că înșelător-primitoarea Altar i-a prins în capcana unei religii inumane, care-i devorează! Nu e o figură de stil! Specia umană e, pentru parazitul zutra, gazda ideală, în așteptarea căreia un mugur mănușă a hibernat timp de milenii.

— Să nu fabulăm, fiule, spune, târăgănat și ironic, Marele Maestru al Ordinului Samaritenilor.

— Nu fabulez, Eminență! se aprinde, ofensat, Coordonatorul Programului de Explorare și Expansiune. Agenții noștri au descoperit planeta Altar acum două sute de ani și au putut studia nestingheriți ceea ce li se întâmplă acelor oameni – oameni! – recăzuți în barbarie. Doar când au încercat să intervină au fost numiți „solii lui Tra” și au fost uciși. Marile-Preotese, vreau să spun marile-posedate, i-au depistat întotdeauna fără greș! Eram pe punctul de a renunța, convinși că parazitul e invincibil, că nu poate fi distrus decât odată cu planeta.

— Oribilă intenție! Intenție-sacrilegiu! decretează Eminența Sa îngustându-și ochii și ridicând un deget acuzator.

— Nici n-am avut-o, se scutură Coordonatorul. Eram doar gata să ne recunoaștem înfrânți când sora Amelita, aflând de sacrificiile noastre zadarnice, s-a oferit să-și pună puterile minții în luptă cu cele ale monstrului altaran. Și eu cred, Eminență, că e păcat ca asta să-i atragă excomunicarea!

— Iar eu cred, fiule, subliniază cu blândețe Marele Maestru, că nu-nțelegi ce se petrece! Menirea noastră, a Samaritenilor, e într-adevăr ajutorarea dezinteresată a aproapelui; menirea sorei Amelita, ca misionară, e într-adevăr readucerea la Dreapta Credință a fraților noștri rătăciți. Și e adevărat că, spre a ne îndeplini menirile, ne folosim de puterile pe care gloata ni le crede mai presus de fire – neștiind că orice copil bine îndrumat de la o vârstă fragedă le poate dobândi.

Dar există, fiule, limite și restricții. Există încercări pe care Universul le admite, le tolerează, și altele – pe care nu le poate suporta!

Femeia întoarsă în timp spre a vorbi cu sine însăși e sfidare pură a legilor universale, e o contorsiune nepermisă a continuului spațio-temporal, o suprapunere, o anulare, un concentrator de tensiuni, un focar de explozie... O, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc! Sper s-o putem opri la timp!

— Dar, insistă Coordonatorul, noi, care cunoaștem planul sorei Amelita de trei ani, nu doar de-o zi, ca Eminența Voastră, am făcut calcule și simulări și, vă asigur...

— O, Doamne! urlă Marele Maestru. Trei nave am trimis, nu una, și ei, incompetenții, au dat greș! Nebuna face saltul! O simt! O, Doamne! Se întâmplă... Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?!



Dacă ar privi în sus, și Celelalte Preotese și Preoții Păzitori ar zări coborând nu unul, ci trei globuri de foc. Dar ei se uită cum prinde Venetica mâna liberă a Încă-Mariei – și, când le pierd din ochi pe amândouă, își urlă groaza într-un singur glas. Pentru că ele, ca și Mănușa Zeului, au dispărut. Ca și cum niciodată n-ar fi existat!



Sus, în căușul confortabil al patului, Încă-Marea-Preoteasă Atrata trage să moară. E penultima zi a vieții ei, dar ultima din Decada Desprinderii, cea în care Mănușa, ultimul veșmânt al lui Zutra care încă n-a părăsit-o, o va abandona, rupându-i trupul nedemn de sufletul sanctificat.

Îngenuncheată pe treapta cea mai de sus a Patului, alături de surorile ei întru speranță, Cealaltă Preoteasă Edrada, îmbătată de mirosul divin pe care Încă-Marea îl împrăștie ca pe o binecuvântare, așteaptă, sorbind din ochi Mănușa care, înnebunitor de încet, se prelinge de pe mâna muri-bundei.

Așteaptă mistuită de flacăra dorinței supraomenești de a fi ea Noua-Mare-Preoteasă, Mireasa, Purtătoarea Noului Veșmânt. „Acum ori niciodată”, își spune, ignorând orice umbră a altui gând și îngropându-și în adâncă uitare visul terifiant din noaptea nu de mult trecută. Visul în care s-a simțit pe sine însăși muribundă, chinuită, înșelată, neînțeleasă, urlând și blasfemiind. Visul din care s-a trezit spre a se smeri, cerșind îndurarea lui Zutra, Milostivul. Dar, căzând iar în somn, visul s-a-ntors, purtând-o și pe femeia aceea ciudată, Venetica, care îi repeta întruna:

— Ce vezi acum și mâine vei vedea!

Și vede, într-adevăr!

Vede, îngrozită, că în Pat sunt două Încă-Mari – și cea de-a doua e chiar ea, așa cum sieși și-a apărut în vis, adică goală, cu pielea marmorată de irizații din ce în ce mai verzi, cu o Mănușă strânsă în pumnul stâng și, fără doar și poate, suferind.

— Piei, năluca! Întoarce-te la Tra, stăpânul tău!

E formula care alungă Răul, și Edrada o rostește clar și răspicat. Dar înlemnește auzind cum Celelalte spun toate același lucru, toate într-un glas.

— Ești tu acolo, îi șoptește Venetica, care i-a apărut alături – din senin! Privește! Este semnul pe care ți-l faci, ție, tu!

Soborul Preoteselor privește. Privește cum Mănușa Atratei îmbracă mâna dreaptă a Edradei celei vlăguite, care zace-n Pat. Și ea, deodată plină de putere, se saltă și își unește palmele. Și ochii îi fulgeră a răzbunare – și-a izbândă.

Mănușile împreunate scrâșnesc, apoi schelălăie ascuțit, sfredelitor... Și, după o lungă clipă în care nimeni nu răsuflă, se sfărâmă, devin pulbere de care Edrada cea din Pat se scutură cu un suspin înainte de a se topi, scurgându-se în sine însăși până ce nu-i mai rămâne nici măcar urma pe cearșaf.

Abia acum tăcerea stupefiată se transformă în murmur, în șoapte grăbite, care cresc, devenind exclamații și porunci:

- Ce-a fost?!
- Ați văzut și voi?!
- Nu s-a mai întâmplat!
- Sufletul Încă-Marii l-a ucis pe Zutra!
- Ba nu, Edrada!
- Edrada și-a ieșit din trup! Edrada l-a ucis!
- Nu cred! Nu pot să cred! Nu s-a mai întâmplat!
- Păgâno, taci! E un miracol!
- E o minune-rea, sau o minune-bună?

— E o minune-bună, spune Venetica, apăsător. Iar Edrada, pe care tot Soborul o privește cu o nouă teamă și cu un nou respect, aprobă dând din cap și, cu o mângâiere, închide ochii Atratei, Fosta-Mare-Preoteasă, care, senină și destinsă, a murit.



— Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?! bâiguie Marele Maestru al Ordinului Samaritenilor, speriat cum nu ar fi crezut că poate fi. Doamne, de ce mă văd, pe mine, eu?

— Adio, frate! îi spune Celălalt. Celălalt el. Odată am fost unul, acum ne despărțim!

— E o bifurcație. Nu putem ști dacă e prima, îi explică, precipitat, Coordonatorului, Celălalt Coordonator. Îi vom spune Nodul Amelita!

— Ba mai corect ar fi, îl contrazice Coordonatorul Inițial, Răspântia Mănușii. Sau Bifurcația lui Zutra. Așa, ca să ne amintim de parazitul care...

— Care s-a autodevorat! se bucură Duplicatul. Iar tu/eu/noi am avut dreptate: Universul a suportat! Suportă orice, pentru că are, sau creează, legi pentru orice!

— Felicitări! spune Inițialul.

— Felicitări! i-o-ntoarce Duplicatul.

— Și vezi ce tratative duci cu Marele Maestru. Să o sanctifice pe Amelita! E drept că, până una-alta, doar ea, cea surghiunită printre voi de fapta ei, o să mai știe pentru ce! Dar calculele mele spun că va veni o vreme când nici noi, ceilalți, nu vom mai uita!



— Ce se întâmplă, Doamne Milostiv?!

— Ce spune Eminența Voastră? tresare Coordonatorul.

Apoi, îngrijorat: Ce palid sunteți! Vă e rău?

— Nu... Dar a fost... o pierdere... o rupere a legăturii cu una dintre misionare... Știi, e rutina comuniunii dintre noi, samaritenii, senzația că există ceilalți, toți... Ea parcă ar fi murit! Deși a fost... altfel... În fine, tot ceva ireversibil... Oricum, să ne întoarcem la... Of, fiule, să nu râzi de-un bătrân care-a uitat ce îi spuneai! Oare-mi cereai ceva?

TURNAT 2

(povestire scrisă împreună cu Gheorghe Mircea)

Da, babo, sunt obosit... Sunt rupt de oboseală!... Pentru că, babo, să vezi ce mi s-a întâmplat...

...Da, am zis „babo”! Ce dacă io am o mie cinci sute de ani și tu numai o mie patru sute? Tot babă ești! Ce mai înseamnă un secol în ziua de azi? Azi, când un flăcău de trei secole jumate e numai bun de înșurătoare, ca stră-strănepotu’ Ykin, știi, al doilea născut al strănepotei Fyania, care...

...A, știi de cine e vorba... Nu te supăra, dragă, credeam că pățești și tu ca mine, că mai pierzi socoteala neamurilor câteodată...

...Da’ ce zici de Kaela, fâța aia blondă, de numai trei sute de ani, aia de era logodnica lui? Așa-i că nici ție nu prea-ți place? De, păcatele mele, nici mie nu-mi plăcea, săraca...

...Da, am zis „săraca” și am zis „era”. Am zis și „păcatele mele” – fiindcă mă simt vinovat. De multe ori ăia care mi-au fost nesuferiți au avut necazuri – poate nu din vina mea, poate a fost doar o coincidență... Da’, babo, ghinion ca al fetei ăsteia...

...Păi dacă mă tot întrerupi, de-aia nu pricepi nimic! Io începusem să-ți povestesc ce s-a întâmplat astăzi.

...Da, la Centrul Spațial. Tocmai ațipisem în fotoliul meu de Coordonator al Zborurilor de Rutină...

...Da, ai dreptate, dormeam de-a binelea, exact așa cum îți închipui, răsturnat în fotoliu – ca o păpușă veche, dezarticulată – și respirând șuierat, cu gura întredeschisă. Da' știe toată lumea că mai mult dorm, și nu mi-o reproșează nimeni, nici măcar șefu' ăl mare. Pentru că toată lumea recunoaște că, de fapt, nu prea am ce coordona. De-aia nici nu i-au dat postul ăsta unuia mai tânăr. Doar știi până și tu, zborurile de rutină sunt de „risc zero”, au coeficient de pericolozitate de ordinul 10^{-37} . Sunt călătorii banale, monotone – un soi de repetiție generală pentru tinereii care-și petrec mai tot timpul exersându-și talentele de homo-sapiens-spirituallis, adică în nivelul M, plutind departe de trupurile abandonate în hibernare...

...Mda, poate că M vine de la magic, pe-asta n-am știut-o niciodată. Da' când mi-a reușit prima oară m-am simțit ca prins de-o vrajă, rupt nu numai de trup, dar și de timp și de spațiu – și hălăduind prin imensități imateriale, îmbătat deopotrivă de frumusețea diafană a inocenței și de atingerea incitantă a cunoașterii absolute, ce părea a mi se dărui, pentru ca imediat să mi se scurgă printre gânduri sfâșiate, lăsând totuși în urmă-i, cu zgârcenie, crâmpeie prețioase, parcă din ce în ce mai multe, parcă din ce în ce mai prețioase... Încă de atunci mi-a părut nespus de rău că niciun om nu e în stare să se mențină în starea asta mai mult de o sută douăzeci de ore standard... Iar când ești

nevoit să recazi în nivelul zero, al existenței materiale, în timpul unui zbor de rutină... Tu, babo, n-ai de unde s-o știi, că n-ai făcut explorări niciodată, da-ți spun io că e o plictiseală...

...Ei, sigur că oricare din pereții navei devine transparent la simpla atingere a unei taste, dar... ce-oi fi crezând tu că e de văzut? Doar roiuri luminoase, fugărindu-se, sau pale de întuneric... Printre ele se strecoară nava, condusă fără greș de SUPER STAR...

...Da, asta e sigur, STAR vine de la Strumarov, Trent, Amtoh și Rietre. Ei înșiși și-au immortalizat inițialele în numele inteligenței ăsteia artificiale, pe care au făurit-o în îndepărtatul an 2307 – îți dai seama? – și care se orientează prin labirintul curburilor spațio-temporale ca roboții tăi menajeri prin hardughia noastră de casă... SUPER STAR face totul; pasagerii – că exploratori nu prea merită să le zici –, ca să nu se simtă cu totul inutili, aleg locul asolizării pe planeta destinație, sau amplasamentul de pe orbită, și programează roboții trimiși în cercetare; iar ei înșiși ies din navă doar dacă SUPER STAR nu consideră planeta „ostilă”...

...Cum adică să-ți spun odată ce s-a întâmplat? Păi asta și fac – asta aș face dacă ai fi în stare să m-ascuți!

Va să zică, dormeam și visam. Te visam pe tine, hodo-roago, da' se făcea că erai tânără, că eram tineri amândoi. Tineri, frumoși și îndrăgostiți, singuri pe o plajă parcă fără sfârșit – singuri cu pescărușii, cu briza, cu oceanul, cu delfinii... Era în zori – soarele de-abia se săltase deasupra unor valuri molcomite, dar căldura lui deja se înfășu-

rase în jurul nostru, în al meu cel puțin; o căldură blândă, pufoasă... Cu toate astea, să vezi drăcie, mi s-a făcut pielea ca de găină și-au început să-mi clănțânească dinții! Bizar, nu? Ba chiar înfricoșător! Și chiar m-am trezit, speriat, și chiar eram zgribulit. Mi-era frig de-adevăratelea, dar afurisiții de senzori termici nu dădeau niciun semnal de alarmă! Întâi m-am gândit că s-au defectat și i-am înjurat pe neisprăviții de la „Ambianță” – mai ții minte ce de înjurături am învățat noi din romanele și filmele alea antice, de la începutul mileniului III? Pe urmă m-am gândit că s-ar fi putut să fiu pe punctul de a capta un mesaj telepatic! Un mesaj telepatic din partea unui echipajului unui zbor de rutină! Mi s-a părut o absurditate, exploratorii folosesc telepatia ca mijloc de comunicare cu noi numai în cazuri de forță majoră – transmiterea pe distanțe astronomice îți stoarce aproape toată vloga (au fost câțiva, nu mulți, dar au fost, care-au dat ortu’ popii), da’ uneori n-ai de ales, trebuie s-o faci când ești într-adevăr la ananghie, fiindcă nimic nu zboară mai repede ca gându’ omului – ca gându’ unui om disperat...

Până în ultima fracțiune de secundă, n-am crezut că, de fapt, asta se întâmpla... Fiindcă nu mi se mai întâmplase niciodată. Niciunui Coordonator al Zborurilor de Rutină nu i s-a întâmplat, sau, cel puțin, niciunul nu a raportat vreodată așa ceva...

Și totuși... Totuși babo, mesajul a sosit! Din partea echipajului unui zbor de rutină! „ZR 020139800476 – Kaela Awy și Raik Zwar – către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 – Kaela Awy și Raik Zwar – către

Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 – Kaela Awy și Raik Zwar – către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR...” Și, chiar înainte să apuc să mă dumiresc că tocmai primeam un mesaj de la logodnica stră-strănepotului, în bietul meu creier bătrân au început să se îndese o droaie de gânduri străine...

Ce să-ți spun, m-a cuprins amețeala, și ce amețeală! Noroc că eram așezat, altfel mi-ar fi fugit podeaua de sub picioare! Și noroc că aveam alături un înregistrator telepatic! M-am conectat imediat – nu trebuia să-mi scape nimic, pentru că, una la mână, orice amănunt putea fi extrem de important pentru salvarea copiilor ălor, și alta – acest prim mesaj telepatic din partea unui ZR (da, babo, așa le zicem noi întotdeauna, ZR-uri) trebuia să rămână în Memorialul Explorărilor Spațiale!...

...Răbdare, dragă, afli acuș' care e mesajul', chiar ți-am adus o copie a înregistrării, deși zău că n-aveam voie! Da' fiind vorba de o fată care ar fi trebuit să intre în clanul nostru...

...Păi, de, io cred că n-o să mai intre... Da' n-ai decât să asculți și să tragi singură concluzii!

ZR 020139800476 – Kaela Awy și Raik Zwar – către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR...

Coordonatele noastre sunt X3980627356, Y0006004738, Z0801007777, T0000009849. Naveta de salvare a asolizat – pilotată manual! – pe o planetă neînregistrată. Nava a explodat. Nu știm de ce. Totul a început cu un semnal intermitent de avarie neînsemnată, pe care SUPER STAR nu a fost în stare să o identifice. N-a fost în stare decât să afișeze, pe monitorul Omega,

55 de secunde până la explozie!!!

Doar atât. Fără alte semnale luminoase, fără vreun semnal sonor de avertizare!

...poate că au fost și semnale sonore, înainte, când eu încercam să ating nivelul M, iar Raik alunecase de acolo direct în somn și sforăia ca un...

...poate că nu s-ar fi întâmplat nimic, dar Kaela și-a dorit tot timpul să scape de „monotonie”... Cred că are puteri pe care nu e în stare să și le controleze și a rezonat cu cine știe ce forțe malefice, nenorocita...

Am apelat la programul de prim ajutor al navetei. Am accesat „instrucțiunile pentru situații limită – tip naufragiu pe planete necunoscute”. Am urmat întocmai procedura, am efectuat toate prelevările materiale, toate analizele și toate calculele necesare pentru a determina dacă planeta este sau nu favorabilă vieții în formă umană. Răspunsul a fost negativ, așa că tot ce ne-a mai rămas de făcut a fost să accesăm „instrucțiunile finale”. Și iarăși am urmat procedura, am instalat „bolta transparentă zonală de microclimat și protecție mecanică” și am trecut la evaluarea probabilității de evoluție a mediului ambiant în sens favorabil vieții în formă umană. Iar acum comunicăm, telepatic – „pentru că numai viteza net superioară a undelor telepatică poate garanta schimbul de mesaje în timp util” – rezultatul la care ajuns programul de evaluare al navetei: „probabilitate de evoluție a mediului ambiant în sensul solicitat: 99,(9)%; timp necesar evoluției: $12.987.000 \pm 10.000$ ani standard”.

...Raik a remarcat că afurisitul de program a început cu vesta bună...

...Kaela s-a pleoștit complet – ca și cum s-ar fi așteptat să i se promită că totul se va rezolva în șase zile...

...moș Mattus, dacă tu ești acolo, spune-i lui Ykin că ne vom căsători, poate, în altă viață... Pentru că ne vom reîncarna odată și odată... La cursurile speciale, toți instructorii spuneau asta... Trebuie să fie adevărat, nu-i așa?...

...n-o să revedem niciodată Pământul! Cel puțin, nu prin ochii de acum – fiindcă, zice-se, ne vom reîncarna odată și odată... Roagă-te pentru noi, coordonatorul!... Și, dacă ești tu, moș Mattus, spune-i lui Ykin să n-o uite pe Kaela... E speriată și e – abia acum o văd cu adevărat, prostul de mine! – e atât de fragilă, atât de frumoasă...

...dacă Ykin ar fi aici, m-ar putea ajuta?... Mă poate ajuta Raik? Ne poate salva, pe amândoi? De ce se îmbătau femeile lumii vechi cu iluzia că pieptul lat al bărbatului le poate apăra de primejdii fără nume?...

...avem provizii pentru zece zile standard, plus timpul pe care-l putem petrece la nivel M... Pe urmă... Pe urmă, asta văd eu, coordonatorul: spectrul morții prinzând chip – zeci, sute de hârci schimonosite, rânjind dincoace și dincolo de bolta transparentă... Roagă-te pentru noi, coordonatorul, oricine ai fi! Ne trebuie puterea de a schimba spaima cu dorința de a trăi miracolul contopirii cu neamul cel pe rând adormit, pentru ca, pe rând, să renască...

Solicităm instrucțiuni specifice.

ZR 020139800476 – Kaela Awy și Raik Zwar."

...Da, babo, asta a fost tot.

...Cum, ce-am făcut io? Ce puteam să fac?! Am desigilat instrucțiunile pentru cazuri teoretic imposibile, le-am

introdus în convertorul optic și am transmis, telepatic, tot ce-am citit pe ecran.

...Ei, ai răbdare, sigur că am adus și-o copie de-asta, că, dacă tot am încălcat regulamentul o dată... Uite-o, astâmpără-ți curiozitatea!

„Sunteți în afara zonei de ajutor! Vă mulțumim că ați închinat această viață **datoriei!**”

Vă sugerăm să lăsați în habitatul artificial două capsule cu ovule fecundate (mascul și femelă), acumulatorul de substanțe nutritive, generatorul de hologramă dădacă-instructor și toate echipamentele aferente. Puteți să n-o faceți, dar ar fi păcat!

Dorim sufletelor voastre un răgaz de binemerită odihnă!”

...Cum adică, sunt un câine?!

...Aida-de, drept cine mă iei? Sigur că am adăugat și ceva de la mine:

„Sunt chiar eu, moș Mattus. Ykin va primi mesajele voastre. Se pare că n-a fost scris să fie el tatăl copiilor tăi, Kaela. O va regreta, dar nu vă va purta pică. Bucurați-vă unul de altul, trăiți beția dragostei sub aripa morții... Cuibărește-te în brațele lui Raik, Kaela, și o să înțelegi de ce, în uitate vremuri tulburi, femeile credeau că pieptul bărbatului e singura pavăză pe care și-o doresc...”

Și fie ca lumea îndepărtată și încă ostilă pe care v-a aruncat ghinionul să fie cândva leagănul primitor al urmașilor voștri!”



Cândva, undeva, departe, la periferia lumilor cunoscute, pe o planetă – acum albastră, pe un platou – acum fertil, sub o boltă transparentă, se joacă doi copii cu ochi verzi și păr buclat. Climatul exterior e identic cu cel din habitatul artificial, dar bolta îi ferește de agresivitatea animalelor care îi privesc curioase.

Copiii cresc, vegheați de o făptură de fum căreia ei îi spun „Învățătorul”.

Copiii cresc – și deosebiriile dintre ei sunt tot mai multe. Despre asta, Învățătorul programat să le vorbească mai târziu, dar sunt în stare să descopere singuri că trupurile lor par croite anume spre a se contopi, dăruindu-le senzații de vis. Numai că pântecul ei începe să se rotunjească – și plâng amândoi văzând-o astfel urâtă.

— Nu e grav. Trece, îi liniștește Învățătorul. Am să vă explic totul pe îndelete.

Dar nu mai are când. Pentru că ea, pântecoasa, a devenit lacomă, curioasă, capricioasă... Vrea hrană mai multă, mai gustoasă decât cea oferită, după un program energic de inflexibil, de sfera verde pe care o au în adăpost.

— S-o desfacem, trebuie să fie plină cu bunătăți pe care nu vrea să ni le dea, sugerează.

El nu e convins că are dreptate, dar o ascultă. Ar face orice pentru ea, pentru plăcerea fără egal pe care trupul ei i-o dăruiește. Firește, sfera nu vrea să se deschidă cu una, cu două. Dar ce nu se deschide, când găsești un rețetei și lovești cu forța unui tânăr bine hrănit?

Învățătorul nu îl oprește – nu a fost programat să prevină una ca asta!

Sfera se face țândări, scoțând sunete ciudate și dezvăluind un morman de obiecte stranii, nenumite. Bolta dispare – ca și cum niciodată n-ar fi fost, iar holograma dădăcă-instructor numită Învățător se destramă – ca un fum.

Speriați și nedumeriți, cei doi se pomenesc singuri sub arșița nemiloasă a miezului de zi. Se trag la umbra unui pom. Un animal se apropie, adulmecând. Dar nu se mai tem de el; acum știu cum să-i impună voința lor. A fost lecția care le-a plăcut cel mai mult și pe care au învățat-o cel mai bine.

Lighioana înfulecă, lacomă, un fruct roșu, rotund, căzut în iarbă.

Cei doi își amintesc că le e foame. Dar de la mormanul ciudat – tot ce a mai rămas din fostul lor adăpost! – nu se mai poate căpăta, în niciun fel, niciun soi de mâncare.

Disperat, el ia pomul în brațe și se cațără până la fructe. Rupe unul. Îl miroase. Mușcă. Cu frică, numai o fărâmă. Dar e bun! E nemaipomenit! Îl mănâncă lacom, uitând că ea îl așteaptă jos, salivând. Totuși, într-un târziu își amintește – și culege două fructe mari.

— Hei! o strigă. Prinde și mănâncă! Sunt foarte bune! Cine știe, poate te și vindecă de burta aia a ta...

OLTZII

— Dumnezeule, Gom! exclamă bătrâna Hilde, după ce se dezlipi de rotocolul transparent pe care îl croise, cu poala șorțului, pe geamul murdar. De ce-or fi crezând proștii ăștia în reclame?!

Încântat, Gom își frecă palmele grăsulii.

— Câți vin? întrebă, înveselit.

— Trei. Mulți pentru hârbul care i-a adus! L-am zărit asolizând pe platou acum o oră.

— Doar trei! se posomorî Gom. Oricum, se răsti, nu sta, babo! Deschide ușa, zâmbește-le – și ține-ți gura!

— Păcătosule, mârâi Hilde, încruntându-se, dar nepotu-său o privi chiorâș, și ea, amintindu-și că, de vreo trei ori, chiar o bătuse, înălță din umeri și se grăbi să-i facă pe plac.

„A cam dat în mintea copiilor”, comentă Gom, pentru sine, instalându-se în spatele tejghelei late, exact sub firma știrbă pe care scria, cu litere jumulite:

I SUL RUL

Bi e a i ven t !

De acolo le surâse larg noilor sosiți, trei vlăjgani cu figuri obosite.

— E chiar „Insularu’”? Întrebă primul, un tip aproape chel și cu barba despicată. Și tu ești chiar Gom, hangiu’ și Coordonatoru’?

— Chiar el. Ce, nu semăn?

— Păreai mai tânăr, spuse al doilea, scărpinându-și obrajii tatuati.

— Și coșmelia – nu chiar dărăpănată! adăugă al treilea, un tânăr spân, cu nasul turtit. Iar baba nu era!

— Ei, holoreclama e veche! Aveam zece ani mai puțin, și hanul era nou. Iar mătușa... Mi-au spus că nu-i deloc hologenică!

— În fine, nu contează! i-o reteză chelul. Vrem să ne stabilim în Oraș și știm că tu repartizezi pământu’...

— Nu trebuie să fie chiar în centru, se amestecă tatuatul. În suburbii e viața adevărată!

— Îmi pare rău, domnilor, spuse Gom, mios. Toate parcelele din Metropolă au fost concesionate...

— Ce faceee?! urlă spânul. Escrocule! Reclama spunea că...

— Vai, domnule! suspină Gom. Da, holoreclama trebuia corectată, dar știți de cât gosub m-ar fi jumulit pentru re-actualizare?

— Asta-i treaba ta! făcu, amenințător, tatuatul.

— Domnilor, domnilor! se precipită Gom. Vă rog, fiți calmi! E doar o neînțelegere! Pe malul oceanului sunt sute de parcele mari, ieftine, în care gosubul mustește! Nu trebuie să sapi, ca în Oraș! Ajunge doar să scurmi și bogăția țâșnește! Știți, primii coloniști au sperat că tot de gosub e și oceanul...

— Și nu-i? întrebă chelul, cu ochii sticlind.

— O, nu! E apă! Apă chioară, din păcate! Gosub e doar în pânda freatică. Dar asta, de-a lungul țărmului, e din belșug – și e aproape de suprafață.

— Atunci de ce Orașu' e în centru' insulei, printre dealuri? se stropși tatuatul.

— Există o explicație, zâmbi Gom, destins și amabil. În zona oceanică, seismele sunt dese și oamenii se tem de tsunami, știți, valul... Dar nu-i niciun pericol, se grăbi să adauge, văzând strâmbătura chelului, uitătura cruntă a spânului și rânjetul tatuatului. Trebuie doar să urmăriți oltzii, peștii păsări, și să-i urmați când zboară către dealuri. Instinctul lor nu greșește niciodată!

— Și domurile? obiectă spânul. Ne facem câte unu' după fiecare tsunami?

— Glumiți? se miră hangiu. Avem câțiva specialiști care construiesc domuri rezistente, cu nișe etanșe, pentru depozitarea obiectelor de preț. Vă puteți chiar adăposti în câte una – dacă nu sunteți nici claustrofobi, nici slabi de înger.

— Rămânem? întrebă chelul, întorcându-se către ceilalți. Sau îi facem felu' și ne cărăm acasă?

— Nu putem pleca, oftă spânul. S-a terminat combustibilu', s-au terminat banii...

— Rămânem, hotărî tatuatul. Și ăstuia îi tăiem gâtul dacă ne-a dus cu preșu'!

— Eu nu mint! se oțărî Gom. Puteți verifica! Chiar imediat!

— De ce nu? acceptă tatuatul. Ai un vehicul de teren? Și o hartă?

— Te cred! răspunse Gom. Și, fiind prima zi, nu le-nchiriez, le împrumut!



— Ăsta-i ocean? se strâmbă spânul, privind scârbit întinderea de apă neclintită. Arată ca o baltă! Ca bălțile de acasă, împuțite și mișunând de...

— Ce dracu'! țipă chelul, imediat ce spânul amuți, îngrozit. Pentru că oglinda apei se spărgea, sfredelită de mii de boturi prelungi, în urma cărora trupuri fusiforme se înălțau înfoindu-se și fluturând, imense, aripi sângerii.

— Oltzii! se dezmetici tatuatul. Tsunami!

Ca la o comandă, toți se întoarseră, repezindu-se spre motobihunca sprintenă pe care le-o împrumutase hangiu.

„Prea târziu!”, disperară, la unison, simțind nisipul pierindu-le de sub tălpi. Și niciunul nu avu timp să înțeleagă că asupra-le se prăvălea, năvalnic, un val de păsări mari și mute, care-i săltaseră în aer și îi mărunțeau deja, cu gheare agere și ciocuri iuți.



„Amuzant! Și gustos! Dar ce puțin!”

Gom tresări și o privi pe Hilde tocmai când mâinile ei, contorsionate, se îndesau în buzunarul adânc al șorțului ponosit.

„Vocea oltzilor!”, își zise. „Și ea a auzit-o!”

— Ei, ce ne-au dat de data asta? o întrebă, nerăbdător.

Bătrâna se ridică, scoase dreapta din șorț și o întinse spre el, cu palma deschisă, arătându-i șase perle pipernicite.

— Dumnezeule, Gom! exclamă. Pentru asta?! Pentru asta cred proștii în reclame?!

— Ramolito! o ocări hangiu! Gosubul există! Dincolo este! O grămadă!

Dar ea pufni disprețuitoare și azvârli perlele pe tejghea.

— Pentru nimic! spuse. Pentru nimic!

Și, târșâindu-și picioarele, își sui trupul mătăhălos pe scara care ducea spre dormitoare.

„Aproape nimic!” suspină Gom, mângâind distrat perlele mărunte. Oltzii deveniseră meschini!

Oftând, decuplă hologeneratorul. Pentru moment, holograma dealurilor și a orașului nu mai era necesară!

Apoi se concentrează, dibuind cu mintea răscrucea spațio-temporară. Trebuia să schimbe „macazul”. Menținerea echilibrului interluminic cerea ca următorii căutători de gosub să ajungă în adevărata lui lume, la mult mai veselul han al celui alt Gom, omologul său mai tânăr.

Gosubul! Nu știa decât că e o licoare miraculoasă, dar se simțea din ce în ce mai îmboldit să lase lumea oltzilor și aprovizionarea lor în seama babei și a întâmplării și să-și riște propriul transfer Dincolo, unde Metropola cu fântâni de gosub nu era doar hologramă și minciună. Cine știe, poate așa avea, în sfârșit, să se îmbogățească!

Ideea, din ce în ce mai tentantă, îl măcină toată noaptea, gonind somnul lui, umplându-l de coșmaruri pe al Hildei și silind peștii-păsări să își azvârle trupurile în zbor contorsionat și inutil.

În zori era hotărât. Trebuia să plece! Avea s-o facă în amurg, în ceasul cel mai potrivit concentrării.

Dar, cu puțin înaintea miezului zilei, obișnuința îl mână spre plajă. Trebuia să recupereze, ca întotdeauna, moto-bihunca. Și, ca niciodată, boturile oltzilor se ițiră de sub unde.

„Ciudat”, își spuse, deodată înspăimântat, cu nici o secundă înainte ca ei să se avânte, înhățându-l.

„Sfinte Sisoel!”, pricepu, ca o străfulgerare. „Bestiile îmi știu, întotdeauna, toate gândurile!”

„O, da”, îi auzi râzând. „Tu ce-ai crezut?!”

„Chiar, ce-am crezut?”, se întrebă. Și, în timp ce lumea devenea durere: „Măcar de i-ar plăti babei trei perle pentru mine! Trei din alea mari!”

NĂPÂRSTOCII

— Îs făpturile Răului! s-a oțărât moș Gherasim, înverșunat, încropind o cruce din două crengi de mesteacăn legate cu sfoară.

— Ba ale Domnului! i-a ținut piept baba Anica, nevas-tă-sa, străduindu-se să-și înăsprească glasul firav și să-și sumețască boiul încovoiat și împuținat de povara anilor, de năvala corvezilor și de supunerea cu care, înainte de a fi blagoslovită cu înțelepciunea bătrâneții, răbdase toa-nele bărbatului. A spus-o Părintele ieri, la îngropăciunea lui Mitu. Și învățătoru' ăl tânăr, azi, în mijlocu' satului...

— Învățătoru' s-a vândut dracului, s-a întărâtat moș Gherasim, stupind într-o parte. Ca și popa! Năpârstocii îs neoameni! Ca pocitania de la televizor, de-au hărtănit-o doftorii din America. De-aia nu se cade să ne spurce pă-mântul și mâine, în ziua Nașterii Domnului! Și geaba te-a îndemnat mintea ta a proastă să dosești crucea a sfințită! I-oi goni și cu asta. Că e făcută de mână de om cu frica lu' Dumnezeu și cu credința nesmintită!

— Ba ești smintit! s-a burzului baba. Că altminteri te-ai potoli și m-ai ajuta să-mpodobesc bradu', că acuș e ziuă și fac ochi nepoții!

— Te-oi ajuta după ce-oi avea cugetu-mpăcat. Va să zică, după ce piperniciții o să plece! a spus moșul, îndesându-și căciula bine pe urechi. Apoi a luat crucea și, fără să-i mai pese de bodogănelile babei, a ieșit în ogradă.

Era noapte senină, dar lumina stelelor se oprea dincolo de curcubeiele strălucitoare și jucăuse pe care le zămislea, pe coama măgurii, „strachina diavolească” ce adusese străinii „de pe cele pustii”.

„Zaiafet păgânesc” a bolborosit Gherasim – și a ridicat amenințător crucea. Pe urmă s-a simțit învigorat, a deschis porțița care a scâncit subțire și jalnic, ca un prunc părăsit, și a pornit-o către măgură cu pași mari, înfigându-și hotărât bocancii ponosiți în zăpadă.

A trecut pe lângă casa fiică-si, pe lângă ale fraților, ale verilor, ale finilor, ale cumetrilor. Pe lângă ale prietenilor cu care, după ce-și golea țoiul, tăifăsuia la cârciuma din vale. Și peste tot a zărit câte-o lumină (pasămite, își găteau brazii, că se lățise obiceiul ăsta orășenesc, de ani buni, în tot satul). Dar n-a bătut la nicio poartă. Că n-avea nevoie de ajutor. Pe „ăia” putea să-i alunge singur, cu tăria gândului curat cu care încropise crucea.

Până pe culme era ceva cale! Cam de un ceas pentru un moșneag, la vreme de iarnă și de noapte. Dar el, cu mâna încleștată pe crucea licărind din ce în ce mai albă, a prins să urce cu graba unui făt-frumos și cu sprinteneala unui bidiviu înaripat.

— Mulțumescu-ți, Doamne! a spus, cu ochii flacăra din flacăra credinței, când s-a văzut ajuns degrabă, dar fără urmă de osteneală, la câțiva pași de soborul oaspeților ne-

poftiți. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, a strigat apoi, săltând crucea deasupra capului, pieriți, făpturi necurate!

— În numele Tatălui, al Fiilor și al Sfântului Duh, i-au răspuns, în cor smerit, năpârstocii. Nu ne goni, omule, că amar ne căim pentru păcatele noastre! Căci într-adevăr ucisu-l-am pe Fiul Domnului, cel ce, prin dumnezeiască minune, s-a fost născut din stirpea noastră! Dar el înviat-a, arătat-u-s-a mulțimilor, dojenitu-le-a pentru credința slabă și încrederea puțină, și menit-a neamului nostru să-și dobândească iertarea pribegind care-ncotro și aflând popas numai și numai unde alți fii ai Domnului jertfitu-s-au. Iară preoții noștri deslușit-au în cărțile sfinte că e cu multă priință a ne îngădui această odihnă la vremea când binecredincioșii locului prăznuiesc nașterea Mântuitorului lor, spre a ne bucura împreună cu dânșii...

— Minciuni! s-a stropșit Gherasim.

Dar imediat a țipat, scâpând crucea ce îi arse mâna.

— Fie aceasta martora credinței noastre, a spus un năpârstoc, prinzând crucea – și sărutând-o. Frate! a exclamat apoi, luând în mâna lui mică, cu patru degete, dreapta lui Gherasim.

Și după ce acea atingere i-a ostoit durerea, iar crucea, către care s-au plecat toți năpârstocii, a început să izvodească lumină ca o stea, moșul a simțit o pace cum nu mai cunoscuse pogorându-i-se în suflet și, cu un zâmbet larg, a grăit așa cum, dintr-odată, a priceput că se cuvenea:

— Bine ați venit, creștinilor!

PUNCTE DE VEDERE

Era un motan străin. Pasămite, nimerise pentru prima oară în ograda noastră. Dar era frumos și blând, și soră-mea, leșinată după mâțe cum e, s-a grăbit să profite de neatenția mamei și să-l omenească pe blănosul nostru oaspete cu o porție de smântână – una zdravănă, care mi-ar fi ajuns și mie!

Hulpavă, jivina vrâstată – ce mai, un tigru în miniatură! – a înfulecat totul pe nerăsuflate. Apoi, lingându-și cu grație petecul alb din care îi răsăreau mustățile, și-a înălțat spre noi ochii verzi și a spus, cum s-ar zice, miorlăindu-se:

— Bogdaproste, oameni buni!

Nevenindu-mi să-mi cred urechilor, am încremenit ca prostul, cu ochii holbați și cu gura căscată. Au trecut câteva secunde bune înainte de a reuși să articulez, bâlbâindu-mă:

— Sfi-i-inte Sisoe! Ești prima pisică în stare să vorbească! Să-mi spună cineva că visez! am adăugat, ciupindu-mă de braț și observând-o, cu coada ochiului, pe soră-mea – care mă privea ca pe un extraterestru.

— Nu visezi! Lasă prostiile! m-a repezit motanul – și a adăugat, cu modestie: Dar nu sunt eu prima pisică în stare să vorbească, tu ești primul om în stare să ne-nțeleagă!

COINCIDENȚĂ

Amiază. Soare – de nu te poți uita. Vânt – de mult i s-a uitat numele!

Deșertul Nord-Balcanic. A Treia Oază Artificială Experimentală. Grădina de vară a flytelului Ströje. O duzină și jumătate de mese (tip disc de antigravitație constantă) oploșite sub umbrele antiradiație, decolorate neuniform și peticite cu plasturi adezivi made in North Australian Island.

O singură masă ocupată. Cu fața spre ușă – Winnetou, clonă din generația XXXVII. Trecut de prima tinerețe, poartă un costum vetust, de apaș (adică el așa speră). Bea apă-de-foc scoasă fraudulos din enclava Moscow și își în-deasă în lulea (relicvă descoperită de un arheolog contemporan și identificată drept „pipa păcii”) vrejuri fosilizate din Ex-Danube-Delta, decontaminate, măcinate și ambalate de SC Cernavoda SRL.

Cu spatele spre ușă – alien Mhato, arcturusian get-be-get, tipul clasic al reptilianului athletic, acreditat pe Terra ca detectiv de rang I al Federației Galactice. Mestecă tutun nutritiv, hipervitaminizat (specialitatea casei) și scuipă reziduurile toxice în podul labei stângi, unde le mărunțește, meticulos, cu ghearele de la dreapta.

Cu stânga spre ușă – alien Sholm, umanoid originar din Capella, exemplar reprezentativ pentru rasa sans-ear, mercenar din mamă-n fiu, proaspăt bodyguard la firma Ströje & Son. Nu mănâncă, nu bea, nu fumează; trage cu coada unui ochi spre ușă și nu-și scapă comesenii din ceilalți doi.

ALIEN MHATO: A dracu' plictiseală! (Scuipă.) Idioții de la „Plasamente” au o gioarsă de computer virusat și aia ne tot trimite pe unde a-nțărcat mutu' iapa!

WINNETOU (scoate fum pe nara dreaptă): Pshaw! Iapă?! Fratele meu alien n-a auzit de extincția cabalinelor?! Au dispărut în zilele clonelor din generația doi, după ce fețele palide și ochii-lungi au stârnit Războiul-Marilor-Ciuperci-Ucigașe... (Soarbe din apa-de-foc și plescăie de plăcere.) Dar îmi amintesc de mustangiii din vremea originalului și ți-aș putea istorisi...

De afară se aude un pocnet sec.

NECUNOScutUL (de afară): Aaaaaa!

ALIEN SHOLM (sare trântind scaunul): Ha?!

Necunoscutul intră vijelios, provocând zbaterea ușilor batante, care depășesc înălțimea unui stat de om-standard. E un banal homo-sapiens-sapiens, cu un ochi prună. Nu le dă atenție celor trei. Intră în clădirea flytelului, a cărui fațadă, în stil neo-baroc, umple fundalul.

NECUNOScutUL (din flytel): Unde mă-sa e doftoru' casii?

ALIEN SHOLM (ridicându-se): Răufăcătorul e afară!

ALIEN SHOLM (dând s-o ia spre ușă): E de datoria mea...!

WINNETOU (se saltă și îi înșfacă pe ceilalți doi de câte un braț): Iuf! Frații mei alieni sunt greenhorni! N-au expe-

riență! Să rămână la adăpost! Omul roșu îl pedepsește pe omul rău! Howgh! (Iese pe ușile batante.)

Alienii îl urmăresc cu priviri invidioase (adică el așa speră) și se așează, oftând.

De afară se aude un pocnet sec.

WINNETOU (de afară): Aaaaaa!

ALIEN SHOLM (sare trântind scaunul): Ha?!

Winnetou intră împleticindu-se. Palma dreaptă îi acoperă un ochi și o parte din nas. Dintr-o nară i se prelinge, urmărind conturul buzei, un firicel de sânge.

ALIEN MATHO (ridicându-se): Răufăcătorul și-a chemat moartea! (Iese înainte ca alien Sholm să încerce să-l oprească.)

Alien Sholm se așează, oftând (adică alien Mhato așa speră). Winnetou scutură pipa păcii și îi îndeasă conținutul în nara lui sângerândă.

De afară se aude un pocnet sec.

ALIEN MHATO (de afară): Aaaaaa!

ALIEN SHOLM (sare trântind scaunul): Ha?! (Pornește spre ușă, zbierând): E de datoria mea!

În ușă dă nas în nas cu alien Mhato, care se clatină pe picioare și are în frunte o rană urâtă. Cei doi evită impactul în ultima fracțiune de secundă.

Alien Sholm iese, petrecut de ceilalți doi cu priviri admirative (adică el așa speră). Alien Mhato se lasă să cadă pe scaun și ratează un surâs când Winnetou îi face cu ochiul teafăr.

De afară se aude un pocnet sec.

ALIEN SHOLM (de afară): Haaaaaa?!

Alien Mhato și Winnetou schimbă ocheade complice (adică asta încearcă).

Cu amândouă mâinile peste ochiul central, alien Sholm intră suduind în dialectul matern. Înaintează lovindu-se de mese. Își dibuie scaunul și se așează. Ochii valizi i se zgâiesc, cruciș, la mutrele ciudat de satisfăcute ale celorlalți.

WINNETOU (micos, turnând apă-de-foc în trei pahare bioasimilabile): Iuf! Și frații mei alieni au călcat pe greblă?



OMUL DE ZĂPADĂ

Terra, 2127 d.H.*

Bunica: A fost odată ca niciodată un om de zăpadă...

Nepotul: Ce-i aia zăpadă?

Nepoata: Ce-i aia om?

* d.H. – după Hibridare. (n.a.)

SUPRAVIEȚUITORII

Se treziră rând pe rând, scrijelind liniștea câmpiei – o nesfârșită pârlăoagă noroioasă – cu murmure anemice, nedeslușite, dar care se burzuluiiră iute, devenind gemete, oftaturi obidite, icnete, sudalme, blesteme, îndemnuri sau porunci – toate slobozite într-un vertiginos crescendo de mii de glasuri: aspre, de bărbați încrâncenați; strident pițigăiate, de femei sictirite, cusurgioaice; găjâite, de bătrâni indignați; răutăcios-scâncinde, de copii vlăguiți, speriați și flămânzi.

Pe urmă se agitară, vălurindu-și spinările, ca să cotrobăiască prin genți sofisticate sau prin sarsanale jechoase, își drămuiră din ochi proviziile împuținute, furișară gânduri pizmașe și râvnitoare înspre ale vecinilor, parcă întrucâtva mai bogate, și prinseră să îmbuce, unii hulpavi, alții cu lentoare, savurând fiecare firimitură, unii pe săturate, alții cu parcimonie, după cum se lăsaseră pradă fie foamei, fie grijii prânzurilor viitoare.

În sfârșit, într-un nou vacarm de voci cârtitoare, izbutiră să se rupă de locul popasului, urnindu-și cu greu cărucioarele scârțâinde, valizele, boccele, bătrânii, copiii, picioarele, gândurile confuze și speranțele amorțite.

Se desfășurară formând o târâtoare bizară, care, parcă poticnindu-se, își împingea inelele diforme – gâlme ferfenițite alternând cu găuituri secționate ici-acolo, unde câte un nevolnic pierdea ritmul, fiind repede ajuns și depășit de năboirea celor de pe urmă-i, ce transforma fosta sugrumătură într-o nouă aglomerare gogoșată.

Yves avusese ocazia să vadă coloana de sus. Fusesse unul dintre privilegiații care reușiseră să facă rost de un elicopter și îndesase în el provizii suficiente pentru patru persoane, căci îl însoțeau Carole – soția sa de-a doua, o făptură excesiv de fragilă și de neajutorată, cu un aer adolescentin, Anne – sora Carolei, pe care, nu fără răutate, el obișnuia s-o tachineze spunându-i femeia-jandarm, și Geo – actualul concubin al Annei, un român guraliv, impertinent și agasant.

Firește, ar fi dorit să poată pleca doar cu Carole – ceilalți doi îi erau stresant de antipatici – dar o logică elementară îl silise să admită că, în acele vremuri în care oamenii păreau să fi pierdut controlul, libertatea și supraviețuirea depindeau de apartenența la un mic grup capabil să-și asigure propria protecție – el însuși cunoștea artele marțiale –, să-și păzească proviziile ca pe ochii din cap – lucru pentru care se bizuia pe Anne – și să dea iama prin ale altora fără să stârnească vreo bănuială – ceea ce era unul dintre talentele ascunse ale lui Geo.

Și poate că planul lui ar fi avut succes, poate că ar fi reușit să ajungă în Siberia printre primii și să-și construiască un adăpost fortificat într-o zonă propice supraviețuirii, dacă măcar unul dintre ei s-ar fi priceput la pilotarea ma-

nuală a elicopterului. Riscaseră bizuindu-se numai și numai pe computer, deși una din puținele certitudini nemistuite în vârtoarea invaziei și a exodului era faptul că, în preajma străinilor, toate inteligențele artificiale sucombau, dereglându-se treptat și ireversibil. Și avuseseră ghinion, zăriseră prea târziu o ceată de șapte-opt indivizi furișându-se printre dealuri. Yves observase că niciunul nu căra obișnuitele boccele și, alertat, se precipitase cerându-i computerului un viraj de o sută optzeci de grade. Dar în momentul acela îi survolau deja, așa că întoarcerea se dovedise neinspirată, căci îi adusese deasupra blestemăților de invadatori pentru a doua oară.

— Ne sunt prieteni! Să aterizăm! Suntem salvați! exclamase Carole, cu bucuria sticlindu-i în ochi și cântându-i în glas. Ceilalți, neafecțați de contactul fugar cu fluxurile mentale ale celor de jos, o fixaseră nedumeriți. Apoi, înțelegând, schimbaseră priviri disperate. Însă Carole, spre deosebire de computerul coordonator al aparatului, își revenise. Începuse să plângă încet, îngrozită de propria ei rătăcire și strângând dreapta lui Yves cu degete palide, crisplate. El oftase, convins că o făcea sub povara milei și a dragostei pentru femeia diafană care depindea de el întru totul și fără să realizeze că se simțea el însuși pierdut – strivit, ca între două pietre de moară, între propria-i groază și propria-i neputință.

Anne și Geo nu se sinchisiseră de lacrimile Carolei. În schimb, încăpățânându-se să spere, în pofida evidenței și a bunului simț, că ireparabilul nu se produsese, bombardaseră computerul cu comenzi verbale pe cât de incoe-

rente, pe atât de inutile, căci elicopterul începuse – și continuase – să zboare ca o muscă turmentată, vădindu-și preferințele pentru schimbările terifiante de direcție și de altitudine.

Atunci văzuseră coloana adevăraților pribegi. Inteligența dementă la al cărei bun plac se aflau îi coborâse la un moment dat destul de mult ca să observe că gloata vocifera înălțându-și spre ei nu numai ochii, ci și pumnii, dar bâzâitul încă uniform al elicei îi împiedicase să deslușească în ce măsură îi blestema, pizmuindu-i pentru mașina zburătoare, sau îi lua în râs, ghicind că dăduseră de dracu'.

— Acum n-o să ne mai invidieze nimeni, spusese Geo după ce, coincidență sau nu, elicopterul aterizase ca la carte în urma comenzii urlate de vocea răgușit-scrâșnindă a unei Anne în pragul isteriei:

— Potolește-te odată, luate-ar naiba de tinichea idioată!

— Puhoiul o să treacă pe aici, precizase tot ea – părând să-și fi regăsit calmul – în timp ce părăseau capcana zburătoare. Și noi o să vindem elicopteru' la licitație. Pentru provizii, înțelegeți?

— Înțelegem că te-ai sonat, ripostase Geo, cu brutalitate. Aia o să-ți ia și elicopteru', și proviziile, și gătu'. Dacă nu cumva or să te reguleze până ți-oi da duhu', că – ia-o drept compliment, scumpeteo! – amatorii n-or să lipsească!

— Să fugim! scâncise Carole, cu privirea umedă atârnată de ochii lui Yves, și el pricepuse că se vedea pe sine însăși strivită între tina lipicioasă și perindarea a zeci de trupuri asudate, de bărbați îndobitociți și întărâțați.

— Nu fugim, decretase Geo. Patru oameni singuri nu pot traversa o autostradă. Ne ascundem până sosește coloana. O să urmeze încăierarea generală – pentru elicopter.

Timp în care ne infiltrăm în turmă – nestingheriți și ne-observați. Și gata, pe urmă n-o să se mai prindă nici dracu' că n-am fost de-ai lor de la bun început!

Yves și Carole acceptaseră planul fără să cârtească. Doar Anne adăugase, înverșunată:

— Mai întâi stricăm bateria solară. Nu vreau ca niște nenorociți să ajungă înaintea mea în Siberia numai fiindcă n-au avut de lucru și-au învățat să piloteze!

— Cu plăcere, rânjise Geo, cu aceeași satisfacție cu care își ițise dinții și cu o oră mai târziu, când se amestecase cu nerușinare în mulțime, înjurându-i cu poftă pe „nemer-nicii” care făcuseră acel minunat mijloc de transport in-utilizabil.

Apoi toți patru îngroșaseră una din gâlmele înșiruirii pribegite, străduindu-se să nu-și blesteme altfel decât în gând soarta care-i transformase din zburătoare semețe și sprintene în târătoare umile și vlăguite.

Mergeau așa de trei zile, susținuți doar de nădejdea comună tuturor fugarilor, pe care, chiar în jurul lor, mulți simțeau nevoia să o trâmbițeze cu glasuri ostentativ optimiste:

— Alora nu le priește frigul. E o certitudine. În Siberia vom fi iarăși singuri!

Pe vremea când omenirea abia începea să realizeze că era pe cale să devină o specie dominată și domesticită, când încă mai existau legi, autorități și institute de cercetare, Yves fusese printre primii care anunțaseră și demonstraseră că regiunile polare și subpolare erau noile tărâmurii ale făgăduinței, așa că se bizuia pe această ul-

timă șansă chiar mai mult decât ceilalți – de aceea își și părăsise luxoasa vilă de vacanță din Grecia însorită. Însă îl îngrijora perspectiva luptei pentru existență într-un loc de fel ospitalier și în sânul unei gloate din ce în ce mai disperate și mai agresive. Asta dacă aveau să ajungă până acolo, căci mersul pe jos era cumplit – sărmăna Carole făcea eforturi supraomenești, ceea ce n-o împiedica să fie din ce în ce mai străvezie – iar primul obstacol era tot mai aproape, se zăreau deja răsfârngerile tăioase ale razelor unui soare nepăsător, care loveau pieziș capotele miilor de mașini ticsite cu oameni însuflețiți, la rândul lor, de o aceeași unică speranță...

Tresări când Carole îl smuci, înhățându-l de deasupra cotului, dar, stoarsă de vlagă cum era, femeia nu reuși să-l scape de mâna străină ce i se lăsă pe umăr.

„Oarba!” se înfioră Yves, întorcându-se.

Într-adevăr, ea era. Aidoma Carolei, arăta exagerat de firavă, dar era încă și mai tânără, și ochii ei păreau să țin-tească prin și dincolo de el, parcă străpungând deopotrivă spațiul și timpul.

„Ca și cum mi-ar vedea moartea”, cugetă Yves, cu o stranie detașare, fără să simtă că spaima îi năpădea fruntea cu broboane de sudoare.

— Doamne, apără-l! suspină Carole.

O privi dorind să-i zâmbească și să o încurajeze, dar ochii îi alunecară, fascinați de coloana ce se despica, conturând un romb larg, în centrul căruia doar Carole, Anne și Geo rămăseseră alături de el și de oarbă.

— Trebuie să alegi unul, zise oarba, întinzându-i o jumătate de față de pernă bine tăvălită prin noroiul clisos,

pentru ca pânda rărită să se închege, nepermițând micilor jetoane reflectorizante (până nu de mult fala unor jocuri sofisticate), să alunece din acea urnă improvizată. Asta e legea, singura lege a coloanei noastre...

Yves știa. Știa că scurtăturile pe care își târșâiau speranțele refugiații pedestri întretăiau nu numai ape pe care le treceau pe plute improvizate sau în ambarcațiuni gonflabile, ci și șosele și autostrăzi pe care vâjâiau, zi și noapte, mașinile norocoșilor. Și mai știa că niciuna nu-și oprea de bunăvoie goana ca să permită – preț de un ceas și mai bine – scurgerea unui șuvoi de oameni împovărați. Dar dacă, dintre cei dibuiți de oarbă, primii șapte care trăgeau un jeton roșu le azvârleau, rând pe rând, în calea fluxului motorizat, computerele coordonatoare comandau ocolirea sau frânarea, căci programul lor imuabil prevedea evitarea oricărui obstacol, iar cei care-și conduceau autovehiculul cu propria minte și cu propriile membre făceau același lucru – cel puțin în măsura în care apreciau că impactul cu sinucigașul le putea deprecia mașina, acel bun de o inestimabilă valoare. Însă, în ciuda precauțiilor, totul se termina cu o inevitabilă ciocnire în lanț, ceea ce întreprindea perindarea monștrilor mecanici. Atunci, triumfătoare, mulțimea năvălea printre ei, neuitând ca, în treacăt, să spargă cât mai multe parbrize și să sfărtece cât mai multe cauciucuri, fiindcă îmbuibății din mașini erau concurența neloială și trebuiau opriți, sau măcar întârziați. Iar prețul acelei victorii iluzorii era, de obicei, moartea găsitărilor jetoanelor purpurii.

— Hai odată, omule! îl îndemnă, nervos, Geo. Orice e mai bun decât incertitudinea asta!

Amintindu-și subit sfaturile unei bunici bigote, Yves își făcu cruce, închise ochii, bâjbâi prin traista oarbeii cu o mână tremurândă, prinse un jeton cu două degete, îl ridică și...

— E galben! auzi strigătul extaziat al Carolei.

— Pune-l înapoi, băftosule, îi ceru oarba, parcă dezamăgită. Și îndrumă-mă spre grosul coloanei!

Încă tremurând, Yves o conduse câțiva pași și răsufă adânc după ce acea piață rea se pierdu în mulțime. Apoi își înălță ochii spre imaculatul senin boltit asupra-le, neștiind dacă se cuvenea – și dacă voia – să mulțumească sau să blesteme.

„Nici măcar un nor acolo sus”, gândi. „Și aici, jos, atâta teroare, atâta durere, atâta suferință! De ce ne faci asta? Chiar exiști – și chiar ne faci asta?! Ne iei Pământul?! Ne dai cu o mână pribegia și robia cu cealaltă?!”

— Iubitule, murmură Carole, și el își mușcă buzele, urându-se fiindcă-i sporise temerile arătându-și slăbiciunea.

Dar ea continuă, surâzând:

— Cred că am intrat sub semnul norocului!

— Norocul ți-l faci singur, interveni Anne. Hai, căutați-vă răngi și cuțite! Nemernicii ăia merită să le stricăm automobilele!

— Nu-i asta soluția, răsă Geo. Trebuie să-i scoatem dintr-o mașină, dintr-una singură. Ajunge pentru noi patru!

— Dar cum? întrebă Carole, brusc interesată, și Yves nu putu să nu-și aducă aminte că delicata lui soție obișnuia să considere tâlhăria unul din păcatele capitale.

— La asta gândiți-vă și voi! se stropși Geo. Și cât mai repede, ce naiba!

Yves recunoscuse că ideea celuiilalt n-ar fi trebuit lăsată să se piardă, dar emoția tragerii la sorți în care se pomenise implicat pe neașteptate îi sleise energia – și speranțele deopotrivă. Așa că se mulțumi să înainteze luptându-se cu teroarea iminentei repetări a momentelor de cumpănă, când, într-un fel sau altul, viața lui – sau a Carolei – putea atârna iarăși de un fir de păr, pe care ghinionul l-ar fi putut reteza cu aceeași ușurință cu care îl întărise norocul.

Curând, coloana se masă de-a lungul autostrăzii și mașinile își întetiră goana nebună, parcă întărite de izul unui apocalips însângerat, ca niște bestii hulpave, odrăslite de o imaginație bolnavă...

„Bolnavi de spaimă”, înțelese Yves. „Accelerează fiindcă speră să scape cu fuga. Îi îngrozim cel puțin tot atât cât ne îngrozesc ei pe noi. Și atunci, la ce bun să furăm o mașină?”

— Am un plan, anunță Geo, plin de sine, în timp ce frânele scrâșneau, roțile chinuite tărcau asfaltul, tabla se freca de tablă, claxoanele slobozeau chiote prelungi, înjurăturile se pierdeau într-un canon pe sute de voci isterizate, și peste toate se înălțau, parcă fără sfârșit, cutremurătoare urlete de moarte ale celor ce puseseră stavilă cavalca-dei. Stați lângă mine, continuă netulburat Geo. Traversăm printre ultimii. Și acționăm repede. Eu o să...

Dar Yves nu-l mai ascultă. Pentru că tocmai observase că nu-l mai asculta nici Carole.

Cu spatele spre autostradă, ea tremura, frângându-și mâinile, strângând din dinți, contorsionându-și obrajii și

privind țintă trei bărbați lipsiți de poveri, care, ținându-se de mâini, se apropiau fără grabă, cu pași vioi și elastici.

— Rezistă, Carole! țipă Yves. Opune-te, nu te lăsa luată în stăpânire! Vino cu mine! Haide, Carole, să fugim! Putem traversa autostrada!

Liniștindu-se ca prin farmec, ea îi zâmbi, extaziată.

— Suntem salvați! Salvați! Ne întoarcem acasă! îl anunță, triumfătoare – iar oarba, care îi stătea alături, răsese transfigurată, lăsând să-i scape traista cu jetoane.

— Nu, Carole, nu! o imploră Yves. Aia sunt ei, sunt năvălitorii! Fă un efort, stăpânește-ți mintea, nu te lăsa prinsă! Nu-i lăsa să te înșele! Nu sunt oameni, înfățișarea lor e trucată!

— Ne sunt prieteni, susură Carole, cu ochii la fel de goi ca ai oarbe, și, la fel ca ea, porni înspre invadatori zâmbind, cu brațele deschise.

— Stai, Carole! urlă Yves, încercând să o oprească. Dar ea îi scăpă din mâini smucindu-se cu o forță pe care nu i-o cunoștea și care nu se potrivea cu îndemnul glasului ei suav:

— Vino cu mine, iubitele! Ne sunt prieteni!

— Las-o! zbieră Geo. E pierdută, au înrobit-o. Uite, alți păcăliți își părăsesc mașinile! Hai, repede, acum e momentul!

— Nuuuu, mormăi Yves, dar se lăsă târât înapoia acestora – tot mai mulți – care o urmau pe Carole în întâmpinarea fermecătorilor.

Anne îl îmbrânci apoi într-o mașină abandonată chiar în marginea autostrăzii, pe care Geo se grăbi s-o comute pe comanda manuală.

– Nu, șopti Yves, căutând-o pe Carole din priviri. Ei ne sunt prieteni, se pomeni adăugând în timp ce românul demara în trombă – luând-o de-a dreptul peste câmp și nici măcar încercând să-i ocolească pe cei care-i stăteau în drum. Doamne Dumnezeule! țipă, după ce se îndepărtaseră suficient de grupul năucitorilor, dezmeticindu-se și descoperind brusc că Anne și Geo erau cei mai de treabă tipi cu care avusese vreodată de a face. Doamne, Dumnezeule, fără voi m-ar fi prins și pe mine! Ar fi fost mai rău decât moartea! M-ar fi transformat într-o vacă de muls, într-o legumă...

„Dar au dat greș”, își spuse – și undeva, într-un ungher al sufletului lui pustiit, o firavă umbră de speranță încolți din propria-i cenușă și prinse să se ramifice, prolifică și tumultuoasă. „E ziua mea norocoasă, cu toate că sărmana Carole... Sau tocmai pentru că...?”

Oftă și se lăsă pe spate, căutând cerul prin parbrizul prăfuit.

„Chiar exiști?! Și chiar îmi faci asta?!” se îndoii din nou. „Chiar am ajuns să-ți mulțumesc că m-ai despovărat de grija ei?! Chiar socotesc că mi s-au dublat șansele de supraviețuire?!”

– De ce? rosti. Și adăugă, simțind suspiciunea din privirile celorlalți: De ce nu-mi pare rău că am pierdut-o pe Carole?

– Îți pare rău! îl liniști Anne. Dar acum nu ești în stare decât să te bucuri că ai scăpat tu, nu e logic? Nu e omenește? Nu e...?

— Carole era o biată creatură strict ornamentală, o întrerupse Geo. Un lux inutil în vremurile astea! Se pare, Yves, că – în sfârșit! – ți-ai dat și tu seama!

CLIPA ETERNĂ

Stă în sala de așteptare de atât de mult timp... sau cel puțin așa i se pare. A stat mai întâi fără să se gândească la nimic, privindu-și mâinile asprite, zbârcite, cu vene proeminente, parcă îngroșate... Și pe urmă au venit și gândurile, amintirile... Imagini ale acelorași mâini – tinere, superbe, cu degetele lungi dansând pe clapele pianului din salon... sau poate o fi fost cel din sala de concert? Aceleași mâini, tot tinere, cu unghii superb lăcuite, în mâinile mari și calde, parcă arzând de dorință, ale unui bărbat, și sărutarea buzelor lui, apăsată pe palma ei deschisă... Și fiii care au străbătut-o atunci... Își amintește că au fost fiii, dar a uitat cum au fost fiii. Și îi pare rău că a uitat...

— Doamnă Manuela?... Doamnă Manuela, vă rog, poftiți... Maestra vă așteaptă!

Vocea susurândă a asistentei, neașteptat de melodioasă când izvorăște printre buzele subțiri ale unei fețe colțuroase și aproape cabaline din cauza bărbiei prelungi, o smulge din gânduri, dar, spre marea ei uimire și încântare, o umple și de fiii – de fiii pe care-i credea pierduți în uitare...

„Ciudat”, se gândește. Oare există o similitudine între dragostea pătimasă și moarte? Deși, de fapt, aici nu e vorba de moarte, ci de sfidarea ei...

Se ridică încet, cu genunchii tremurându-i, și asistenta Față-de-cal se grăbește către ea și-i oferă brațul.

— Ușurel, ușurel, țineți-vă de mine... Și gândiți-vă că la plecare o să fiți mult mai sprintenă... Maestra v-a pregătit „maximum maximorum”!

„A, dar n-am venit pentru asta”, se gândește ea, și nu mai ascultă restul vorbelor femeii îndatoritoare. „Sau... poate că... poate că ar trebui s-o mai fac o dată... numai o dată... o singură dată... Și de ce nu? Mi-o pot permite, și-n cont îmi vor mai rămâne mai mulți bani decât e nevoie pentru...”

— ...douăzeci de ani, *maximum maximorum*, o dezmeticește de data asta o voce aproape bărbătească.

Și atunci își dă seama că stă deja pe canapeaua roșie a transferului, cu mâna stângă în palma maestrei care-i studiază linia vieții.

— Da, da, am calculat bine, de data asta numai atât puteți primi într-o singură tranșă... Fiindcă ați așteptat cam prea mult, doamna mea... – continuă maestra, cu surâs de o tristețe ce pare sinceră pe chipul oacheș, de țigancă trupeșă, dar în floarea vârstei...

„E neschimbată...”, meditează Manuela. „Pesemne că se servește des cu *maximum maximorum*, sau poate doar cu *minimum necessarius*, fără să aștepte niciodată prea mult...”

— Am așteptat pentru că... – spune cu glas tare, cu glasul ei de femeie foarte bătrână (o sută cincisprezece ani

cronologici, reduși, după primul transfer, la nouăzeci de ani *biologici*).

Și apoi tace, întrebându-se, din senin, cât de corecți sunt termenii consacrați deja de practica maestrei Arabela, cât de corectă e latina ei...

— Ca și cum asta ar avea vreo importanță, se trezește rostind, cu un chicotit.

— Are, cum să nu aibă, spune maestra nedăruită și cu talentul de a citi gândurile, închipuindu-și că Manuela vorbește despre altceva. Să înțeleg că, de fapt, acum ați venit ca să...

— Mda, de aceea venisem, răspunde Manuela, cu jumătate de gură, deși...

— Deși e tentant, totuși, nu? O întoarcere la șaptezeci de ani *biologici*? râde maestra, arătându-și dantura perfectă, de un alb strălucitor. Ca să nu mai spun că i-ați face un serviciu imens micuței donatoare pe care v-am găsit-o... Carmen, vino-ncoace, draga mea!

Draperia alcovului dintr-un colț al încăperii se desface lent, despicață de două mâini tinere, șovăitoare... Și posesoarea lor iese la fel de lent, se oprește ca să respire adânc și se apropie părând să tremure din tot trupul.

Manuela o privește fascinată. E atât de tânără... Frumuseică. Ba chiar frumoasă. Bine îmbrăcată, oricum...

„Oricum, nu e o sărăntoacă, nu e o boschetară... Și pare întreagă la minte. Are toată viața înaintea și vrea să-și vândă douăzeci de ani din ea, așa, dintr-un foc? Pentru ce?!“

— Pentru ce...? îngaimă, și tânăra îi înțelege întrebarea.

— Pentru Ovidiu, răspunde, prompt, părând să-și înghită lacrimile. E băiețelul meu. Are patru ani *cronologici*

și trei *biologici*... L-am adus cu un an înapoi, dându-i-l de la mine, pe bucățele. La el, *maximum maximorum* a fost mai întâi de patru luni, apoi de trei, de două, de una, de două săptămâni... Acum e de trei zile. Din cauza bolii. Ceva urât și rar, nici nu pot ține minte cum se cheamă... Și doctorii nu-i mai dau de trăit mai mult de o săptămână... plus cele trei zile pe care i le-aș mai putea oferi eu, cu ajutorul Maestrei Arabela...

— Și apoi încă două, și încă una, și de mai multe ori alte câteva ore, precizează maestra, cu un oftat scurt.

Manuela ascultă cu gura căscată, lăsând cuvintele să se stivuiască unele peste altele, să-și reverse încet înțelesul...

„Un copil, adică un biet țânc... Și o boală incurabilă... Sau, probabil că...”

— Ai nevoie de bani fiindcă există un leac, un tratament, unul foarte scump? întreabă optimista din ea.

Carmen își mușcă buzele, dar o lacrimă scapă totuși, rostogolindu-i-se pe obrazul fascinant de tânăr.

— Nu, nu există. Am nevoie de bani pentru *clipa eternă*! Costă atât de mult!

— Și nu pot să fac reduceri, se grăbește maestra să explice. În niciun caz... Toate chestiile astea, transferurile și tot restul, mă storc ca pe-o lămâie... Am nevoie, tot mai des, măcar de *minimum necessarius*. Și eu îmi plătesc donatorii, n-am furat niciodată, nici măcar cea mai infimă fărâmbă de secundă...

— Așa că vă rog, vă implor să vă lăsați tentată... – continuă Carmen, și Manuela are impresia că-i vede nodul

de lacrimi din gât. Timpul e scurt, mă tem că n-o să mai găsesc pe nimeni care să vrea să cumpere atât de mulți ani...

Manuela tace, cu ochii în gol... „Să mă las tentată... De o întoarcere la șaptezeci de ani biologici...”

S-a mai întors odată la șaptezeci... de la nouăzeci și cinci. Chiar în primele zile când practicile Arabelei au intrat în legalitate, după serviciile pe care li le-a adus președintelui și prim-ministrului.

Ei, dacă ea, Manuela, n-ar fi fost atât de fricoasă... Dacă ar fi venit la țigancă pe ascuns, ca atâtea alte celebrități, de la bun început, cu cincisprezece ani înainte, când ea avea optzeci (*cronologici și biologici*), și un *maxim maximum* de patruzeci. Ehe, atunci ar fi fost cu totul altceva...

Firește că atât de mulți ani nu puteai lua decât de la un țânc, unul pe care maică-sa oricum avea de gând să-l abandoneze în coșul de la intrarea unui orfelinat... Așa că mai degrabă îl aducea la Arabela, unde încasa ceva bani, și unde pruncul creștea, în cel mult o oră, cât alții în patruzeci de ani, preschimbându-se într-un adult care gungea – dar era perfect educabil. Și traficanții de carne vie îl educau cu dragă inimă atât cât era necesar pentru un cobai pe pielea căruia să se testeze condițiile de pe Marte, planeta fostă roșie, încă în curs de terraformare.

De fapt, își amintește Manuela, și prima ei donatoare a venit tot dintr-un orfelinat. O fetiță de șapte ani – un soi de copil minune, de perlă azvârlită în mocirlă – fugită din așezământul unde creștea, trăind ca vai de capul ei, de pe

o zi pe alta, din mila asistenței sociale, ca să bată la ușa cabinetului deja oficial al Arabelei, proaspăta deținătoare a unui titlu la fel de oficial: Maestră a Transferului de Timp și a Eternizării.

— Vreau să fiu majoră, matură, să am treizeci și doi de ani. Și bani – au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit fetița cu vocea ei de copil, adresându-se Manuelei. Am calculat, o să-mi pot deschide o florărie, și-o să vă fiu veșnic recunoscătoare pentru asta...

Pe urmă s-au așezat toate trei pe canapeaua roșie. Țiganka la mijloc, cu mâna dreaptă a fetiței pe genunchiul ei stâng și cu mâna stângă a Manuelei pe genunchiul drept.

— Cu palmele în sus, dragile mele, a spus maestra. Relaxați-vă și ncercați să vă mișcați cât mai puțin. Atâta tot. Și nu vă temeți, n-o să vă doară...

Și, într-adevăr, n-a durut. Manuela n-a simțit nimic altceva decât uimire... Căci, în timp ce țiganka își plimba arătătorul mâinii drepte, în jos și-n sus, pe linia vieții din palma ei stângă, iar arătătorul mâinii stângi, în sus și jos, pe linia vieții din palma dreaptă a fetiței, aceasta din urmă creștea și se maturiza treptat, văzând cu ochii.

„Iar întinerirea mea trebuie să fi fost aproape la fel de izbitoare”, se gândește Manuela, amintindu-și ce a simțit când și-a privit în oglindă chipul cu riduri simțitor împuținate, și părul ceva mai des, din nou destul de des ca să nu i se mai zărească pielea capului...

„De la nouăzeci și cinci de ani la șaptezeci... nu, schimbarea nu e nicidecum la fel de spectaculoasă, de cutremurătoare, ca de la șapte ani la treizeci și doi, sau ca aceea de la... de la...”

— Câți ani spuneai că ai? o întreabă pe Carmen.

— Douăzeci și trei... *cronologici* și douăzeci și patru *biologici*.

„...ca de la douăzeci și patru la patruzeci și patru... Și pentru ce? Eu, la șaptezeci de ani, o să fiu tot bătrână, tot cu mâinile astea, nu la fel de oribile, dar deja deformate, și tot cu fiorii pasiunii pierduți într-un timp irecuperabil. Fiindcă țiganca îmi poate transfera timpul altora, dar trecutul meu rămâne trecut... Pe când clipa eternă, o clipă bine aleasă...”

„Mda”, își spune, înclinând să creadă că tot primul ei gând a fost cel mai bun. „Însă n-aș fi crezut c-o să mi se rupă vreodată inima de mila unei străine, cum e amărâta asta, cu puștiul ei osândit, și chiar mă-ntreb cum...”

— Cum își poate alege un copil clipa, cum poți să-l faci să priceapă despre ce e vorba? se trezește din nou vorbind cu glas tare.

Maestra zâmbește – cu un vag aer de superioritate.

— Nu trebuie să priceapă, nu trebuie s-aleagă. Carmen o să vină cu el aici, o să-i dăm jucării și dulciuri... toate dulciurile pe care i le-au interzis doctorii, de când cu boala. Și ea o să-i spună povestea lui preferată, o să-l mângâie și-o să-l sărute. O să se simtă răsfățat și iubit... Iar când o să-i vadă ochii sticlind de încântare, o să-l opresc... O să-l opresc în clipa aia, pentru o eternitate...

— O să-l mângâie ea, spune Manuela, cu o spontaneitate de care se miră singură – adică o femeie atunci cu douăzeci de ani mai bătrână. Poate copilul nici n-o s-o mai recunoască...

— Vai, doamna mea! exclamă maestra. Se cunoaște că n-aveți copii. Legătura dintre mamă și fiu, sau fiică, e mult mai profundă, recunoașterea nu se bazează doar pe înfățișare. Ca să nu mai spun și că bietul micuț e aproape orb...

— Totuși, poate e mai bine să nu riscați... – insistă Manuela, brusc și (pentru sine însăși) inexplicabil de dornică să lase în urmă o faptă bună. Rămâi tânără, Carmen... Pentru clipa eternă a băiețelului tău plătesc eu!

Maestra face ochii mari, iar femeia tânără o privește cu ochi goi, ca și cum n-ar înțelege-o.

— Vorbiți serios? șoptește într-un târziu.

„Oare-am vorbit serios?” se-ntreabă Manuela. Da, cred că da...

— Sigur că da... și pot plăti pe loc!

Carmen se apleacă, îi prinde mâna zbârcită între palmele ei tinere și i-o sărută, atingându-i ușor cu buzele venele reliefate.

— Bogdaproste, spune, și cuvântul anacronic, pe care nu l-a mai auzit de ani buni, i se pare bizar Manuelei, după cum bizari i se par și fiorii care-o străbat când simte pe pielea pergamentoasă lacrima femeii tinere, aceiași fiori pe care-i credea pierduți sub un maldăr de ani și care par să-nsemne mult mai multe decât și-a închipuit cândva.

— Și dumneavoastră, doamnă Manuela? aude vocea țigăncii, parcă venind de foarte departe. Amânăm? Vă caut alt donator? Sau vreți și dumneavoastră clipa?

Clipa... clipa... clipa eternă... Sau veșnicia unei clipe...

„Nu trebuie decât să mi-o aleg”, se gândește Manuela. „Să o descriu... Să mă transpun în ea. S-o simt, intensă și

vie... dar fără să-nchid ochii. Ca să citească țiganka-n în adâncul lor că amintirea m-a dus unde voiam... că îmi trăiesc amintirea... Și-o să mă trimită – cu trup, gând și suflet, acolo, înapoi, în clipa preferată a vieții mele, pentru totdeauna, ca s-o (re)trăiesc la nesfârșit, într-o încrem-nire a timpului... Oare a altui timp?”

Manuela zâmbește cu ochii la Carmen, care se retrage tăcută în alcovul din care-a ieșit. Dar o privește fără s-o vadă.

— Ca și cum asta ar avea vreo importanță! exclamă din nou cu voce tare, acum spre nedumerirea deplină a maestrei.

„Tot ce contează e să-mi aleg cea mai frumoasă clipă... Clipa în care am primit-o pe Sonia, păpușa vorbitoare? Sau cea în care mi l-au dăruit pe Toto, pechinezul... Sau cea în care l-am găsit pe motănelul Bruno abandonat în fața porții noastre și l-am luat în brațe? Clipa în care s-a lipit de mine și a-nceput să toarcă? Sau clipa în care m-am lipit de George, clipa când m-a sărutat? Sau una dintre clipele nopții bune, cu Tony? Sau clipa răbufnirii aplauzelor, după primul meu concert? Sau clipa când am aflat de câștig, de lozul cel mare... Sau... sau... sau...? Surâde din nou, cu ochii la urma de lacrimă încă vizibilă pe dosul propriei mâini. Sau clipa asta, care abia s-a dus, clipa când am simțit pentru prima oară atingerea materializată a recunoștinței?”

Zâmbește și o umbră de regret îi străbate chipul.

„Atâtea clipe... Și n-o să-mi rămână decât una!”

POVESTE DE CRĂCIUN

E grasă și pufoasă, ca un cozonac. Mă gândesc că trebuie să fie o femeie cumsecade, foarte cumsecade. Ba chiar mi-aduce aminte de mama. Prin colțul ochiului drept mi se furișează o lacrimă, ca întotdeauna când mă gândesc – și sper – că mă privește în fiecare noapte de sus, de pe o stea.

O clipă mai târziu, pufoasa se îndeasă între mine și vânzătorul costumat în Moș Crăciun din fața mea și-și pune mâna dolofană pe minunăția verde din mâna lui – pe cel mai frumos brad pe care l-am văzut vreodată. Bradul pe care acum îmi permit să-l cumpăr, cu cel mai scump set de globuri cu tot. Fiindcă noul meu părinte e om cu dare de mână. Și „asta ajută întotdeauna, alină întrucâtva durerea”, cum zice prietenul meu Toni. El, la numai 13 ani, a ajuns la al patrulea părinte. Fiindcă „suntem o specie de ucigași”, zice tot el. Pe mă-sa bună nici nu și-o mai aduce aminte, el unul avea trei ani când a trimis-o pe o stea a doua lui mamă. Dar nu suferă mai deloc, fiindcă în casa părintelui al VI-lea, zice el, și „fluturii de noapte îs coroniță de aur în jurul lămpilor de cristal”.

Însă eu, la cei 11 ani ai mei, mi-o aduc foarte bine aminte pe mama – a murit acum nouă luni. Nu era a dracului, ca

pufoasa asta, care mi s-a-nfipt în față ca să-mi sufle bradul de sub nas. Îmi pare rău că sunt prea mic, dacă aş fi avut 15 ani aş fi avut şi-un şiş, ca să i-l înfig în burta grasă. Mă mulţumesc s-o îmbrâncesc. Adică mă străduiesc zadarnic s-o îmbrâncesc, că nici nu se clinteşte – decât ca să-mi dea un dos de palmă peste ochi, de văd artificii verzi. Parcă le şi aud pocnind.

Când îmi recapăt vederea, pufoasa se îndepărtează deja, cu bradul frumos în mâini. Nu stau pe gânduri, fug după ea şi-i pun piedică – la asta mă pricep ca nimeni altul.

Cade lată şi rămâne nemişcată.

Oare am omorât-o?

Pe ceafă mi se pune o mână grea. Şi nici măcar nu e nevoie să mă-ntorc ca să ştiu că e a actualului meu părinte. Îl cunosc după miros, azi a băut două stacane de vin fierț, plus una de țuică.

— Dacă am omorât-o, pot să-i iau bradul, nu? întreb, ridicându-mi ochii spre roşul de flacăra aşternut de alcool pe obrajii lui supti.

— A omorât-o, a omorât-o pe mama! strigă disperat un puşti de vreo şapte ani şi se repede spre ea, trăgându-l după el pe unul mai mic, cu câte-un şirag dantelat de muci îngheţați sub fiecare nară.

— Nu e moartă, că n-are reni, declară sfios mucosul.

— Se zice răni, boule, nu reni, îl repede băiatul mai mare. Da' nu e moartă, că – ura! – se mişcă!

Într-adevăr, movila pufoasă suspină gros, din adâncul osânzei sale şi, mai înainte de orice, îşi întinde mâna grasă spre comoara verde care-i scăpase în cădere.

— Dac-o omorai, zice bețivul, cum am omorât-o eu pe scroafa de mă-ta, că prea mă-nșela la cântar când mă vedea beat, hoțoaica naibii...!

— Dac-o omoram, ce? întreb eu, când văd că nu-și încheie vorbele.

Și mă-ntreb dacă mama îl aude, fiindcă tocmai a apărut prima stea.

— Dac-o omorai, zice el, cu limba poticnindu-i-se cam prea des, puteai să-i înhați bradu', da' te obliga Protecția Copilului să-i iei de crescut pe ăștia doi, dacă n-o mai fi având și alții. Că, dacă aș fi știut io că mă-ta are cinci... Și, pen' c-ai fi fost obligat să-i crești tu, care n-ai ajuns nici la majoratu' șișului, aș fi fost de fapt silit să-i cresc tot io, fiindcă ai ajuns tu în grija pungii mele. Iar dacă plozii tăi adoptivi ar fi crescut oricum pe banii mei, adaugă, și-i simt mâna încheștându-mi-se în jurul cefei, te-aș fi sugrumat dracului, ca să-mi reduc cheltuielile! Că ești soi rău, aveam dreptu' să scap lumea de tine. Zi bogdaproste c-ai scăpat tu de moarte. Și fugi naibii acasă, până nu-mi faci cadou de sărbători vreun set de plozi suplimentari!

RADU BABEI

În grădina ei de la marginea satului, Baba vinde bostani în fiecare zi.

— Du-te să cumperi și tu vreo doi, Radule, îi spune Anica nepotului născut și crescut la oraș, venit în vizită pentru prima oară în anul ăla. Îi dă ieftin, că nu din asta trăiește ea.

— Da' din ce trăiește, mamaie?

— De und' să știi io, băiete? Da' tot satu' zice că nu trăiește din asta. Cică astă iarnă, când a cumpărat toată gospodăria, nu s-a tocmit deloc la preț... Uite, ia roaba și ia de-aci cincii lei, pentru doi bostani mari, și vezi c-o găsești în grădina din spatele casei. Da' nu da buzna, strigă întâi la poartă, „Babă Floare!”. Strigă tare, de trei ori, și-așteaptă. Nu intra decât după ce miaună de trei ori o pisică. C-altminteri te rupe câinele.

— E mare câinele, mamaie?

— Da' boala-l știe? Nu l-a văzut nimeni, niciodată. Numai noaptea-l auzim cu toții lătrând sau chiar urlând la lună... Și nici pisica n-a văzut-o nimeni...

— Ce tot vorbești, mamă? se miră Ileana, mama băiatului. Așa se spun acum pe-aici poveștile?

— Ei, asta-i! Nu-i poveste! Stai să vină soră-ta și frate-tu, cu-ai lor, să-ți spună și ei că nu-i poveste!

— Dacă nu-i poveste, atunci nu-mi place. Oricum, nu trimit acolo băiatul. Mai bine mă duc eu să-ți cumpăr bostanii.

— Păi m-aș duce chiar eu, Ileano, că doar nu-s chiar atât de bătrână, și bostani buni ca ăia n-am mai mâncat de când mă știu. Iese din ei o minune de plăcintă! Da' nu le vinde bostani decât copiilor. Și-am tot trimis ceilalți nepoți, da' cică Baba le-a spus că anu' ăsta să nu mai vină... Că nu e bine pentru ei... nu mai mult de trei ori într-o singură toamnă.

— Doamne apără și păzește! exclamă Ileana, uitând că nu mai crede de mult în Ăl de Sus și făcându-și și-o cruce pe deasupra. Nu te duci nicăieri, Radule, până nu mai vorbesc și cu altcineva de baba Floarea asta. Floarea și mai cum? S-o caut pe net, nu se poate să nu fi scris nimeni nimic despre toată istoria. Sau poate să caut „Floarea și bostanii”... Am tableta în geantă...

— N-o să găsești nimic pe netu' ăla de vă dați în vânt după el cu toții... Când vrea careva să scrie despre ea, i se golește bateria ori se-ntreține curentu-n tot satu'. Și vreo doi trei au încercat s-o pozeze pe furiș, da-n poză n-au ieșit decât bostanii...

— O fi extraterestră, spune Radu, cu ochii strălucindu-i de încântare.



— Nu-i extraterestră, Radule! Da' de unde! Nici gând, nici gând! se ambalează Nicu, oarecum amuzat și oarecum revoltat.

Radu se uită lung la soarele care se chinuie să mângâie orizontul coborându-și roșeața printre nori, pe urmă își măsoară, scurt, cu privirea, propria umbră dezlânată și, în final, ochii i se îngustează, pironindu-se asupra vărului său.

Sunt cocoțați pe gardul de piatră din fundul curții, bălângănindu-și picioarele – doi băietani de câte treisprezece ani, retrași departe de restul clanului reunit, ca să vorbească „de-ale lor”.

— Da' tu de unde știi, Nicule?

— Păi, dac-ar fi extraterestră, de ce ar vrea să-ntinerească?

— Vrea să-ntinerească?!

— Vrea. Și poate.

— Poate să-ntinerească?!!!

— Da, zice Nicu, privind-l pe Radu în ochi cu cel mai serios aer din lume. Pe urmă se uită în jur, parcă vrând să se asigure că nu trage nimeni cu urechea și continuă în șoaptă. N-ar trebui să-ți spun, am jurat că nu spun nimă-nui care n-a trecut pe la ea, dar simt că ție îți pot spune... pentru că... pentru că...

— De ce? întreabă Radu, cu ochii strălucindu-i iarăși, când celălalt pare totuși să ezite.

— Păi...

Nicu respiră adânc, se mai uită o dată jur-împrejur, și începe:

— Când te duci prima oară acolo, îți spune: „Dau doi bostani pentru cinci lei și cinci zile.” Și tu te uiți ca prostu’, și ea îți explică: „Cinci zile din povara care-mi apasă umerii. Eu întineresc cu cinci zile, tu-mbătrânești cu cinci. O nimica toată.” Și tu te sperii și dai să fugi, și ea se uită la tine prin ochelarii rotunzi, și are-n ochi atâta blândețe... „Gustă din plăcinta mea cu bostan”, te îmbie pe urmă, „să vezi ce bună e... cea mai bună din lume... Nu te costă nimic, și e bunăăă...” Și ție ți-e mai puțină frică, da’ tot îți e, și te gândești că vrea să te otrăvească, să te drogheze, ți-aduci aminte de toate poveștile cu vrăjitoare, și ea, o babă mărunțică, îmbrăcată în verde, fără să se ridice de pe bostanul pe care stă, îți arată măsuta de alături, pe care abia au loc două farfurii imense, una cu plăcinte mari, cu miez de un portocaliu cum n-ai mai văzut, pufos și, cumva, știu eu, parcă rupt dintr-un soare străin și blând, și alta cu semiluni, la fel de portocalii, de... „Bostan copt”, spune ea, „dacă nu-ți fac cu ochiul plăcintele, gustă o felie de bostan...” Și vocea ei susură, și toarce ca o pisică, și apare și pisica – nu-i adevărat că n-a văzut-o nimeni, și are blana portocalie ca dovleacul, și e dolofană ca un dovleac, și ți se freacă de picior, și tu te gândești că pisicile vrăjitoarelor sunt negre, și parcă nu-ți mai e frică, nu chiar atât de frică, și Baba... Bunicuța zâmbește ca o fetiță știrbă – îi lipsește un dinte din față, și-ți întinde farfuria cu felii de bostan copt, și tu-ți aduci aminte că, zice-se, că tot ce e necurat dispare dacă-ți faci cruce, și te închini, și ea râde cu lacrimi, iar tu prinzi curaj și-ți spui „la dracu’ cu prostiile!” și iei o felie de bostan copt, și muști, și-n viața ta n-ai mai

mâncat ceva atât de bun, și parcă știi că ai avut mai multe vieți și le-ai trăit degeaba, fiindcă niciodată n-ai mai gustat o asemenea bunătate...

„Doi bostani pentru cinci lei și cinci zile”, repetă ea, întinzând mâinile. „Batem palma? Palmele?” „Da”, spui tu, și-ți pui mâinile într-ale ei. „Dreapta dă și stânga primește”, zice ea, dai tinerețe și iei bătrânețe, dau bătrânețe și iau tinerețe. Circuitul tinereții în natură.” Și-n clipa aia îți vine să râzi, te gândești că totul nu e decât un vis prostesc – și-ți pare totuși rău fiindcă minunea aia de bostan copt e doar un vis, și-n clipa următoare ai senzația că-ți fuge pământul de sub tălpi, că stai pe-o apă care curge, dar totul durează numai o fracțiune de secundă, și bunicuța spune: „la bostanii, să-i mâncați sănătoși”, și tu-i întinzi banii, și ea clatină din cap, și surâde mai dulce decât ți-a surâs bunica ta vreodată și zice: „Păstrează banii, ia-ți o prăjitură, sau fă ce vrei cu ei.”

Și duci bostanii acasă, și mama – sau bunica – face plăcinte sau bostan copt, sau și una și alta, și toată familia e încântată, și ești trimis din nou să cumperi bostani de la Baba Floarea, că toată lumea a aflat, dar nimeni nu știe de unde a aflat, că ea nu le vinde bostani decât copiilor – dacă n-au împlinit paisprezece ani.

Te duci din nou la bunicuța Floarea, și ea stă tot pe un bostan, da' parcă pe unul mai mare, îmbrăcată-n verde și-n piept cu-o floare albă, ca aia de la nuntă, de-o păstrează mama cu sfințenie într-o cutie de carton. Că de la floarea aia i se trage Babei numele.

„Dau doi bostani pentru cinci lei și cinci săptămâni.” zice ea, și tu te uiți ca prostu’, ți-aduci aminte cum spune maică-ta că-n țara asta toate se scumpesc, și Baba – Bunicuța – se simte datorare să-ți explice: „Cinci săptămâni din povara care-mi apasă umerii. Eu întineresc cu cinci săptămâni, tu-mbătrânești cu cinci. O nimica toată. Pentru cei mai buni bostani din univers.”

Și ultimele cuvinte te conving cât ai clipi, și bateți iarăși palma – palmele, și iarăși e pământul apă pentru o fracțiune de secundă – una care ține, cumva, mai mult.

Și ea iarăși nu primește banii, și te-ntorci acasă cu doi bostani, și iarăși e toată familia-ncântată, și ești trimis la Babă – la Bunicuță – a treia oară.

„Dau doi bostani pentru cinci lei și cinci luni” zice ea, și tu te uiți ca prostu’, ți-aduci aminte cum spune taică-tu că s-a umplut lumea de speculanți, și Bunicuța se simte datorare să-ți explice: „Cinci luni din povara care-mi apasă umerii. Eu întineresc cu cinci luni, tu-mbătrânești cu cinci. O nimica toată. Pentru cei mai buni bostani din univers.”

Și știi că universul e infinit și gustul bostanului e infinit mai bun decât orice, și bateți iarăși palma – palmele, și iarăși e pământul apă pentru o fracțiune de secundă – una care ține, cumva, cu mult mai mult.

Și ea iarăși nu primește banii și, după ce-ți spune să faci ce vrei cu ei, adaugă: „Și-n toamna asta să nu mai vii. Fiindcă a patra oară trebuie să-ți cer cinci ani, și e prea mult, și vede toată lumea că ai pe umeri vreme în plus, și nimeni nu trebuie să știe ce mi-ai dat pentru bostani. Dar lui îi poți spune.” „Cui?” întrebi tu.

Adică, ăă, ezită Nicu, încurcat, nu-s sigur c-au mai întrebat și alții. Dar eu am întrebat și ea a zis: „O să știi.” Și, adineauri, când m-am uitat la umbra ta, mi s-a părut că se lungește către grădina ei cu bostani și... am știut.

— Ești nebun! râde Radu. Sau mă crezi prost, adăugă, bosumflându-se, cu ochii la norii din spatele cărora tot roșul s-a prelins deja sub orizont. Ai născocit povestea ca să râzi de mine, nu?

— Nu, se grăbește Nicu să se dezvinovățească, pe cuvântu' meu că...

— Sst, îl întrerupe Radu, încruntându-se. Parcă m-a strigat cineva, adăugă, câteva clipe mai târziu. Ai auzit și tu?

— Nu. Adică... am auzit, da' altceva. A urlat câinele Babei – al Bunicuței. Așa urlă uneori, imediat după asfințit... sau noaptea, mai târziu.

— Un câine nu putea să mă strige.

— Păi, râde Nicu, nici nu te-a strigat.

— Atunci m-a strigat altcineva. S-a auzit din partea aia.

— Dinspre grădina Babei. Acolo urlă câinele.

— Nu, acolo m-a strigat cineva. Mă duc să văd, spune Radu, înțelegând pentru prima oară ce-nseamnă să vorbească gura fără tine și întrebându-se ce l-a apucat.

— Nu te duci nicăieri! se alarmează Nicu. Maică-ta a zis că n-ai ce căuta la Babă. Și că toți suntem ȋicniȋi. Și că după bostani se duce ea, mâine dimineată.

— Mama n-o să știe... Ai auzit? M-a strigat iar.

— A urlat câinele, zice Nicu, părând speriat. Până acum n-a mai urlat niciodată așa, de două ori la rând.

— Până acum n-am mai fost eu aici, spune Radu, știind...

Știind că se întâmplă ceva nemaîntâmpnat, dar care trebuia să se întâmple, și neștiind de unde știe... și neștiind unde e, și unde se duce, și de ce se duce, și de ce îi pare bine că se duce...

Și știe drumul, și poarta, poarta ultimei curți din sat, i se pare cunoscută. Și își aduce aminte că nu trebuie să dea buzna, ca să nu-l rupă câinele, dar poarta e deschisă și câinele e lângă poartă, mare și mișos, și dă din coada stufoasă, și se apropie tacticos, și se gudură...

Și pisica e pe gard, rotofeie ca un dovleac și portocalie ca miezul lui copt, și miaună de trei ori.

Și Radu intră, și știe că grădina e în spatele casei – care i se pare când bordei, când palat, și e lumină, fiindcă norii s-au risipit și a răsărit luna, și în grădină e și mai multă lumină, fiindcă mai mulți bostani au ochi rotunzi, dincolo de care par să pâlpâie flăcări zglobii de lumânare.

Și Baba Floarea, sfrijită, mărunțică (parcă împruținată, se gândește Radu) stă pe un bostan, pe cel mai mare bostan din grădină, și e îmbrăcată în verde – pantaloni verzi și flane verde, împletită de mâini de bunică, și are-n piept o floare albă, o floare de la o nuntă, păstrată cu sfințenie, așa cum ar trebui să-și păstreze unii amintirile...

„Ce amintiri?” se-ntreabă Radu.

— Bine-ai venit, Radu babei, spune bătrâna. Aproape că nu mai speram c-o să vii... Dar nu-i așa că amintirile din viitor nu se uită?

„În viitor o să fiu mai bătrân”, se gândește Radu, poate fiindcă-și aduce aminte că Baba cumpără tinerețe. Baba,

nu Bunicuța. Lui nu i se pare că seamănă a bunicuța. E, cumva, travestită...

— Ai dat bătrânețe și ai luat tinerețe. Unde e tinerețea? o întreabă, amintindu-și, cumva, că ea nu trebuie să fie atât de bătrână.

— E aici, spune ea, coborând de pe bostan și bătând în coaja lui cu un deget noduros și zbârcit. Aici se-nmulțește.

Și bostanul se deschide, cinci felii identice cad pe pământ, și miezul se spulberă brusc, și-n aer zboară fulgi portocalii, și peste Baba Floarea ninge portocaliu și cald.

Și ninge, și ninge, și ninsoarea miroase a bostan copt, și nu se știe unde cad fulgii, și Floarea nu mai e bătrână. E tânără. Și frumoasă. Dar nu destul de tânără, și pantalonii verzi stau să-i crape pe rotunjimile line ale șoldurilor și coapselor, și flaneaua îi turtește rotunjimile sânilor, și...

— Parc-aveai o rochie roșie, spune Radu. Și-o pălărie albă, cu flori roz.

— Lumea mea e departe, oftează ea, dar pot să dau o fugă, calea e deschisă...

Și fuge dincolo de ușa deschisă a casei, și casa e o vilă cu ferestre largi și coloane albe, și Floarea se întoarce imediat, și Radu știe că n-o cheamă Floarea, și-și amintește de rochia ei roșie, lungă, și de florile roz de pe pălăria ei albă, albul mireselor din vremuri vechi și din timpuri noi.

Și ea e mai frumoasă așa, are frumusețea pârguită a amiezii, și e tânără, dar nu destul de tânără, și el e prea tânăr, adică prea mic...

— Dau două nopți pentru cinci ani, zice ea, și el se uită ca prostu', și ea se simte datoră să-i explice: Cinci ani din

ăia care vor să-mi adune riduri în colțurile ochilor. Eu întineresc cu cinci ani, tu-mbătrânești cu cinci. O nimica toată. Pentru cele mai frumoase nopți din univers, surâde ea, și întinde mâinile. Batem palma – palmele?

„Și noaptea asta e frumoasă”, se gândește el, și nu-și aduce aminte cum vor fi altele, dar spune:

— Da.

Și-și pune mâinile într-ale ei.

— Dreapta dă și stânga primește, zice ea, dai dragoste și iei dragoste, dau dragoste și iau dragoste. Dragostea rupe circuitul vremii în natură. Și pe urmă îl învolutează, și-ndrăgostiții pleacă pe poteci diferite, dar se mai pot totuși regăsi... O singură dată.

Și-n clipa aia lui îi vine să râdă, se gândește că totul nu e decât un vis prostesc – și-i pare totuși rău fiindcă zâna în rochie roșie e doar un vis, și-n clipa următoare are senzația că-i fuge pământul de sub tălpi, că stă pe-o apă care curge, și totul durează o secundă întreagă.

Și simte că el e deja bărbat, și vede că ea e cu adevărat tânără, că e mai frumoasă așa, are frumusețea fragedă a zorilor.

Și sunt amândoi pe-o apă care curge, și barca lor e-o jumătate de bostan imens, și ei sunt două jumătăți ale aceleiași întreg, și se-ntregesc unul pe altul, și-ar vrea să fie mereu numai unul sau numai celălalt, dar nu se pot hotărî cine să fie, și-ar vrea să fie amândoi un alt unul, și ar putea, dar cântecul spune că nu se poate, tot ce e viu și ce e mort spune că nu se poate, timpul spune că nu se poate, timpul pleacă și trage noaptea după sine, și apa nu mai e, nu mai

e nici barca, dar dragostea e, numai că fata pe care o iubește el, ca un bunic, e o fetiță, c-o pălărie albă cu flori roz, prea largă, c-o rochie roșie prea lungă, atârând alături de un bostan mare, galben.

— Fugi acasă, Rodico, se-aude spunând cu voce de moșneag, și se simte mângâindu-și barba albă. Fugi până nu se trezește maică-ta, c-o să te ocărăscă! Că iar te-ai îmbrăcat cu rochia ei ca să te joci de-a zâna bostanilor!

Și ea-și ia poalele rochiei în brațe și iese în fugă pe poartă, și el se-așează pe bostanul cu tinerețe, dar bostanul e încă atât de mic... Așa că oftează și intră în casă, și casa a fost cândva o mândrețe de conac, dar acum e-aproape în paragină, și dacă intri-n ea nu mai știi nimic...



Nu mai știi nimic, decât să ieși, și-afară bostanul cu tinerețe e mai mare, și pe bostan stă Rodica, mică, în verde, cu pantaloni și cu flanea împletită de mâini de bunică, cu cunună albă de mireasă pe cap și cu voal verde, subțire ca pânza de păianjen, aproape de nedeslușit.

— Bine-ai venit, Rodica moșului, spune Radu. Aproape că nu mai speram c-o să vii... Unde-ai fost?

— La cules de tinerețe, spune ea, și bate cu un deget mic în coaja bostanului pe care stă.

Și bostanul se deschide, cinci felii identice cad pe pământ, și miezul se spulberă brusc, și-n aer zboară fulgi portocalii, și peste Radu ninge portocaliu și cald. Ninge peste Radu, ninge peste Rodica...

Și ninge, și ninge, și ninsoarea miroase a bostan copt, și nu se știe unde cad fulgii, și Radu nu mai e bătrân. E tânăr. Și Rodica nu mai e o fetiță. E un boboc de fată, are frumusețea fragedă a zorilor.

— Parcă aveai o rochie roșie, spune Radu. Și o pălărie albă, cu flori roz.

— Lumea lor e departe, oftează ea, și calea nu mai e deschisă...

Și se uită spre casă, și casa e un fel de palat din alte lumi, cu toate ușile zăvorâte.

— Dar avem barca, spune ea.

Și sunt amândoi pe-o apă care curge, și barca lor e-o jumătate de bostan imens, și ei sunt două jumătăți ale ace-luiași întreg, și se-ntregesc unul pe altul, și-ar vrea să fie mereu numai unul sau numai celălalt, dar nu se pot hotărî cine să fie, și-ar vrea să fie amândoi un alt unul, și ar putea, dar cântecul spune că nu se poate, tot ce e viu și ce e mort spune că nu se poate, timpul spune că nu se poate, timpul pleacă și trage noaptea după sine, și apa nu mai e, nu mai e nici barca, dar dragostea e, numai că... pe cine iubește Radu?

Iubește motanul gras, portocaliu? Câinele mișos? Cojile de bostan?



— Nu te duci nicăieri! se alarmează Nicu. Maică-ta a zis că n-ai ce căuta în grădina părăsită. Și că toți suntem

țicniți. Și că mâine dimineață se duce ea, să vadă dacă nu poate lua de-acolo câinele și pisica...

— Unde să mă duc? se miră Radu. Abia m-am întors.

Nicu se uită la el ca la un nebun, se gândește că e cam prea tânăr ca s-o ia razna – e de vârsta lui, n-are decât optsprezece ani.

Dar Radu nu-i dă atenție. Norii s-au risipit și a răsărit luna, și pe drum e destulă lumină, și el se uită la fata în rochie roșie, lungă, care trece zâmbind, zâmbindu-i lui, și îi face lui cu mâna, și parcă spune ceva, dar el n-aude nimic, și ea se-ndepărtează, devenind din ce în ce mai străvezie, până se pierde în lumina de lună.

Și câinele urlă. De două ori. Și Radu îl înțelege, sau cel puțin așa crede, e convins că deslușește în urlet cuvinte, că al doilea urlet repetă aceleași cuvinte:

„Când îți amintești viitorul, viitorul se schimbă, cel amintit se pierde într-o altă lume.”

ÎNTOARCEREA VRĂJTORULUI

De obicei nu poftesc în casă necunoscuți.

Dar au trecut cinci zile de când m-a părăsit Raluca. Așa că vreau să mă-mbăt. Și nu vreau să mă-mbăt de unu' singur. Îmi doresc s-aud soneria, să vină cineva, oricine...

De fapt, când deschid ușa, sunt pe jumătate matol – și mă uit chiorâș la bătrânelul pipernicit, zbârcit și chel. Deh, nu-mi vine greu să-mi dau seama că unul ca el nu prea ține la băutură...

— Bună seara, domnul meu, mi se adresează, excesiv de ceremonios, cu glas tremurător. Sunt reprezentantul renumitei firme R.R.R. OZ S.R.L. și am deosebita plăcere de a vă oferi, la preț promoțional, cel mai performant dintre produsele noastre: esența de ozggoriță!

— Asta e o băutură? mă interesez, amintindu-mi brusc că, în afară de niște esență de rom, de spirtul medicinal din baie și de sticla de pălincă pe jumătate goală din care m-am cinstit până acum, nu mai dețin nicio altă licoare pe bază de alcool.

Iar cârciuma din colț mi se pare, la ora asta, într-un alt capăt de lume.

Așa că n-aștept răspunsul, îi fac semn să intre, însoțindu-mi gestul cu un sughiț sonor, meseriaș.

El își strânge la piept sacoșa pântecoasă, de o culoare incertă, mă scrutează, preț de câteva clipe, cu inconfundabilă neîncredere și, parcă luându-și inima-n dinți, pășește peste prag cu prudență, ca și cum ar pătrunde pe un teren minat.

— Ai fost jefuit vreodată? îl întreb, nedumerit.

— Nnnnu, se bâlbâie, dar... sunteți primul care nu-mi închide ușa în nas... și... ăăă...

Izbucnesc în râs.

— Va să zică, exclam, după ce-l poftesc în sufragerie, sunt primul care vrea să se îmbete cu esența asta de – cum i-ai zis? – a dumitale!

— Ozgogoriță, mă lămurește, scoțând din sacoșă un flacon ce pare să conțină cam cincizeci de mililitri de lichid verde, ușor vâscos. Dar nu e pentru... ăăă... uz intern. Se folosește, dizolvată într-un sfert de litru de apă cât mai rece, pentru recondiționarea oglinzilor vechi. Știți, obiectul de activitate al R.R.R. OZ S.R.L. este repararea, recondiționarea și restaurarea.

— Nu e pentru uz intern! chicotesc, mai degrabă amuzat decât dezamăgit, fiindcă tocmai am dat cu ochii de sticla care tronează pe masă și am realizat că e de doi litri și că nu e pe jumătate goală, ci pe jumătate plină cu pălincă de șaizeci de grade. Nu-i nimic, adaug, cred că asta ne ajunge cu prisosință!

— O, încearcă el să se fofileze, știți, ăăă..., eu nu sunt obișnuit...

Strâmb din nas, pun pălincă în două dintre cele douăsprezece țoiuri moștenite de la străbunica, mi-aduc aminte

că tot de la ea am moștenit și oglinda veche din dormitor și spun, străduindu-mă să nu-mi scap de sub control limba care dă să se-nclieze:

— Nu mă refuza, dom'le..., dommmnule...

— Oz, zice el, cu jumătate de gură. Oz..., ăăă..., Smărăgdescu.

— Dom'le Smărăg... hâc! ...descu, treb'e să bem adălmașu', înțelegi?

Lui îi sticlesc ochii.

— Aa, dacă vreți să cumpărați...

Țoiul gălgâie – mamă, ce-mi place gălgăitul ăsta! – când îl dă peste cap.

Pe urmă horcăie, îi ies ochii din orbite, îl apucă tusea... Iar eu, bântuit de vagi remușcări fiindcă nu i-am spus cât de tare e băutura, mă grăbesc să-l bat pe spate, îngăimând, printre sughituri, niște scuze incoerente.

— Nu-i nimic, mă liniștește, după ce-și recapătă răsuflarea. Mi-ați făcut o bucurie, sunteți primul care vrea să cumpere... Sunteți bun de saftea? Vi-l dau mai ieftin, numai cu cinci milioane...

Sunt gata să încep și eu să horcăi.

— Cinci milioane?! Pentru sărăcia asta de sti... hâc!... cluță?!

Îmi aruncă o privire nedumerită și nevinovată.

— Gândiți-vă, restaurarea unei oglinzi vechi, a unei piese de anticariat, cu numai cinci milioane! De lei... vechi. Cinci sute d-ăștia noi, adică... Nu cer maldăre de bani. Și nici valută, ține să precizeze, ținându-mă cu privirea blândă a unui înger.

— Asta mai lipsea, bombăn.

— Ofer și un bonus, la alegere, continuă el, cu un zâmbet onctuos.

Și scoate din sacoșă, cu mișcări lente, studiate, de strip-teuză bine școlită, mai întâi o pereche de pantofi frumoși, argintii, cu vârful ascuțit, la modă acum să tot fie vreo zece ani, apoi o bonetă aurie, mărginită cu rubine și diamante care lucesc de parcă ar fi veritabile.

— Crezi că eu port așa... hâc! ceva? întreb.

Dar mă gândesc că Ralucăi i-ar plăcea. E moartă după zorzoane – oricât de ciudate, oricât de inutile.

Pe urmă îmi amintesc că m-a părăsit, înșfac țoiul și-l dau și eu peste cap. Cu năduf.

— Facem o probă, insistă bătrânelul. Dacă iese bine, nu-mi datorați nimic. Aveți aici oglinda?

— Î-hâc! încuviințez.

Îi fac semn să vină după mine și, clătinându-mă, o iau către dormitor.

— Perfect! exultă el, frecându-și mâinile. Acum ne mai trebuie apă, un vas în care veți avea grijă să nu mai gătiți niciodată, o cârpă moale...

I le aduc pe toate, mișcându-mă ca prin vis. Și, tot ca într-un vis, în urma cârpei antrenate de mâna lui într-o alunecare lină, de sus în jos, suprafața pătată și mătuită a oglinzii își recapătă luciul și transparența de odinioară.

Ei, e drept, ceea ce se vede în oglindă nu pare să fie dormitorul meu, ci o așezare ciudată, minusculă. Un orășel de porțelan! Dar îmi etichetez vedenia drept un soi de

nălucire de bețiv și, nevrând să par cârcotaș, mă hotărâsc să-i dau omului banii.

— Nu-mi mai trebuie, refuză el, radios. E a treia vrajă care-mi reușește, cred că am intrat în sfârșit într-o pasă bună, adaugă, probabil ca răspuns la mutra mea stupefiată. Fii atent aici! Ai bibelouri?

Până s-apuc să-i răspund, a și dat cu ochii de piticul pe care-l țin pe noptieră, deși a fost spart și lipit de vreo trei ori, destul de grosolan. Dar nu mă-ndur să-l arunc. E primul cadou primit de la Raluca.

Bătrânul îl saltă cu delicatețe, doar cu două degete, îl atinge de suprafața oglinzii și, în clipa următoare, năpâr-stocul meu aleargă prin orașul de porțelan. Mi se năză-rește până și că-l aud chiuind.

— Hai, bâigui, ia-ți banii și pleacă. Cred că trebuie să mă culc.

Sare ca ars.

— Vai de mine! Nu se poate! Acum urmează partea cea mai interesantă!

Înhață din nou cârpa și mai șterge o dată oglinda. De data asta de jos în sus. Și imaginea orașului de porțelan e înlocuită de cea a unui drum pietruit cu cărămizi galbene, care șerpuiește printre lanuri.

— Asta e! triumfă boșorogul.

— Ce ee? Ce dra... hâc!... cu' ee? Niciiiodată nnu mm-am mmai 'mmbătat 'nn halu' ăsta! mârâi eu, intrigat.

Și dau să mă apropiu de oglindă. Dar mă împiedic și cad. Cad prin oglindă! Fără s-o sparg! Și mă pomenesc, în patru labe, pe drumul ăla galben, simțind șocul impac-

tului cu afurisitele lui de cărămizi nu numai în genunchi și-n palme, ci și în fiecare vertebră!

Reușesc să mă ridic și să fac stânga împrejur. Pe urmă mi se înmoaie picioarele și cad iar. De data asta în fund. Și rămân așa, zgâindu-mă, prin oglindă, la bătrânelul din dormitorul meu.

— Nu te teme, îl aud spunând. Nu te las singur!

Apoi, spre disperarea mea, dispare din cadrul oglinzii. Dar reapare după niciun minut – timp în care mă străduiesc zadarnic să mă salt în picioare – cu sacoșa lui pân-tecoasă într-o mână și cu un țoi în cealaltă. Dă țoiul peste cap – îi aud iar gâlgâitul –, îl lasă să cadă pe covor... și trece și el prin oglindă!

Pune sacoșa jos, chiuie, sare într-un picior, bate din palme și, într-un târziu, se oprește gâfâind și fluturând din mână în direcția oglinzii. Și aia se face nevăzută! Cu dormitorul meu cu tot!

Vreau să protestez, adică să-l înjur birjărește, dar vârful limbii pare să mi se fi lipit de cerul gurii și nu reușesc să scot decât niște sunete nearticulate, care mi se par extrem de bizare.

— Nu-ți face griji, spune el, pe un ton ce se vrea liniștitor, fluturându-și încă o dată mâna.

Și, la marginea drumului, apare un cort. Așa, ca picat din văzduh!

— Când ești beat, trebuie să dormi!

Reușesc să-i aprob spusele cu o înclinare a capului. Iar el mă ajută să intru în cort și să mă-ntind pe o saltea moale. Deh, nu e o nălucire tocmai neplăcută! Totuși, îna-

inte de a adormi, îmi jur că n-o să mă mai îmbăt nicio-dată.



Mai întâi trag în piept aerul neobișnuit de înmiresmat, pe urmă aud larma unor ciripeli vesele și când, în sfârșit, mă îndur să-mi salt pleoapele, zăresc, în locul tavanului împestrițat de rămășițele pământești ale țăntarilor pe care i-am ucis cu sânge rece, pânza albastră a unui cort.

Mă frec la ochi, îmi pipăi patul, care se dovedește a fi o saltea pneumatică, mă salt în capul oaselor, văd culcușul gol de alături și mă întreb dacă nu cumva, întorcându-se la mine, Raluca m-a găsit beat cleampă și m-a convins să ieșim la iarbă verde...

Chiar atunci, două mâini zbârcite și cam păroase răsfâng unul din pereții cortului, făcând să se ivească un individ mărunțel, a cărui mutră bătrânicioasă și cheală zău că am mai văzut-o și, în spatele lui, o alee de cărămizi galbene, care, la rândul ei, mi se pare cunoscută.

— Bună dimineața! mi se adresează moșul, zâmbind cu gura până la urechi. Și bine-ai venit în țara lui Oz!

Oz! Cuvântul ăsta îmi limpezește gândurile și, ca prin farmec, îmi aduc aminte totul: pălinca, ozgogorița bătrânului Oz Smărăgdescu, tărașenia cu oglinda mea veche, cortul căzut din cer...

— Să-mi trag basca! exclam. Adică, moșule, a fost doar... strania realitate?! N-am visat? Sau – dă Doamne! – visez în continuare?

— Ce vis, ce moș! se supără Smărgdescu. Sunt Oz cel Mare și Cumplit, adaugă, numai că vocea pare să-i vină de undeva din spatele meu. Și suntem în drum spre Orașul meu de Smaragd!

Îmi ard una peste frunte.

— Vrajitorul din Oz*! Adică sunt treaz – și am nimerit într-o poveste? Fugi de-aci! Nu se poate!!! Îți bați joc de mine!

Înjur, mă reped afară din cort – aproape doborându-l pe Oz –, pipăi caldarâmul, îmi afund capul în apa rece a unui pârau, las o viespe să mă-nțepe...

— Lasă prostiile, îmi strigă el. Nu visezi. Și nu e poveste. Am citit și eu ce-a scris Baum ăla. Nu știu cum le-a aflat pe toate – unele nu le știam nici eu. Bag mâna-n foc că i le-a spus Dorothea, puștoaica dată naibii, care m-a scăpat de două cotoroaște! Dar nici el n-a avut habar că-n nacela mea au picat pantofii de argint și boneta de aur – noroc chior, domnule dragă! – și că afurisitul de balon m-a dus – ghinionul dracului! – în alt loc și-n alt timp. Da' ce loc, România asta a voastră! Unul pe care, într-un fel, îl iubesc – plin de șarlatani mult mai mari decât mine! Și ce vremuri interesante! Într-ale lui Ceașcă am fost ventriloc la Circul de Stat, am făcut câteva turnee în Vest, am dosit niște valută... Pe urmă, când s-a schimbat calimera, am fost ziarist la niște jurnale obscure, din provincie, am scris SF sub mai multe pseudonime, am practicat yoga, prin

* Bibliografie: *Vrajitorul din Oz*, de L. Frank Baum, traducere de Ioszefina și Camil Baltazar, Centrul pentru Educație și Dezvoltarea Creativității, 1991

corespondență – și asta chiar mi-a priit, meditațiile făcute cu boneta maimuțelor pe cap și cu pantofii Dorotheii în mâini m-au ajutat să absorb niște energii, ba chiar să le și controlez, să capăt oarece putere... Ca să nu mai spun că trupul mi-a încremenit la vârsta biologică de 68 de ani, am devenit beneficiarul unei bătrâneți perpetue... Și am început să mă simt vrăjitor, nu impostor. Drept care am hotărât să fac ce-oi face ca să mă întorc aici, unde e locul vrăjitorilor. Aseară m-a chemat oglinda ta, nu ți-am sunat la ușa din întâmplare. Iar când ți-am trecut pragul am șovăit ca să am răgaz s-o adulmec, ca să rezonéz cu fluidele cosmice pe care le reflecta ea, pe o rază de...

Îl ascult răbdător și resemnat. La ce să m-agit? Dacă visez, o să mă și trezesc. Dacă nu, ei bine, trăiesc o experiență absolut inedită!

Însă rezonanța cu fluidele cosmice îmi aduce neplăcut aminte de fixurile mătușii Adela, cu care trebuie să mă port cu mânuși ca să nu mă scoată din testament. Așa că-l întrerup pe beneficiarul bătrâneții perpetue:

— Moșule, n-amesteca marfa cu ambalaju'! Rămâi la poveste!

Mă privește ofensat. Apoi își ia traista, scoate din ea boneta aurie pe care mi-a oferit-o aseară drept bonus și mi-o pune în brațe.

— Vrei poveste? Atunci cheamă maimuțele înaripate! Suntem în ținutul altinezilor – altfel cortul nu mi-ar fi ieșit albastru. Și n-am chef să-mi tocesc pantofii pe cărarea asta!

— Mă dezamăgești, îl reped, nu fără răutate. Ce maimuțe?! Fă o vrajă. Mai flutură-ți mâna, ca aseară, și fă rost

de un elicopter. Sau de un avion – n-am preferințe. Ce naiba, n-ai învățat nimic din mileniul III?... Ca să nu mai spun că ar fi frumos din partea ta să faci s-apară oglinda, fiindcă eu nu vreau să merg în orașul ăla al tău, ci la mine acasă!

— Tu mă dezamăgești, mi-o întoarce. Mașinăriile n-au ce căuta în lumea asta. Ca să nu mai spun...

— Ce?

— Că nu mai pot ce-am putut aseară, mărturisește, cu jumătate de gură. A fost din cauză că băusem palincă – și mi se umeziseră palmele de ozgogoriță. Și, dacă palinca am luat-o – îmi arată cu degetul traista pântecoasă – ozgogoriță nu mai am. O să mai prepar – dac-o să pot face rost de toate ingredientele... adaugă, cu un aer meditativ.

— Ce ingrediente? mă interesez, gândindu-mă la tot felul de bazaconii și simțind o arsură-n stomac, semn că îngrijorarea se străduiește cu sârg să mă ia în stăpânire.

— Păi, mormăie el, printre altele, vreo doi pumni de mălai, o inimă de cioară, o mustață neagră de pisică, o aspirină dizolvată-n scuipat de fată mare...

Nici ambiguul „printre altele”, nici ultimele două articole n-au darul să mă liniștească... Aspirină într-o poveste cu vrăjitori?! Cât despre fata mare..., cine știe, poate prin povești s-o mai găsi vreuna, de sămânță...

— Hai, mă zorește, ca și cum falca mea căzută i-ar fi dat curaj. Nu mai trage de timp, apucă-te să citești instrucțiunile de întrebuințare din interiorul bonetei, puneți-o pe cap și.... O să fie bine, îți promit!

Îl privesc – din ce în ce mai bănuitor.

— De ce eu și nu tu?

Ridică din umeri.

— Nu pot să-ți spun acum. O s-o afli – și-o s-o înțelegi – la timpul potrivit.

Mă încrunt. Nu numai fiindcă răspunsul lui e nesatisfăcător, ci și fiindcă tocmai mi-am adus aminte de prima lui fluturare de mână din seara trecută.

— Atunci poate-mi poți spune de ce-ai făcut oglinda mea să dispară?

Zâmbește, încurcat și rugător, ca un delicvent minor aflat la prima abatere.

— Am vrut să-mi testez puterile...

— Hm! Și de ce dracu' nu mi-ai făcut vânt înapoi, în dormitorul meu, înainte de testul ăsta?

— O, e simplu! răspunde, fără nicio ezitare. În primul rând, pentru că ești cireașa de pe tort, adică sper să fii – să fii prietenul de care am nevoie... Și în al doilea – ești prea greu. Depășești capacitățile mele telekinezice, pricepi?

Pricep. Și mă înduioșează privirea de câine bățut pe care și-o tot mută de la bonetă la capul meu și de la capul meu la bonetă.

Întotdeauna mi-a fost milă de câini. Poate că și de-asta citesc – și mă străduiesc să memorez cele scrise pe căptușeala bonetei. Cert e că principalul motiv e curiozitatea. Ca orice om normal, n-am mai văzut niciodată maimuțe înaripate!

— Ep-pe, pep-pe, tak-ke! spun, stând pe piciorul stâng. Apoi, stând pe dreptul:

— Hil-lo, hol-lo, hel-lo!

Și închei sprijinindu-mă din nou pe ambele picioare.

— Ziz-zi, zuz-zi, zik!

Cred că arăt tare caraghios, fiindcă Oz pare să facă eforturi supraomenești ca să-și înăbușe râsul.

Dar veselia îi pierе imediat ce apar maimuțele, destul de fioroase, mai ales când își întind aripile imense, negre, membranoase. Se face și mai mititel decât e și se trage mai aproape de intrarea cortului, pe care pare să-l confunde cu un adăpost inexpugnabil.

— Ăsta ne-a chemat, șefule! țipă o maimuțică pipernicită, apropiindu-se de mine ȗopăind – după care își suflecă buza de sus, dezvelindu-și dinții și mai bine de jumătate din gingie.

Tocmai mă-ntreb dacă e vorba de-un zâmbet prietenos și dacă e cazul să-i adresez și eu unul, când mă-nhață de subȗiori și se înălță cu mine în văzduh – performanță de care n-aș fi crezut-o în stare!

N-aș fi crezut nici c-o să-mi dea drumul de la o înălțime de vreo cincizeci de metri! Dar o face și, în timp ce bat disperat aerul, spasmodic și zadarnic, cu mâinile și picioarele deopotrivă, îl blagoslovesc pe Oz, urlând cu spume la gură, cu toate înjurăturile (de mamă, tată, frați, bunici...) care-mi trec fulgerător prin minte.

Când nu mă mai despart decât vreo cinci metri de cărare galbenă și viața mea pare să nu mai atârne nici măcar de-un fir de păr, cea mai mare dintre maimuțe se repede și mă prinde în brațe – pentru a mă reășeza, cu mare grijă și deosebită delicatețe, pe propriile mele picioare.

— Să ne fie cu iertare, stăpâne, zice, dar ne-am jurat că îi vom face asta nemernicului care-a găsit boneta noastră

și-a pus stăpânire pe ea, în loc s-o predea la Biroul Central de Obiecte Pierdute din Orașul Smaragdelor!

Nu-i răspund. Sunt prea speriat ca să pot vorbi. Iar când simt că mi-a revenit graiul, mă năpustesc la Oz și-l înșfac de guler, mârâindu-i la ureche:

— O s-o aflu și-o s-o înțeleg la timpul potrivit, ai? Uite că tocmai am înțeles-o – fără să-ți mai cer vreun indiciu! M-ai pus pe mine să le chem fiindcă știai de jurământul lor, moșule, nu-i așa?

— Mda, recunoaște, cu jumătate de glas. Aveam niște bănuieli... Ți-am spus că meditațiile alea mi-au priit, am avut câteva momente de clarviziune...

— Ei, dar eu îl știu pe ghiujul ăsta! strigă maimuțica pipernicită, arătându-l pe Oz, de care se și apropie cu un pas.

— Îl știi pe naiba! se supără maimuța cea mare, care pare să fie căpetenia cetei. Eu îl știu. E Oz ăl mare și cumplit, care nu ne-a zburătăcit – fiindcă făcea doar vrăji de două parale – când vrăjitoarea cea pocită, de la Apus, ne-a cerut să-l scoatem din țara ei! Da' tu nici nu te născuseși pe vremea aia...

— Îl știu! nu se lasă aia mică. Când soră-mea Zyky a fugit cu boneta în pustiu, așa, ca să nu mi-o dea și mie, i-am luat urma, am prins-o, ne-am bătut pe bonetă – și am scăpat-o. Dar n-a ajuns jos. S-a oprit într-un coș maaare, care atârna de un balon și mai maaare. Și ghiujul era în coș, și a aruncat în noi cu niște pietre...

— Balast, îmi șoptește Oz. Te descotorosești de el atunci când vrei să te înalți...

— ...și balonul s-a ridicat mai sus de noi! Prea sus și prea repede, și n-am putut să-l prindem! încheie maimuțica.

— Vasăzică așa s-a pierdut boneta pe care ne-o înapoiase Glinda cea bună! descoperă căpetenia. V-ați încăierat pentru ea! Pesemne voiați să v-o puneți pe capetele alea seci, ca să folosească și ele la ceva! Meritați o chelfăneală!

Îmi dreg glasul și mă amestec în vorbă:

— Le chelfănești mai târziu! Acum sunteți aici ca să-mi îndepliniți o dorință!

— Desigur, desigur! încuviințează căpetenia. Totuși, stăpâne, adăugă, după o ezitare, fie-mi iertată întrebarea, dar cum a ajuns blestemăția de bonetă în stăpânirea domniei tale?

— Era de serviciu la Biroul Central de Obiecte Pierdute când am predat-o, zice Oz, surâzând cu nevinovăție. Și, fiindcă e un funcționar foaaarte corupt, și-a însușit-o, a fugit cu ea și cu o serie de obiecte de artă, din fildeș și lemn de cedru!

Rămân cu gura căscată. Moșul minte, nu jucărie!

Dar nu-l contrazic. Mă gândesc că, pe moment, o ceartă cu el nu mi-ar fi de niciun folos...

— Să revenim la dorință, spun, cu hotărâre. Vrem s-ajungem în Orașul Smaragdelor. Amândoi! Acum!

Pe urmă m-aplec ca să-i pot șopti lui Oz, răspicat, la ureche:

— Pentru binele tău, sper să fie oglinzi în orașul ăla! Și aspirină! Plus fete mari, care să scuipe peste ea! Că, dacă nu faci nicio oglindă să funcționeze ca a străbunicii, zău că nu-ți garantez integritatea corporală!

— Te ajut, promite, întărindu-și spusele cu o bățaiă – fără doar și poate necontrolată – a capului, în timp ce ne instalăm pe câte un scăunel încropit din labele a câte două maimuțe. Dacă mă ajuți și tu să-mi recapăt tronul, precizează, pe când maimuțele lui se îndepărtează cu mai bine de o lungime de braț de ale mele.

— Vezi să nu! chicotește maimuțica pipernicită. A trecut aproape un cincinal de când Țaroz e republică parlamentară.

— Cincinal?! exclam, scandalizat.

— Intervalul dintre două alegeri generale, mă lămurește căpetenia. Peste o lună începe campania electorală...

— Și Țaroz? strâmbă din nas bătrânul meu tovarăș de drum.

— Așa se cheamă acum Orașul Smaragdelor și ținutul din jur. Vine de la Țara lui Oz. E una din cele mai inspirate găselnițe ale lui Sperie-Ciori-Întâiul – de pe vremea când nu se hotărâse să renunțe la creier...

— Sperie Ciori a renunțat la creier?! țipă Oz, indignat. Nu se poate! Nu pot să cred! Meditațiile nu m-au ajutat să întrevăd una ca asta...

Dau din cap, plin de înțelegere – și de compasiune, fiindcă Oz al meu are din nou ochii ăia de câine bătut...

— Nu știu ce-s meditațiile, zice căpetenia, dar știu sigur, așa cum o știe toată suflarea, că Înălțimea Sa Sperie-Ciori-Întâiul și-a aruncat creierul cât colo. Dar s-a hotărât cam târziu, opoziția era prea întărită, tot au mai fost două atentate, și tot a trebuit să abdice...

— Ce faceee?!

De uimire și de indignare, lui Oz i se bulbucă ochii și obraji îi devin stacojii. Dă să spună ceva, dar nu e capabil decât să scoată, în salturi, câteva sunete pițigăiate.

— De ce s-a lepădat Sperie Ciori de creieri și de putere? întreb eu în locul lui. Sunt curios de ce – și cum – au vrut unii să-i facă de petrecanie...

— E o curiozitate îndreptățită, decretează căpetenia. Așadar, stăpâne, preț de vreo două luni, până prin septembrie, toată suflarea din Orașul Smaragdelor a părut să fie mulțumită de cârmuitorul de paie. Și el a părut să fie mulțumit de toată suflarea. Pe urmă n-a avut de lucru și a început să se preumbe pe străzi, prin piețe și prin prăvălii, să vadă cu ochii lui, cei atât de măiestrit pictați, cum îi trăiesc supușii – în ce case locuiesc, cât plătesc chirie, cât îi costă mâncarea pentru o zi, ce învață copiii la școală, unde se duc banii din dări și cei din visterie, cum se judecă fărădelegile, ce se întâmplă prin închisori, cu ce zoaie se hrănesc amărâții din aziluri, dacă în spitale sunt destule paturi și, nu în ultimul rând, cum își petrec vremea dregătorii... Și, fiind mult prea înțelept – capul îi arăta ca un arici, într-atât îi ieșiseră ascuțișurile minții în afară –, a descoperit, fără nicio caznă, sumedenie de furtișaguri și de înșelăciuni săvârșite tocmai de oamenii săi de încredere, moșteniți de la înaintașul lui, vrăjitorul aici de față, care nu fusese nemulțumit de ei niciodată. S-a cam mâniat Sperie Ciori, i-a adunat pe toți, i-a ocărât cum se cuvine, ei și-au cerut, umili, iertare, și el nu i-a pedepsit, având credința că acea muștruluială zdravănă îi adusesese pe calea cea dreaptă. Ei, dar aceeași minte ascuțită

l-a ajutat să descopere, după numai încă o lună, cât de amarnic se înșelase! Și s-a apucat să orânduiască altfel dregătoriile și să schimbe dregătorii. Iar ei, nemulțumiți, au hotărât să-l piardă. Așa că slugile lor îl pândeau când ieșea din palat, îl atrăgeau prin fundături, se apucau să-l ologească scoțându-i paiele din mâini și din picioare, sau să-i șteargă gura, ori ochii, ori să-i smulgă din cap vârful creierului lui cel fără de pereche. Sigur, n-au izbândit niciodată să ducă la bun sfârșit treburile astea murdare. Întotdeauna a avut noroc, l-au salvat orășenii. Dar el a fost foarte mâhnit și a nceput să-l bată gândul că vrăjitorul nu-i dăduse cel mai bun creier...

— Ca să vezi! pufnește Oz, cu arțag. Câtă nerecunoștință! Am pus tărâte excelente, cuie calitatea întâi, ace inoxidabile...

— Își dorea să țină sfat cu bunii săi prieteni, continuă căpetenia, de parcă nu l-ar fi auzit. Iar noi, când am aflat asta, ne-am gândit că se cuvenea să mai facem și ceva fapte bune, așa că i-am adus la el pe Omul de Tinichea și pe Leu. „Creierul fără inimă nu face nici cât o ceapă degerată.”, i-a spus cel dintâi. „Pe mine inima mă ajută să nu nemulțumesc pe nimeni. E drept că vinkiezii mei de rând au a se plânge de dregători, așa cum și dregătorii au a se plânge de ei, dar eu nu fac cu ou și cu oțet pe nimeni și am, întotdeauna, o vorbă bună pentru fiecare.” Sperie Ciori a clătinat din cap. „Mă tem că vorbele lor despre tine sunt rele.”, a zis, oftând. „Când e prea multă, bună-tatea e luată drept prostie. Asta e o certitudine. Ai grijă, mâine-poimâine te vor numi nevolnic și te vor azvârli ca

pe o ceapă degerată.” „Da, da,” s-a amestecat și Leul, privind-și nemulțumit laba dreaptă din față, care era bandajată, „când supușii te cred nevolnic, ești terminat. Deocamdată nu-ți dai seama, dar e ca și când ți-ai fi pierdut deja tronul... Dar la tine, Sperie Ciori, toată tărășenia e mai complicată... Poate chiar ar trebui s-arunci creierul... Cinstit vorbind, Oz ăla, care a plecat de-aci în zbor, fără să fie pasăre, era un fel de șarlatan. Poate că ți l-a dat gata expirat. Trebuia să te uiți pe etichetă, la termenul de valabilitate, să-i ceri și instrucțiunile de utilizare... Uite, curajul meu, de exemplu, cred că a fost alterat. În ultima vreme am fost chinuit de crampe și de vărsături.”

— Pe naiba! exclamă Oz. Era apă plată, microbiologic pură, de care-mi făcea rost, numai ea știa de unde, vrăjitoarea cea bună de la miazănoapte. Băusem și eu din sticla aia...

Căpetenia se holbează la el cu nedumerire.

— Nu prea vorbești pe înțelesul meu. Dar, crede-mă, Leul era convins de ceea ce spunea și se întreba dacă nu cumva, printre atâtea alte alea, nu-și borâse și curajul. „Ieri, în pădurea mea au venit trei kalidahi.”, a povestit, vorbind despre fiarele cu trup de urs și cap de tigru. „M-am bătut cu ei până când unul mi-a sfâșiat laba asta. Atunci toate jivinele au început să mă huiduiască și s-au grăbit să jure supunere triumviratului kalidahilor, iar eu m-am temut pentru viața mea – și am plecat șchiopătând și cu coada între picioare. M-am bucurat că m-au lăsat să plec, și le-am zis bogdaproste unor iepuri pentru bandajul ăsta și unui pădurar bătrân pentru că m-a lăsat azi-noapte să

dorm pe-un pled și mi-a dat să mănânc la cină niște oase vechi. Când au venit maimuțele să mă aducă-ncoace, tocmai mă-ntrebam ce-o să se aleagă de mine. Acum mă gândesc să mă pun în slujba ta, Sperie Ciori. Deși sunt laș din nou, cred că te-aș putea apăra – cu condiția să scapi de mizeria aia care îți slujește capul.” „Are dreptate”, a mai zis și Omul de Tinichea. „N-o să mai poți descoperi toate matrapazlâcurile. O să stai liniștit în palat, așa cum făcea Oz, și n-o să mai superi pe nimeni, o să fii pașnic ca un porumbel.” Sperie Ciori i-a ascultat. Dar asta n-a îmbunătățit lucrurile. Pricepea la fel de bine toate șmecheriile, toate dedesubturile, și el și ticăloșii se tot străduiau să-și vină de hac unii altora. Și ultima încercare a ălor ar fi reușit, dacă Leul n-ar fi apărut în ultimul moment și n-ar fi scos din foc capul Omului de Paie – singura parte care nu i se transformase încă în scrum. Din toată treaba asta, Leul s-a ales cu o spaimă grozavă – o săptămână a tot urlat în somn – și cu coama și coada bine pârlite. Iar Sperie Ciori și-a semnat abdicarea imediat ce i-au refăcut brațul drept. În aceeași zi a reapărut și Omul de Tinichea, pe care, după întâlnirea celor trei, tot noi îl duseserăm acasă. Sătuli de bunătatea lui, vinkiezii îl detronaseră, zicând că era un papă-lapte, mai becisnic ca o muiere, că până și un copil de școală i-ar fi putut face felul, dacă-l altoia cu un ghiozdan plin cu pietroaie. Venise pe jos până în orașul Smaragdilor, tocind trei perechi de încălțări de tinichea – și își aruncase inima pe drum.

— Trei fapte bune am făcut în viața mea, se tânguie Oz, și de toate s-a ales praful...

Și are nu numai privirea de câine bățut, ci și ochii în lacrimi – ca un băiețel căruia i-au spart golanii toate ba-loanele colorate dăruite de mămica lui iubitoare.

— De atunci, Țaroz e republică parlamentară. Iar Spe-rie Ciori nu face politică nu vrea nici măcar să mai gân-dească. Și el și Omul de Tinichea au cerut să fie... copiați (sau nu, clonați parcă se zice – cred că ăsta e termenul tehnic), ca să nu se mai simtă ca niște ciudățenii. Există acum câte cincisprezece exemplare standard. Conduși de Leu, formează, cu toții, Unitatea Pedestră de Ordine. Noi, maimuțele, suntem Unitatea Înaripată. Dar acum, fiindcă a reapărut boneta, vom demisiona. Nu putem sluji doi stăpâni deodată.

— Uitați-vă, strigă pipernicita, tocmai am ajuns deasu-pra Unității Pedestre, e ora la care-și face rondul!

Mă uit în jos și zăresc cincisprezece perechi – Om de Paie cu Om de Tinichea – mergând, una după alta, ca va-goanele unui tren, în spatele unuia din cei mai mari lei pe care i-am văzut vreodată (la Animal Planet, firește).

— Strigă ceva, sau mi se pare mie? întreb.

— Cântă, mă corectează căpetenia. Întotdeauna merg cântând, indiferent dacă sunt bine dispuși sau cu capsă pusă. Vreți să-i ascultați?

— Te cred!

Și toată ceata zburătoare coboară până ce putem înțe-lege zbieretele ritmate ce alcătuiesc așa-zisul cântec al grupului care mășăluiește, disciplinat, pe cărarea gal-benă, îndreptându-se, ca și noi, către Orașul Smaragdelor.

— Carte multă nu se cere! rage Leul.

— Să fii prost..., țipă Oamenii de Paie, dându-și palme peste frunte.

— ...să ai putere!, urlă Oamenii de Tinichea, bătându-se de două ori cu pumnii în piept.

Pe mine mă bufnește râsul, pe Oz îl bușește plânsul. Ambele cu sughițuri.

— Ce îndobitocire, ce decădere! reușește el să îngaima, printre hohote. Voi reda demnitatea acestui ținut năpădit de tot soiul de hoți și de idioți! Voi întemnița toată șleahta vinovată de distrugerea țărișoarei mele și voi restaura monarhia!

— De bună seamă! izbutesc și eu să strecur printre hohotele mele, amintindu-mi că obiectul de activitate al R.R.R. OZ S.R.L. e repararea, recondiționarea și restaurarea.

— Așa să-mi ajute Dumne...! dă el să întărească promisiunea solemnă, în timp ce își șterge cu mânăca urmele lacrimilor, rămase, ca niște tentacule albe, pe obrajii lui destul de murdari.

Îl întrerupe un răget entuziast al Leului, căruia îi ține isonul duzina de strigăte de „Ura!” slobozite de trupa de paie și tinichea.

— Brrravo, maimuțelor, zbiară Leul, văd că ați mai prrrins doi sabotorri ai democrrrației! Duceți-i și pe ăștia la pârrrnaie!

— La pârnaie! La pârnaie! La pârnaie! încep să scandeze vreo șapte copilandri care bat o minge verde pe maidanul din capul unui sat cu case verzi, presărate pe catifeaua verde a ierbii din stânga drumului.

— Ahhh! scrâșnește Oz, exasperat, ducându-și mâinile la tâmpile. Creaturile astea ingrate ori se fac că nu mă recunosc, ori au memoria mult prea scurtă... Sunt Oz cel mare și cumplit! tună apoi, luându-ne pe toți prin surprindere.

La auzul acelei voci groase, care pare să se înalțe din pietrele galbene ale caldarâmului, copilandrii o iau la să-nătoasa, oamenii de paie își bălângănesc brațele și capețele – în stilul dezarticulat al păpușilor de cârpă – înainte de a pica în fund, iar cei de tinichea se opresc brusc, lovindu-se unii de alții, ceea ce stârnește un vacarm de sunete ascuțite, metalice. Am impresia că aud un set de tigăi prăvălindu-se pe scări. Și ei se prăvălesc unul peste altul – după care aterizează cu toți peste Leu, pe care vocea bătrânului l-a făcut să-și rotească năuc ochii, înlemnind pentru o clipă.

Se sperie chiar și maimuțele. Ca la comandă, toată ceata se saltă cu cinci metri mai sus.

Și mie îmi sare inima. Dar îmi vine repede la loc. Iar spectacolul oferit de deruta celorlalți îmi stârnește din nou râsul.

Oz a râde împreună cu mine, ajutându-mă să pricep cu adevărat ce e râsul mefistofelic.

— Socot că ești un om foarte rrrău, zice Leul, după ce, scuturându-se cu ciudă, reușește să-mprășteie grămada de oameni de tinichea care i-a căzut în spate. Îmi amintesc că și Dorrrothea ți-a spus asta, iar tu, prrrrefăcutule și mincinosule, ai avut îndrrrăzneala s-o contrrrrazici – pentru ca pe urrrmă să ne îndeplinești dorrrrințele în bătaie de

joc! Darrrr rrrecunosc că ai currrraj, nu-ți tace gurrrra nici măcarrrr când ești prizonierrrrul maimuțelor înarrrrripate!

— N-ai ghicit, Leule! chicotește maimuțica pipernicită. Nu e nici curajos, nici prizonier! E pasagerul nostru, ca și celălalt om, care ne e și stăpân, pentru că are boneta de aur.

Aici mă simt dator să-mi pun boneta pe cap, să zâmbesc și să le fac celor de jos cu mâna, prietenește.

— E bine să fii puternic, e bine să fii deasupra tuturor, e bine să fii convins că asta meriți, perorează Oz, destul de tare ca să-l aud eu și destul de încet ca să nu-l audă cei de jos.

Îl privesc intrigat. Oare mi-a citit gândurile, sau a intuit pur și simplu că postura de stăpân ale cărui ordine se îndeplinesc fără crâcnire are ceva care-mi place?

— Dar e greu să-ți menții poziția, ripostez, cu ceva cam prea multă amărăciune.

— Ba nu, nu e! se grăbește el să mă contrazică. Trebuie doar să profiți de orice ocazie, să valorifici orice oportunitate. Și-o să-ți dau imediat un exemplu!

Îmi face cu ochiul și-și drege glasul.

— Leule, întreabă apoi, ești sau nu căpetenia acestei adunături de paie și de tinichele?

A vorbit cu aceeași voce groasă care a speriat toată suflarea și care acum pare să vină dintr-o scândură a gardului primei case din sat.

Regele detronat al animalelor mârâie, arătându-și colții.

— Sunt. Și, dacă sunt, ție ce-ți pasă?

— Îmi pasă, fiindcă vreau să-i fac șlehtei voastre o..., să-i zicem propunere... Ascultă-mă cu atenție. Maimuțele mai au de îndeplinit două dorințe de-ale prietenului meu... Pe urmă vor îndeplini trei dorințe de-ale mele. Cinci în total. Cinci șanse de a li se porunci să vă azvârle pe toți pe muntele stâncos al capetelor-ciocan. Ceea ce puteți evita acceptând un parteneriat, adică jurându-mi, chiar acum, supunere necondiționată...

— Vasăzică sunt prietenul tău? îi șoptesc eu lui Oz, cu o doză zdravănă de sarcasm în glas.

Îmi răspunde cu un zâmbet sfios, aseasonat cu privirea lui de câine bătut – rezultatul fiind o mutră nenorocită și spășită în același timp.

— Cinci în total..., repetă gânditor unul dintre oamenii de paie.

— Nu ți-ai intrat în paiele-alea proaspete din cap că trebuie să fii prost, Originalule? îl înghiontește clona lui de alături. Proștii nu numără și nu fac totaluri!

— Proștii au putere! se amestecă unul dintre oamenii de tinichea. Vrei s-aruncăm cu pietre în Oz și în prietenul lui, șefule? îl întreabă apoi pe Leu.

— Vai de mine! se alarmează Sperie-Ciori-Originalul. Eu pe babalâcul care mi-a dat creieri stricați parcă l-aș pocni, dar dacă lovim vreo maimuță?

— Babalâc? Eu? urlă Oz, cu vocea părând acum să-i iasă din coada Leului, care se răsucește în loc, speriat, înainte de a-și da seama ce se petrece și de a slobozi un urlet cutremurător, ce pare să se rostogolească din zare-n zare.

— Ți-ai pierdut mințile? mă zborșesc eu la Oz. Vrei să fii un babalâc mort?

— În Țaroz nu omorâm pe nimeni fără judecată! strigă de jos Sperie-Ciori-Originalul.

— Orrricum, prrrietenul tău arrre mai multă minte ca tine, vrrrăjitorrrrule, comentează Leul.

— Are pe naiba, râde Oz. Maimuțele au poruncă să ne ducă teferi la destinație. Sunt obligate să i se supună stăpânului bonetei. Și o să-i arunce pe indivizii ăștia pe munte – pe muntele capetelor-ciocan, dacă nu-mi jură credință imediat!

— Deocamdată vă ducem acolo unde ne-ați cerut, spune sec Căpetenia, și, ca la comandă, toată ceata maimuțelor, care planase până atunci deasupra Unității Pedestre de Ordine, se avântă către dealul din fața noastră. În ce loc din Orașul Smaragdelor să vă lăsăm?

— Ce întrebare! se strâmbă Oz. Mergem la palatul meu, firește!

Pipernicita se sufocă de râs.

— Palatul tău? Țăla e acum Palatul Parlamentului!

Oz horcăie, înroșindu-se, pesemne oripilat de o asemenea schimbare, dar eu mă trezesc rostindu-mi, cu glas tare, un gând neașteptat:

— Parlament... democrație... referendum...

Și vrăjitorul meu repatriat își regăsește graiul, ca prin farmec!

— Referendum... Puterea democrației e mai mare decât a forței brute și n-ai nevoie de bonetă... decât ca urnă pentru voturi!

„Ce tot spune ăsta?” întreabă primul meu gând, înaintea ca al doilea să sară – pesemne din subconștientul meu – proțâpindu-se în fața tuturor celorlalte: „Oare ce ingrediente i-or fi trebuind pentru o ozgogoriță de măsurare a rezultatelor?”

— Poporul ăsta m-a respectat, continuă el, visător. Ba chiar m-a iubit, dacă-i dăm crezare biografului meu, domnul L. Frank Baum! Pe vremea mea totul mergea bine, nu era nevoie de nicio unitate de ordine, pedestră sau înaripată! Am toate șansele să câștig referendumul, numai că, fiindcă leul și șleahța lui de paie și tinichele par greu de... racolat, am nevoie de o altă... gardă de corp ca... metodă de convingere, până când reușesc să-l impun...

— Păi, îl zeflemisesc, pentru un vrăjitor ca tine ar trebui să fie simplu: hocus-pocus-bodyguardus!

El rânjește.

— Gândește, dragul meu prieten, cât de ușor o să-mi fie să fac rost de toate ingredientele necesare pentru întoarcerea ta acasă când o să am din nou întreg orașul la picioare! Gândește-te la asta și cere-le maimuțelor să-mi fie gardă de corp până la încheierea referendumului!

Oftez. Hodorogul e un șantajist ordinar, o lichea afurisită. Fie că biografului său i-a scăpat asta, fie că șederea în țara mea a schimbat definitiv și irevocabil caracterul beneficiarului bătrâneții prelungite!

Mă răsucesc spre căpetenia maimuțelor.

— Pot să-mi spun deja a doua dorință?

Jivina dă aprobator din capul ei urât.

— Firește, stăpâne.

— Suntem garda babalâcului? întreabă pipernicita.

— A lui și a mea, precizez, fără să mă formalizez din pricina exprimării ireverențioase.



Așa se face că, la zece de minute de la exprimarea dorinței mele, descindem în buricul Orașului Smaragdelor, oferindu-le locuitorilor spectacolul unei aterizări tumultuoase, însoțite de tunetul vocii bătrânului meu însoțitor, care pare să se reverse din cea mai înaltă turlă a fostului său palat:

— Sunt Oz cel Mare și Cumplit, cu drag am revenit!

Iar peste alte zece minute stau, cu boneta pe creștet, în fosta sală a tronului, așezat alături de Oz la o masă lungă, cu jumătate din ceata maimuțelor în spate (cealaltă jumătate păzește intrarea palatului) și față în față cu doi bărbați scunzi și burtoși și cu o femeie mărunță și uscățivă, despre care tocmai am aflat că sunt, de la dreapta spre stânga: prim-ministrul, președintele senatului și președinta camerei deputaților.

— La ce naiba e nevoie de un parlament bicameral în Taroz-ul vostru, dacă ziceți că n-are nici măcar o sută de mii de locuitori? am întrebat eu, pe șoptite, la urechea căpeteniei, imediat după ce s-au făcut prezentările.

— Două camere, mai multe posturi de parlamentari, mai puțini șomeri – și mai puțini emigranți în ținutul quadlinglor; noi ducem pe oricine până acolo, contra unei

taxe simbolice: dulciuri, banane, zorzoane..., mi-a răspuns scurt mai-marele maimuțelor.

Străduindu-mă să-i descopăr pe quadlingi în amintirile mele destul de vagi despre povestea lui Baum, scap o parte a tratativelor, dar atenția îmi revine asupra lor când îl aud vocea lui Oz țâșnind din spătarul scaunului președintelui senatului, cu surprinderea și indignarea unui câine mușcat de stăpân:

— Intrare în forță, spui? Ocuparea palatului? Lovitură de stat? Puci? Ia te uită ce cuvinte și expresii ați învățat pe-aici de când v-am lăsat de capul vostru și ați dat iama prin biblioteca mea! Și le folosiți ca să mințiți! Vreți să mințiți poporul, uzurpatorilor!

— Uzurpatori?! Noi?! zbiară cu voce pițigăiată președinta camerei deputaților, Shmenuy-Ala pe numele său – dacă nu cumva l-am reținut greșit, din cauza vreunei asociații dubioase de idei.. Am fost aleși prin vot democratic...

— Da, ripostează Oz, de data asta cu vocea pornindu-i din aripile membranoase ale căpeteniei maimuțelor, după ce l-ați terorizat pe locțiitorul meu legitim, forțându-l să abdice și să renunțe la minunatul său creier! I-ați făcut asta după ce vă poruncisem să-l ascultați, pe toată durata lipsei mele, ca și cum aș fi fost eu în persoană! Eu, ctitorul orașului!

— Pentru că ți-ai bătut joc de noi, se amestecă președintele senatului, despre care am aflat că se numește Pricops-Ylă.

— Așa e, întărește cel mai gras dintre bărbați, prim-ministrul Kivernis-Ylă. Unde s-a mai pomenit ca atâta amar de oameni să se lase conduși de-un cap de paie?

„În multe locuri”, îmi stă pe limbă să răspund, dar o privire la carnețelele pe care stenografiază de zor cei doi reprezentanți ai presei, un bărbat de la *Trâmbița de Smeragd* și o femeie de la *Slovele Verzi*, îmi aduce aminte că trebuie să-mi controlez limba, fiindcă am devenit de curând persoană publică: Oz m-a prezentat numindu-mă, pompos, Primul Consilier al Coroanei. (În ultimele cinci minute ale călătoriei noastre cu maimuțele înaripate, a decretat, cu convingere în privirea lui de câine bătut, că democrația nu e, totuși, decât o cale prin care poporul își poate exprima dorința de revenire la monarhia absolută.)

— Doamnă, domnilor, spun eu în schimb, să discutăm civilizat, ca niște adevărați diplomați de carie...

Și-mi înghit restul cuvântului când ușa se deschide brusc și în cadrul ei apare pipernicita, care-și suflecă din nou buza de sus, își fâlfâie scurt aripile și anunță, probabil pe cel mai solemn ton de care se simte capabilă:

— Domnul Abur-Ylă, președintele partidului verde-alburiu, doamna Îmbrobode-Ala, președinta partidului verde-gălbui, domnul Trombon-Ylă, președintele partidului verde-albăstrui, și domul Lingush-Ylă, președintele asociației AAA – Arta Aservită Adevărului!

După care se dă la o parte, lăsând să intre alți doi bondoci rubiconzi și o bondoacă rotofeie, urmați de un slăbănog cu priviri lacome, singurul care, imediat ce se așează în fața noastră, alături de ceilalți reprezentați ai actualei puteri, ne întinde, cu o oarecare sfială, câte o carte de vizită. Arunc o privire spre cartonașul lunguiet, cu margini dan-

telate, citindu-i grăbit conținutul caligrafiat cu mare artă, în forma aproximativă a unei clepsidre:

Lingush-Ylă
critic literar
grafician
poet
coregraf
compozitor
bun sfătuitor
nepărtinitor

— Eu sunt aici, începe el, pentru a immortaliza, cu mijloacele artei, acest moment unic din istoria orașului, motiv pentru care mă declar de la bun început imparțial, dar sincer uimit de puterea de convingere cu care ați câștigat devotamentul maimuțelor, cea mai temută forță...

— Puterea de convingere e pe capul consilierului regelui deplasat, constată Shmenuy-Ala, cu acreala unei soacre.

— Dacă-mi permiteți..., ridică mâna bărbatul de la Trâmbița de Smaragd. „Rege deplasat”? Știți, ar trebui să le explic cititorilor etimologia acestei expresii...

— Păi n-a zis c-a fost și continuă să fie regele Țarozului? se rățoiește șefa deputaților. Și că a fost în deplasare, atât și nimic mai mult?

— Stimate doamne și stimați domni, reiau eu, neputând să nu mă întreb ce-ar zice Raluca dacă m-ar vedea într-o asemenea postură oficială, să nu divagăm, vă rog. Ne aflăm aici ca să cădem de acord asupra unui referendum, cea mai corectă cale de a afla și de a respecta voința poporului...

— Să cădem de acord? Să cădem în plasă! Pentru că asta e lovitură de palat! urlă Pricops-Ylă, mai-marele senatorilor, furios ca un câine împiedicat de scurtimea lanțului să prindă mâța care l-a stupit. E puci maimuțos! Sunteți doi ticăloși, doi aventurieri, doi hoți hămesiți, și-ați păcălit o ceată de maimuțe proaste, care încă mai cred în puterea unui jurământ idiot...

— Hei, zbiară și Oz, și vocea îi răbufnește chiar din pântecul lui Pricops, ai grijă cum vorbești cu ctitorul orașului!

Senatorul se prinde speriat cu mâinile pe burtă, chiar în timp ce însuși maimuțoiul căpetenie îl saltă de subțiori, legănându-l violent de vreo trei ori pe deasupra mesei înainte de a i-l azvârli ca pe o minge unei alte maimuțe voinice, care-l îndeasă înapoi pe scaun.

Toată lumea amuțește și, în tăcerea plină de spaimă și consternare, se aude glasul răgușit al căpeteniei:

— Nu contează ce am de făcut din porunca stăpânului bonetei, îmi găsesc timp să pun la punct pe oricine îmi insultă ceata și jurămintele ei! Poate că voi, ăștia care vă ziceți politicieni, n-oți fi având nimic sfânt, dar noi avem!

În calitate de stăpân al bonetei, mă simt îndemnat să ridic mâna, ca să mă conving că încă îmi mai stă pe creștet și, ca urmare a unei înlănțuiri mai mult sau mai puțin bizare a ideilor, mă întreb dacă n-ar fi cazul să folosesc numai și numai în interesul meu ultima dorință pe care mai sunt maimuțele obligate să mi-o îndeplinească.

Dar gândurile n-au timp să mi se limpezească, fiindcă tăcerea e ruptă din nou, de data asta de vocea ușor tremurătoare a lui Abur-Ylă, șeful partidului verde-alburiu:

— Eu unul sunt adeptul bunei înțelegeri și al tratativelor, declară el. Și aș propune chiar să-l recunoaștem în această clipă pe alteța sa regele deplasat drept rege legitim, dacă e de acord să avem o monarhie constituțională, astfel încât noi toți, cei aici de față, să ne păstrăm funcțiile și prerogativele...

— Constituțională, prerogative..., îl îngână Oz. Da' știu că v-ați emancipat, nu glumă! S-a urcat scroafa-n copac, dar a rămas tot fără de rușine! Vrei să faci dintr-un vrăjitor de talia mea un rege de paie?! Într-un acces de mărinimie, m-am gândit să cruț orașul propunându-vă un referendum..., tună Oz, cu vocea pornindu-i dintr-o fereastră închisă, și amuțește brusc, nu atât fiindcă încerc să-l temperez trăgându-i un picior pe sub masă, ci fiindcă pipernicita dă din nou buzna în sală și turuie pe nerăsuflăte:

— În fața palatului s-au adunat vreo sută de nebuni care strigă: „Azi sunt fericit, Oz a revenit!”, și alți vreo sută, care urlă: „Afară, afară! Să plece Oz din țară!” A venit și unitatea pedestră de ordine, și vrea să-i gonească pe toți, dar în primul rând pe cei din primul grup, pe la casele lor. Abia l-am convins pe Leu s-aștepte ordinele prim-ministrului.

— Păi... eu..., se bâlbâie Kivernis-Ylă, nedezipindu-și privirea speriată de căpetenia maimuțelor, căreia pare să-i fi prins brusc frica.

— Cred că ar trebui să ieșiți amândoi, tu și Oz, pe balconul din față, să vă adresați mulțimii, să anunțați referendumul, îmi dau eu cu părerea, și în minte îmi revine,

cu o bună doză de ironie, un anume balcon și un anume personaj din îndepărtatele mele locuri de baștină. Și să le spuneți că demonstrațiile pașnice sunt admise.

Mă ascultă – oarecum spre surprinderea mea. Cred că politicianii Orașului de Smaragd, care continuă să-și țină călare pe nas înșelătorii ochelari verzi (în afară de mine și de Oz, maimuțele și membrii patrului pedestre sunt singurele creaturi din oraș care nu-i poartă), sunt cumplit de derutați de apariția vrăjitorului stafidit și de ideea referendumului, iar pe beneficiarul bătrâneții prelungite îl sperie încăpățânarea cu care se străduiesc să i se opună niște oameni care l-au venerat cândva – sau, în fine, au părut să-l venereze.

De pe balconul lung și îngust, prin fața și ceva mai sus de înălțimea căruia planează în zbor două maimuțe mari, Kivernis le amintește celor două grupuri de jos, ale căror rânduri par să se-ngroașe văzând cu ochii, că Oz e ctitorul orașului, motiv pentru care dorința lui de a-l conduce iarăși merită luată în seamă și acceptată sau respinsă, prin vot, de cetățeni.

Iar numitul ctitor le adresează un „Sunt Oz cel Mare și Cumplit, cu drag am revenit!”, făcându-și glasul să curgă din statuia ecvestră din fața palatului – mai întâi din gura călărețului („Sunt Oz cel Mare și Cumplit...) și apoi din botul calului (...cu drag am revenit!”). Ca urmare, o bună parte din grupul care insistă să fie alungat Oz migrează subit în mijlocul susținătorilor vrăjitorului.

După ce Leul ia cunoștință, cu un răget nemulțumit, că, atâta vreme cât nu trec de la înjurături la păruială și

ciomăgeală, toți demonștrânții trebuie lăsați să zbiere după pofta inimii și după capacitatea plămânilor, ne întoarcem la masa tratativelor, unde președinții celor trei partide, singurii care nu s-au clintit din loc, amuțesc brusc la intrarea noastră, schimbând priviri complice.

Strâmb din nas, bănuitor. Sunt în stare să bag mâna-n foc c-au pus ceva la cale. Dar, la urma urmelor, ce-mi pasă mie? Eu nu vreau decât să mă-ntorc acasă, și-o să reușesc cumva să plec înainte de data scrutinului – asupra căreia distinsa noastră adunare cade destul de repede de acord, plasând-o peste două săptămâni. Asta după ce aflu cum o să se facă votarea.

— Înălțăm două corturi uriașe pe câmpia din fața porții orașului, mi se adresează, binevoitoare, doamna Îmbrobode-Ala. Unul este cortul DA, celălalt este cortul NU. Scriem cuvintele, mari, deasupra intrării. Pe urmă, toți alegătorii care-l vor înapoi pe Oz intră în cortul Da, iar toți cei care nu-l vor intră în cortul NU. Afară, ca observatori și supraveghetori, rămânem eu și Pricops, fiindcă se știe că vrem să votăm NU, plus Oz și cu tine, fiindcă se știe că o să votați DA. Deci voturile noastre se împerechează și dispar. Tot afară rămân și maimuțele, oamenii de paie, oamenii de tinichea și Leul, fiindcă, prin lege, forțele de ordine n-au drept de vot; trebuie să fie întotdeauna imparțiale! După care împerechem votanții. Adică iese unul din cortul DA și unul din cortul NU, se iau de mână și pleacă. Și tot așa, rând pe rând, până se golește un cort. Iar cuvântul de deasupra ușii celuilalt e rezultatul referendumului. Rămân în cortul NU oameni care nu mai

au pereche în DA? Înseamnă că majoritatea nu l-a vrut pe Oz. Rămân în cortul DA? Înseamnă că majoritatea l-a vrut! Simplu ca bună ziua!

— Păi, obiectez eu, votul nu trebuie să fie secret?

— Nt, face ea, cu un aer savant, secretomania e adăpostul corupției.

Subiectul mi se pare prea subtil ca să-l dezvolt, așa că trec la altceva.

— Și cum încap atâția oameni în două corturi?

— Încap. În corturi punem platforme supraetajate, și oamenii nici nu-s chiar așa de mulți. La noi nu votează decât cei trecuți de douăzeci și cinci de ani. Și nu primim nici bătrânii despre care se știe că au dat în mintea copiilor, nici pe cei care nu-s destul de sănătoși ca să poată sta în cort în picioare, fiindcă mintea din trupul bolnav e și ea bolnavă!

Mă gândesc din nou că puțin îmi pasă, și nu mai insist. Din partea mea, n-au decât să se îndese în corturile alea ca sardelele. Eu nu-mi doresc decât să mă-ntorc acasă înainte de a începe DA-urile și NU-urile lor să se împerecheze dând mână cu mână.

Și, fiindcă imediat ce mă întind pe patul din camera somptuoasă care mi s-a oferit, mi se întâmplă, spre propria mea surprindere, să-mi aduc aminte că anumiți quadlingi sunt supușii Glindei, vrăjitoarea bună de la miazăzi, al cărei ținut se întinde dincolo de muntele capetelor-ciocan, sub țeastă prind să mi se contureze, e drept că încă destul de vag, vreo două-trei planuri de întoarcere în lumea unde a rămas Raluca.

Încep prin a o iscodi pe fata care-mi aduce cina, în foșnetul ușor al rochiei de mătase verde.

— Am o durere groaznică de cap, cred că am răcit în timpul zborului cu maimuțele, mă plâng, dându-mi si-lința să vorbesc pe nas, cu voce răgușită. Mi-ai putea face rost de-o aspirină?

Mă privește cu milă în ochi și cu un zâmbet stânjenit pe buze.

— Asp... aspirină? Ce e asprina? Poate vreo plantă care nu crește pe la noi?

Mă dezumflu ca un balon căzut într-un cuib de viespi și simt o poftă nebună să-mi înfig degetele în beregata lui Oz, să pun capăt bătrâneții lui perpetue sfâșiindu-l cu ghearele și cu dinții.. Încerc să-mi regăsesc calmul strângând apăsător din pleoape și abia atunci îmi dau seama că fata îmi vorbește.

— ...ochii, nu-i așa? Ți i-a obosit strălucirea orașului, sunt sigură că de asta te doare și capul. Trimit pe cineva la poartă, să-ți aducă o pereche de ochelari. Oz e vrăjitor, el poate îndura strălucirea verde a smaragdelor, maimuțele o suportă fiindcă ochii lor nu văd culorile, oamenii de paie și cei de tinichea n-au ochi adevărați, iar Leul trebuie să fi mâncat vreodată vreo pisică, de aceea i s-au întărit ochii... Însă noi, ceilalți...

— Leul mănâncă pisici? o întrerup, cu gândul la mustața neagră de mătă, și ea un ingredient esențial al salvatoarei esențe de ozggoriță.

— Așa se zvonește, zâmbește ea, cu sfială. Pisicile sunt animale vrăjitoarești și, de când au pierit cele două coto-

roaște, cea de la răsărit și cea de la apus, s-au ascuns toate prin păduri...

— Vrei să spui că în orașul ăsta nu există nicio pisică?! întreb, cu glasul ascuțit de disperarea unei planete întregi.

— Vai de mine! exclamă ea, oripilată. Pisicile sunt animale vrăjitoarești, sălbătice....

— Scuză-mă, îi arunc peste umăr, și ies trântind ușa, ceea ce atrage privirile mirate ale maimuțelor străjeri, cărorora le zvâcnesc ușor aripile strâns înfășurate în jurul trupurilor.

Nu le dau nicio atenție. Văd stele verzi de tare ce bat cu pumnii în ușa de vizavi de a mea, ușa dormitorului impunător pe care Oz l-a reluat în stăpânire.

El se grăbește să-mi deschidă și să mă tragă înăuntru.

— Ce-i? mă întreabă, speriat ca un iepure. Suntem în pericol?

— Numai tu, ghiujule, mă zborșesc, numai tu. Ori îmi spui cum o să prepari licoarea aia deschizătoare de oglinzi într-un oraș unde nu există nici picior de pisică și unde oamenii n-au auzit în viața lor de aspirină, ori zbori imediat – fără retur – până pe muntele capetelor-ciocan!

Deși mai scund decât mine, Oz mă privește de sus, cu un zâmbet superior, ca un profesor eminent care se uită peste ochelari la repetentul clasei.

— Aaa, asta era? Un bob zăbavă...

Își ia sacoșa burdușită de pe scaunul cu spătar de tron pe care se lăfăie, lăbărțată ca o balegă, o pune pe o masă ovală, acoperită cu postav verde, și scoate tacticos din ea

mai multe cutii de aspirină neîncepute și un tub gros de sticlă, cu dop de plută, în care se îngheșuie fire lunguiețe de păr negru, gros – mustăți de pisică.

— Le port mereu la mine, îmi explică, îndatoritor... Sunt bune pentru multe vrăji... ăă..., în fine, pentru numeroasele încercări de vrajă pe care le fac.

Mă așez pe scaunul pe care a stat sacoașă, pe de-o parte mai liniștit, pe de alta mai furios – în minte mi se conturează din ce în ce mai clar ideea că am fost răpit, că sunt sechestrat, la bunul plac al unui moșneag pe un sfert vrăjitor și pe trei sferturi șarlatan...

— Lasă numeroasele încercări, bombăn, ca un țânc supărat. Pune mâna și fă ozgogorița aia. Vreau să plec imediat ce folosesc a treia oară boneta. Pe urmă oricum nu-ți mai sunt de niciun folos.

Se uită la mine – cred că s-a prins că mă dă gata cu privirea de câine bătut.

— O să-mi fii întotdeauna de folos, în chip de consilier al coroanei... Ca al doilea om din regat... Cine altcineva îți mai oferă atâta putere?

„Nu vreau putere“, spune primul meu gând. „O vreau pe Raluca.“

„Raluca te-a părăsit“, spune al doilea gând.

„Poate se-ntoarce“, spune gândul al treilea.

„De ce să te-mbeți acasă, de unul singur?“ spune gândul al patrulea. „Aici te simți mereu ca și cum ai fi beat – fără să bei nimic!“

„Aici ești într-o poveste“, spune gândul al cincilea. „Cine nu-și dorește o viață ca-n povești?“

„Nu vreau să trăiesc într-o poveste“, spune gândul al șaselea.

„Nu vreau să mor într-o poveste“, spune gândul al șaptelea. „Ucis de kalidahi, sau de capetele-ciocan, sau de maimuțele înaripate, sau de complotiștii care l-au dezmembrat pe bietul Sperie Ciori...“

„Poate nici n-ai muri cu adevărat“, spune gândul al optulea. „Poveștile nu sunt adevărate!“

„Cine poate ști?“ spune gândul al nouălea.

— Nu vreau putere, spun eu, cu glas tare. Vreau să mă-ntorc în lumea mea.

— După ce-o să mă văd pe tron, o să am tot timpul pentru vraja asta, promite el.

— Ai timp și-acum, subliniez eu.

— N-am. Trebuie să-i supraveghez pe smărăgdezi, se justifică el. Altfel sunt în stare să sape un tunel din mijlocul cortului NU până în cine știe ce cotlon din oraș, ca să intre din nou în cort cei care-au ieșit.

— Îi supraveghez eu, mă ofer. Și se poate face o numărătoare simplă a votanților, adaug, expunându-mi o idee abia încolțită. Toți cei care ies din corturi pun câte o pietricică într-o urnă – poate fi și un butoi, nu e nevoie de ceva special. Pe urmă numărăm pietricelele și, dacă depășesc numărul populației cu drept de vot, e clar că s-a trișat.

— Și cine dracu știe care e numărul populației cu drept de vot? Crezi că ăștia au făcut vreun recensământ? Pe vremea mea știu sigur că nu s-a făcut!

— E bine totuși să se știe câți oameni au votat, insist.

— Da, ideea e bună, recunoaște el. Dar n-o pune nimeni în practică fără tratative. Vezi ce ocupați suntem? Amândoi?

— Ba eu o să-mi găsesc timp pentru a treia poruncă: o să le cer maimuțelor să ne ducă pe amândoi la vrăjitoarea Glinda. Poate m-ajută ea să plec de-aici. Iar tu o să te-notorci din țara ei cum o să poți, fiindcă o să le dau maimuțelor boneta înapoi.

Oz mă măsoară din cap până-n picioare, în tăcere. Ca și cum nu i-ar veni a crede că vorbesc serios.

— Nu te prosti, spune, într-un târziu. Uite, de mâine m-apuc să prepar esența de ozgogoriță.

— Hm, fac eu, neîncredător. Vreau pantofii Dorotheii, ca zălog din partea ta.

Mă privește cu gura căscată – după ce îi cade falca.

— Pantofii Dorotheii? Păi îmi trebuie pentru meditațiile mele, nu ți-am povestit ce mult m-au ajutat? Ce să faci cu ei, oricum nu-i poți încălța, nu te-ajută să pleci de-aici? Nu-ți încap lăboanțele-n ei.

— Pot să meditez și eu cu ei în mâini și cu boneta pe cap, că tot e la mine, ripostez.

— Da, sigur, cedează el, mai repede decât m-aș fi așteptat, și-mi întinde pantofii cu o mână care tremură ușor și cu privirea de câine bățut – de care nu mă mai las înduioșat.

Îi iau și-l întreb, studiindu-l cu ochi îngustați:

— În cât timp e gata licoarea aia?

— Nu ș...știi, se bâlbâie, îmi m...mai trebuie niște... ingrediente secrete, nu știu în cât timp le găsesc... Și nu pot

să lucrez sub stres... Ar trebui să-mi lași boneta aici. N-o pot întrebuița până ce nu le dai tu maimuțelor și a treia poruncă, dar nu vreau să trăiesc cu teama c-o s-o folosești împotriva mea, când o să-mi fie lumea mai dragă... Deși aș fi vrut s-o folosești pentru mine...

Mă mulțumesc să-l privesc întrebător.

— O să am nevoie de o gardă de corp și după referendum, când maimuțele vor scăpa de însărcinarea asta. Aș fi vrut să mergă cu mine, ca s-angajăm și s-aducem aici niște capete-ciocan.

E rândul meu să rămân cu gura căscată.

— De ce crezi c-ar vrea să intre în slujba ta?

— Fiindc-o să le promit un elixir cu sămânță de mâini – ca s-aibă și ei brațe, nu?

— Și-o să li-l poți da?

Moș șarlatanie ridică din umeri.

— Nu știu, dar vor vedea că mă străduiesc. Și sunt sigur că-ntre timp o să-i conving să nu și le mai dorească!

Mă îndoiesc de puterea lui de convingere – pe mine nu m-a convins de nimic, mai întâi a profitat de beția mea și acum mă șantajează, mă momește cu promisiunea unei întoarceri acasă... Și mai vrea și boneta zălog...

— Ei, întreabă, de parcă mi-ar fi auzit ultimul gând, îmi dai boneta? Sau le poruncești maimuțelor să mă-nsoțească la căpățânoși?

De fapt, mă întreb, la ce-mi trebuie mie boneta asta? E bună ca să chemi maimuțele, să le dai porunca ta... Dar maimuțele sunt aici, le pot porunci oricând pentru a treia oară... Nt! Și dacă nu mi-o ascultă decât atunci când sunt

gătit cu acest accesoriu înzorzonat? Când le-am poruncit să ne păzească până la referendum o aveam pe cap, mi-o pusesem ca să impresionez unitatea pedestră de ordine... N-am pe cine să-ntreb, n-am cu cine să mă sfătuiesc, nu vreau să risc... Mai bine mint! Cu șarlatanii trebuie să te porți ca un șarlatan!

Las nedumerirea să mi se citească pe chip, ridic și din umeri...

— Știi și eu? răspund. Mă mai gândesc până mâine. Tu ocupă-te de ozggorița aia.

Și plec, cu boneta pe cap și cu pantofii strânși la piept. Pe coridorul larg, bogat împodobit, căpetenia maimuțelor stă de vorbă cu un Sperie Ciori și cu un Om de Tinichea. Iar pe fereastra deschisă se aude sloganul susținătorilor lui Oz:

— Azi sunt fericit, Oz a revenit!

Pare scandalat deja de mai bine de o mie de glasuri, și mă întreb dacă ghiujul escroc a fost într-adevăr iubit, dacă guvernarea succesorilor săi e într-adevăr dezastruoasă, sau dacă talentul lui de ventriloc a reușit într-adevăr să-i bage-n sperieți pe orășenii relativ creduli, dacă te gândești că încă-și mai poartă inutilii ochelari care nu fac altceva decât să creeze iluzia verdelui omniprezent!

— Oo, exclamă Omul de Tinichea, cu ochii la pantofii de la pieptul meu și, dacă nu mă înșel, cu multă ușurare, ești îndrăgostit! Numai un om bun poate iubi așa!

— Îndrăgostit de Dorothea! exclamă și Sperie Ciori, plăcut surprins, probabil recunoscând pantofii.

— O cheamă Raluca, mă trezesc spunând.

Omul de paie clatină din cap.

— Nu e prea frumos din partea ei că și-a schimbat numele, dar... Dar oricum ne e dor de ea! Spune-ne cum ai cunoscut-o, unde e... Adică, stai, așteaptă, să-l chem pe Leu, s-audă și el!

Dă să plece în fugă, dar îl prind de umăr – cu mai multă forță decât e necesar pentru a-l opri pe unul ca el, așa că se clatină violent și cade în fund.

Toate maimuțele de pe coridor chicotesc, inclusiv căpetenia.

— Îmi pare rău, spun. N-am vrut să te trântesc, doar să te rețin. Nu vreau să vă mint. N-o cunosc pe Dorothea.

— Atunci de unde ai pantofii și ce faci cu ei? Întreabă Sperie Ciori, pe ton care se vrea aspru.

Stau în cumpănă. Să le spun, să nu le spun? Din câte i-a descris Baum, păreau băieți buni și, dacă ar ști că Oz a plâns văzând cum au decăzut...

— Sunteți originalii? îi întreb. Primul Sperie Ciori și primul Om de Tinichea?

Dau amândoi din cap, încuviințând cu gravitate.

— Atunci haideți să stăm de vorbă în camera mea, îi invit. Vino și tu, dacă vrei, îi spun căpeteniei maimuțelor, dintr-odată știind, fără dubiu, cum am să folosesc boneta pentru a treia oară. Și mă gândesc că ar trebui s-o fac când sunt de față cât mai multe maimuțe, așa că întreb: Dar, mai înainte, aș vrea să dau a treia poruncă.

— Firește, stăpâne, suntem numai urechi, spune șeful cetei, și toată suflarea maimuțească de pe coridor se strânge ciotcă în jurul meu.

— Vreau să-mi fiți prietene, maimuțelor, adică să mă ajutați ori de câte ori o să credeți că merit.

Maimuțele mai tinere chicotesc. Căpetenia mă privește cu ochi mari, își arată dinții, clatină din cap...

— Ciudată poruncă, zice, printre dinți.

— Dar nu e de neîndeplinit, spune Omul de Tinichea. E drept că se întinde la nesfârșit, dar nu vă cere să faceți nimic împotriva voinței voastre.

— E o poruncă înțeleaptă, comentează solemn Sperie Ciori.

— Și, oricum, noi, maimuțele, suntem obligate să ne supunem, decretează căpetenia. Va fi precum dorești. Și acum haidem, sunt curios s-aud ce ai de povestit.

— Putem veni și noi, eu și Zyky? întreabă pipernicita, ținând de mână o altă creatură înaripată, nu cu mult mai mare decât ea.

Căpetenia cade din nou pe gânduri.

— Veniți, poate o să v-ajute să căpătați mai multă minte și n-o să mai faceți ce-ați făcut când ați pierdut boneta!

Cele două râd mânzește, celelalte maimuțe se împrăștie din nou pe coridor, eu deschid ușa camerei mele și îmi las invitații să intre înaintea mea.



— Vasăzică ghiujul e cel pe care trebuia să-l pedepsim fiindcă ne-a furat boneta, strigă cu glas ascutit pipernicita, imediat ce-mi închei povestea. Aveam eu o bănuială! Mă duc să-l jumulesc!

— Ba te poftesc să-ți vezi de treabă! se rățoiește căpetenia. Încă mai trebuie să îi purtăm de grijă – până la referendum, ai uitat? Și pe urmă, dac-o să câștige, o să aibă de partea lui întregul Țaroz!

— Și nici nu e chiar atât de rău, intervine Omul de Tinichea. Se pare că ne-a dat creierul, inima și curajul fără niciun gând ascuns, a fost convins că ne dăruiește tot ce e mai bun. Pot să-l aduc pe Leu, să-i povestești și lui? adaugă, cu ochii la mine. S-audă din gura ta?

— Iar ăștia fură, se trezește vorbind Sperie Ciori. Și deputații, și senatorii, și miniștrii... Văd până și eu, care-s un prost, un om de paie fără minte!

— Adică vrei să trecem de partea lui? întreabă Omul de Tinichea, cu o vagă speranță în glas.

— Nu, zice Sperie Ciori. Acum suntem forțe de ordine, imparțiale. Să fim așa cum trebuie să fim, adică să nu mai fim împotriva lui.

— Și ce ne facem dacă ne cere din nou să-i jurăm supunere ca să nu le poruncească maimuțelor să ne-arunce pe muntele capetelor ciocan, așa cum ne-a amenințat? întreabă Omul de Tinichea.

— Dacă n-are un anumit obiect, nu ne poate porunci nimic, spune pipernicita, cu ochii la boneta pe care-o țin în brațe, lipită de pantofi.

— Dar oare nu-s dator să i-o înapoiez? mă întreb eu, cu voce tare. Mi-a dat-o fără s-o fi folosit și...

Și mă gândesc, ca prostu', la privirea lui de câine bătut.

— Da' de unde! se strâmbă căpetenia. Ți-a dat-o numai ca să scape de răzbunarea noastră, ca să ne-nchipuim că

tu ești ăla care ți-a însușit-o pe nedrept. Dacă ești dator să i-o înapoiezi cuiva, atunci ești dator să le-o înapoiezi prietenilor tăi! adaugă, bătându-se cu pumnul în piept.

„Hopa! Și maimuțoiul mă șantajează? Suntem prieteni numai dacă ne dai boneta înapoi?”

— Așa ar fi corect, declară sentențios Sperie Ciori. Cât despre pantofi...

— Aș fi vrut s-ajung cu ei la Glinda, mărturisesc, profitând de ocazie ca să mai amân problema bonetei. Poate știe vreo vrajă ca să-i mărească, să-i pot încălța și să pot pleca și acasă, cum a plecat Dorothea.

— Dacă sunt modificați într-un fel sau altul, își pierd puterea, spune, sigur pe el, Omul de Tinichea. Am citit asta într-o carte veche, groasă, rămasă de la vrăjitoarea care-a domnit asupra vinkiezilor înaintea mea.

Oftez zgomotos și am un chef nebun s-arunc pantofii pe fereastră.

— Atunci ce mă fac? Nu mai rămâne decât esența aia de ozggoriță. Și Oz n-o să mi-o mai prepare niciodată dacă nu-i dau boneta înapoi...

— Nici dacă-l săltăm în văzduh și-l amenințăm că-l azvârlim printre kalidahi? rânjește pipernicita.

— Iar ai uitat că moșului trebuie să-i purtăm de grijă? o apostrofează soră-sa Zyky.

— O să poți folosi pantofii de argint, spune Sperie Ciori. În ținutul altinezilor, acolo unde speriam eu ciorile din lan, aveam vecin un pantofar foarte iscusit. Sunt sigur că-ți poate face o pereche de pantofi cu tălpi ca niște picioare mai mici, așa încât să intre în pantofii fermecați. Și-o să-i

poți încălța fără să-i modifizi, și-o să-ți lovești pe urmă de trei ori călcâiele, și-o s-ajungi oriunde-o să dorești!

„Ce idei!” îmi spun. „Pantofi-reducție! Și mie nu mi-a trecut prin minte, a trebuit s-o primesc de la un cap de paie!”

— Vă ducem pe tine și pe Sperie Ciori până la pantofar și înapoi, făgăduiesc! se jură căpetenia maimuțelor. Și, dacă ne înapoiezi boneta, îi facem și lui Oz un hatâr, de dragul tău. Mergem cu el la capetele-ciocan, să-și angajeze străjeri din rândurile lor, dac-o putea!



În Orașul Smaragdelor plouă. Încet, mocănește. În ziua referendumului.

Stau în ploaie, mutându-mi umbrela grea dintr-o mână într-alta, alături de Oz, de Pricops-Ylă și de Shmenuy-Ala, cu fața către smărăgdezii care ies pe rând din corturi, fac posibilă numărătoarea sugerată de mine punând câte o pietricică într-o oală de ciorbă cât aia de la cantina săracilor (se pare că în Orașul de Smaragd nu se folosesc butoaie), fiecare se ia de mână cu cel ivit aproape în aceeași secundă și cu el din măgăoaia acoperită cu pânză impermeabilă de alături și pleacă, perechi-perechi, către poarta orașului. Le privesc nostalgic mâinile împreunate, văzând în ele simbolul unei ideale (și/sau utopice!) bune înțelegeri dintre oameni, în ciuda părerilor politice diametral opuse...

Pe urmă îmi alunecă ochii către capetele-ciocan – sfidând toate așteptările, bătrânul Oz a reușit să racoleze

nouă –, care patrulează în jurul corturilor, alungindu-și gâturile ca să-și azvârle căpățânile vigilente într-o parte și-ntr-alta, dar mulțumindu-se, cel puțin deocamdată, să izbească doar stropii de ploaie, și către maimuțele care zboară deasupra întregii scene a scrutinului în plină desfășurare, ca niște uriași lilioci negri, și mă simt asediat de forțe pe care mi-e imposibil să le înfrâng, captiv într-o lume ostilă.

Și chiar sunt captiv, captiv în Țaroz... probabil pentru totdeauna. Acum o săptămână mi-am luat rămas bun de la ambele unități de ordine – cea pedestră și cea înaripată – și de la fata cu rochie de mătase verde care-mi aduce mâncarea, îmi mătură podelele și-mi șterge praful de pe mobile, și am plecat, purtat de maimuțica pipernicită, către pantofarul altinez, fiindcă ajunsesem în sfârșit în ziua în care-mi promisesse că aveau să fie gata încălțările-reducție, numai bune de îmbrucat în pantofii de argint. Și chiar s-au îmbrucat, și mi-am lovit călcâiele unul de altul până ce mi-am îndurerat toți mușchii picioarelor, dar nu m-am clintit din loc. Adică nu m-am clintit decât după ce m-a înșfăcat pipernicita, așa cum eram, cu pantofii noi în pantofii de argint și cu cei vechi legați între ei cu șireturile și agățați de gât, și m-a adus înapoi, în camera mea din palatul lui Oz, alias Palatul Parlamentului. Iar în cameră, alături de masa pe care mai erau încă trei perechi de pantofi identici cu aceia pe care mi-i încredințase cu atâta ușurință drept zălog, mă aștepta ghiujul în persoană, purtând pe creștet boneta maimuțelor, sau cel puțin una care-i

semăna leit, și fiind însoțit de o escortă alcătuită din două capete-ciocan.

— Una dintre puținele vrăji care-mi reușește e clonarea obiectelor neînsuflețite, mi-a mărturisit el. În fine, când spun îmi reușește exagerez puțin, nu reușesc să le reproduc și calitățile magice. Îți fac cadou și aceste trei perechi de pantofi, la fel de neputincioși ca ăia cu care-ai reușit să te-ncalți. Dacă nu mă crezi, îi poți proba. Perechea originală e la loc sigur și-o să ți-o dau când o să cred c-o meriți, trădătorule! Cât despre ozgogoriță, poți să-ți pui pofta-n cui! Nu fiindcă, în ciuda pactizării sale ticăloase cu maimuțoi înaripați, n-aș fi dispus să ți-o pregătesc, ci fiindcă n-am de unde lua cei doi pumni de mălai neapărat necesari. Credeam că reprezintă ingredientul cel mai ușor de procurat, dar tocmai am aflat că, acum patru ani, o molimă bizară a distrus tot porumbul de pe aceste meleaguri. Trebuie să fi fost ceva rezultat din negreala în care s-a preschimbat, prin topire, vrăjitoarea rea de la Apus. Dorothea a aruncat-o cu nepăsare, lăsând-o să fie absorbită de pământ. Oricum, ultimele rezerve de boabe și de mălai s-au terminat acum o lună.

— Și cu boneta asta din capul tău ce e? am găsit eu putere să-ntreb. Ai furat-o iar de la maimuțe?

Ghiujul a chicotit, cu ochii sticlind.

— Greșești de două ori, dragul meu prieten. În primul rând, eu unul n-am furat boneta niciodată. N-am făcut nimic altceva decât să folosesc un obiect căzut din cer în nacela balonului meu. Și, în al doilea rând, actualul aco-perământ al capului meu n-a ajuns niciodată înapoi, la ji-

vinele înaripate. Tu ai folosit, și le-ai înapoiat, singura clonă desăvârșită care mi-a reușit vreodată. Vreau să spun că boneta duplicat conține inclusiv puterea de a su-pune maimuțele, după cum bine ați văzut, și tu, și ele.

— Nu te cred! Minți, nu se poate, a strigat pipernicita, care, în loc să plece după ce mă adusese în camera mea, rămăsese lângă ușă, ascultând cu mare atenție vorbele lui Oz și urmărindu-l cu ochi curioși, bulbucăți.

— O să mă crezi îndată, a zis el, râzând. Și s-a pornit să turuie, sprijinindu-se numai pe piciorul stâng: Ep-pe, pep-pe, tak-ke!

Imediat ce a rostit și următoarele două formule magice, ușa s-a deschis brusc, pocnind-o pe pipernicită, și în cameră s-au bulucit toate celelalte maimuțe, în frunte cu căpetenia, care purta pe creștet cealaltă bonetă de aur.

— Ticălosul a făcut încă o bonetă! Cu aceleași puteri ca prima! s-a grăbit pipernicita să lămurească lucrurile, cu lacrimi de ciudă prelingându-i-se pe obrajii păroși.

După ce s-a potolit vacarmul și toate maimuțele au priceput ce se-ntâmplase, Oz a și dat prima poruncă. A vrut să fie dus până la Glinda și înapoi, ca să-ncheie cu ea un pact de neagresiune. După care a folosit următoarele două porunci ca să ajungă la altinezi și vinkiezi, în același scop. Iar în final le-a promis maimuțelor că le înapoiază și a doua bonetă dacă sunt de acord să-i asigure transportul, dus-întors, și până la vrăjitoarea bună din Miază-noapte.

Așa că acum căpetenia maimuțelor și soața sa zboară pe deasupra noastră având fiecare pe cap câte o bonetă

de aur, iar Oz e liniștit dinspre partea vecinilor – de la Răsărit, Apus, Miazăzi și Miazănoapte – pe care i-a convins, el știe cum, fiindcă și-a purtat tratativele fără martori, să-i promită că nu se vor amesteca în treburile lui atâta vreme cât nu se amestecă nici el într-ale lor.

Și ploaia cade, cade într-una, și oameni ies și tot ies din corturi, sunt două șiruri pe care încep să le cred infinite, până în minunata clipa a sfârșitului, când smărgdezul ivit din cortul DA așteaptă zadarnic să-i apară perechea din cortul NU.

— Am câștigat! Am câștigat! Am câștigat! zbiară triumfător OZ, țopăind prin bălți ca un nebun.

— Să verificăm, spune acru Shmenuy-Ala, scuturându-și pelerina verde de apa cu care-au îmbroșcat-o salturile bătrânului vrăjitor. Ascultă, îl întreabă pe ultimul om ieșit din cortul DA, care și-a aruncat pietricica în oala pentru numărătoare și se uită spre ieșirea celui alt cort cu neîncredere, parcă nevenindu-i să creadă că rezultatul referendumului e cel pe care și l-a dorit, ascultă, mai e cineva înăuntru?

— Da, răspunde el, ca trezit din somn, mai sunt încă trei bărbați.

— Numai atât! exclamă înciudat Pricops-Ylă. Adică am pierdut la mustață...

Pe urmă își îngustează ochii, se uită chiorâș la mine și la Oz și adaugă, strâmbând din nas:

— Nu-mi miroase a lucru curat...

„Oare să fi făcut ghiujul vreo șmecherie?” mă întreb.
„Și ce-ar fi putut face?”

— Haideți să ne uităm în cortul NU, propune Shmenuy-Ala. Să nu fi rămas înăuntru vreun alegător leșinat, sau chiar mort. Au stat destul de înghesuiți, s-ar fi putut întâmpla orice...

— Să luăm și pe cineva cu miros mai fin, zice Pricops, apoi strigă cât îl ține gura: Leule! Vino repede, te-așteptăm toți patru!

Din baraca în care au dormit constructorii corturilor și în care s-a adăpostit de ploaie Unitatea Pedestră de Ordine – căci celor cincisprezece Sperie Ciori nu le priește când li se udă paiele, celor cincisprezece Oameni de Tini-chea le ruginesc și li se înțepenesc încheieturile, iar Leul face guturai dacă i se murează blana – iese fără chef detronatul rege al pădurii, pe care l-am văzut uitându-se tot timpul pe fereastră, așa că e desigur la curent cu rezultatul provizoriu al votării.

— Hai să inspectăm cortul NU, îi spune șeful senatului, și uriașul animal intră cu greu pe ușa îngustă a cortului lung și înalt.

Intrăm în urma lui și noi, toți cei patru oameni care-am făcut-o pe observatorii, ne uităm prin toate cotloanele, străbatem toate cele cinci platforme suprapuse... Și nu găsim pe nimeni.

— Am câștigat, spune Oz, de data asta calm, fără să mai țopăie. Am câștigat și gata. Sunt regele vostru..

— Ești rrregele, încuviințează Leul, care, de când a aflat, din povestea mea, cum a plâns beneficiarul bătrâneții perpetue, îl privește cu ochi mult mai buni.

— Eu tot nu pot să cred, mormăie Pricops. Trebuie să fie o șmecherie care ne scapă...

Ca și cum ar vrea să-i dea dreptate, de afară se aude un sunet strident – semn că e pe aproape reporterul de serviciu al *Trâmbiței de Smaragd*, ziarul devotat republicii parlamentare, spre deosebire de *Slovele Verzi*, care a trecut destul de repede de partea monarhiei.

Ciulim cu toții urechile, care ne sunt curând invadate de strigăte furioase, printre care deslușim cuvântul „sabotaj”.

Ne grăbim să ieșim în ploaie, unde dăm cu ochii de vreo treisprezece smărăgdezi palizi, care se apropie dinspre poarta orașului, unii tremurând din toate încheieturile, alții șchiopătând, alții ținându-se cu mâinile de burtă... În fruntea lor merge reporterul cu trâmbiță, iar în urma lor vin, în fugă, președinții celor trei partide, prim-ministrul încă în exercițiu și Lingush-Ylă, președintele asociației Arta Aservită Adevărului

— Sabotaj, sabotaj! strigă reporterul. Cineva a sabotat referendumul! Acești cetățeni au fost împiedicați să voteze! O boală ciudată nu i-a lăsat să coboare din pat...

— Da, da, da! scandează un tip vânjos, care vine șchiopătând în urma lui. Aseară eram bine sănătos, și azi-dimineață m-am trezit cu un picior țeapăn, mort! Abia acum un ceas am început să mi-l simt... Ca și cum mi s-ar fi făcut o vrajă...

Subliniată de un sunet de trâmbiță, vraja cuvântului *vraja* întoarce toate privirile spre Oz, care se retrage cu un pas, parcă fără s-o vrea.

— Sabotaj! strigă și șefii celor trei partide, și strigătul lor e preluat de o parte din orășenii care ies grăbiți pe poartă, atrași de hărmălaie.

Trâmbița sună iarăși, apoi se aude zbieretul reporterului.

— S-a făcut o vrajă!

— În orașul ăsta există un singur vrăjitor! urlă Trombon-Ylă.

— Întocmai, spune apăsător Pricops-Ylă, uitându-se urât la Oz.

— De ce să fi făcut eu o asemenea vrajă? se apără inventatorul ozgogoriței. Poate că oamenii ăștia voiau să voteze pentru mine!

— Am vrut să vin aici și m-am putut, răsună vocea pițigăiată a unei femei căreia i se bătaie capul. Până acum un ceas am tremurat atât de tare că n-am fost în stare nici măcar să mă salt din pat...

— Liniște! poruncește Shmenuy-Ala. Ia spuneți, oameni buni, da' sincer, în care cort viațați să intrați?

Toate mâinile se îndreaptă, unele tremurând zdravăn, către cortul NU.

— Ei, acum ce mai zici? se strâmbă Pricops-Ylă la Oz.

— Minciuni! Sunt sigur că ăștia au ieșit din cortul NU printre primii și s-au grăbit să se-ntoarcă în oraș, să-și pregătească rolurile de bolnavi!

— Poți dovedi că e așa? se rățoiește Abur-Ylă.

— Voi puteți dovedi că nu e?

— Numai tu puteai să faci vraja asta! strigă prim-ministrul Kivernis-Ylă.

— Zi și tu ceva! îmi șoptește Oz, înghiontindu-mă discret.

— Ce? Că vrăjile tale nu-s bune decât de copiat pantofi? ripostez, tot pe șoptite.

— De unde era să știu pe cine să vrăjesc? urlă el. De unde era să știu cine vrea să voteze împotriva mea?

— Vrăjitorii citesc gândurile! răspunde prompt Îmbrobode-Ala.

— Nu-i adevărat! țipă Oz.

— Și-ai văzut cine a fost la demonstrațiile împotriva ta, zice Abur-Ylă.

— Și dacă ar fi fost așa, se-nfurie Oz, n-ar fi bătut mai puțin la ochi dacă, în loc să-i îmbolnăvesc, îi hipnotizam să intre-n cortul DA?

— Poate că ai făcut-o și pe asta! se repede Pricops-Ylă. Sunt aproape sigur c-ai făcut-o! Cu mulți alții!

— Dacă vrei pantofii de argint, pe cei veritabili, zi ceva! șoptește Oz, înghiontindu-mă din nou.

— Chemați-i din nou aici, în afara orașului, pe toți cei care-au votat, strig, fără să mă-ntreb dacă fac sau nu o propunere utilă și realizabilă... Să-i numărăm. Să numărăm și pietricelele din oale, și o să vedem că numerele nu se potrivesc, că ăștia treiș'pe mint.

— Și numai voi puteați să-i puneți să mintă! urlă Oz.

— Ultima oală nu e sigilată, strigă reporterul cu trâmbiță. De când vă certați aici, ar fi putut umbra cineva în ea!

— Și chiar dac-ar fi fost! Ce e un sigiliu pentru un vrăjitor? râde Trombon-Ylă.

— Să repetăm referendumul mâine! propune Oz, exasperat.

— De parcă mâine n-ai putea să faci alte vrăji! hoho-tește Kivernis-Ylă.

— Vrajitoru-a sabotat! Vrem să fie alungat! scandează o parte a mulțimii adunate în jurul nostru.

— Oz nu este vinovat! Vrem să fie ncoronat! scandează alte glasuri, parcă mai numeroase, cărora li se alătură vocile de bas ale capetelor-ciocan.

Pricops-Ylă se întoarce în direcția lor:

— Și asupra voastră a aruncat vreo vrajă, nu mă îndoiesc!

— Pantofii! mă-nghiontește din nou OZ. Vrei pantofii? Jur pe viața mea că o să-i ai în clipa când mă urc pe tron!

— Oamenii ăștia, care spun c-au fost bolnavi, trebuie interogați, strig eu. Și ei, și rudele lor, și vecinii lor. Trebuie să-i interogheze o comisie imparțială. Numai așa vom dovedi adevărul!

— Comisie imparțială? pufnește Îmbrobode-Ala. Pe asta de unde-o luăm? O scoate Oz din pălărie?

— Ați uitat că există o asociație numită Arta Aservită Adevărului? se amestecă Lingush-Ylă.

Dar nu-i dă nimeni atenție, numai Leul mârâie la el:

— Pe cine crrezi crretin?

Eu arăt în sus, către maimuțele care continuă să planeze deasupra noastră.

— Comisia e acolo!

— Maimuțele?! exclamă, într-un glas, la fel de revoltați, Oz și Kivernis-Ylă.

— Ai cumva impresia că maimuțele au ținut vreodată cu Oz? îl întreb pe cel de-al doilea.

— Are dreptate, se amestecă Smenuy-Ala. Și cred... sunt aproape sigură că putem obține o garanție a... imparțialității lor.

„O să obțineți pe naiba. Ambele bonete sunt la ele. Nici măcar Oz nu mai are vreuna, apartamentul lui a fost percheziționat”, spune primul meu gând.

„Dacă nu cumva a ascuns-o acolo unde-a ascuns și pantofii”, spune gândul al doilea.

„Și ce dacă o fi ascuns-o?” se burzuluiește al treilea gând. „De-abia are mai multe șanse să urce pe tron! Nu asta vrei acum?”

— Iar tu ai cumva impresia că maimuțele nu mă urăsc? mă întreabă Oz.

— Nu trăiesc din impresii, ripostez. Am o certitudine.

— Care? se strâmbă el.

— Crezi că momentul e potrivit pentru confidențe? îi întorc eu strâmbătura.

— Am vrea să ne sfătuim între noi, zice Kivernis.

— Bun, noi ne retragem, zice Oz, trăgându-mă deoparte. Apoi își repetă întrebarea: Care e certitudinea aia?

— Că maimuțele sunt datoare să m-ajute, prietenește, dacă sunt de părere că merit. Prin urmare, dacă nu-mi ascunzi nimic, dacă nu mă faci să le mint fără voia mea, dacă nu i-ai îmbolnăvit tu pe oamenii ăia, dacă n-ai făcut pe nimeni să intre în cortul DA împotriva voinței lui...

— Păi, se zborșește ghiujul, crezi că dacă eram în stare de asemenea fapte, mai aveam nevoie de referendum?

— Dar pe vecini cum i-ai convins să semneze pactele alea?

— A, zice el, cu o fluturare de mână care-mi dă de-nțeleles c-a fost o bagatelă, vrăjitoarelor le-am spus cum am clonat boneta, iar altinezilor și vinkiezilor le-am clonat câteva zeci de saci cu aur...

— Hm, pufnesc eu, și pentru smărăgdezii care-au votat DA n-ai clonat nimic, nimic?

— Ei, zice el, cu jumătate de gură, poate că da, câteva flecuștețe inofensive, pentru vreo câțiva... Și adaugă, cu aplomb: Dar asta nu-nseamnă că i-am făcut să intre în cortul ăla împotriva voinței lor!



— A fost un semnal, cu siguranță, știi, când a zbierat Pricops-Ylă la Leu: „te așteptăm toți patru”. A divulgat de fapt rezultatul alegerilor, a anunțat că Oz a câștigat cu patru voturi în plus, și cineva care stătea pe undeva la pândă a dat vestea mai departe, și au știut că e prea destul să vină cu treiș’pe reclamagii, că pot să dea totul peste cap!

Pipernicita vorbește cu aprindere, măsurând camera mea cu pasul, și vârfurile aripilor strâns lipite de trup îi zvâcnesc ușor. Pare să fie un tic involuntar.

— Țștia sunt niște netrebnici, și doar soața căpeteniei a zis că e mai bine să nu ne-amestecăm, dar el nu și nu, că ți-o datorăm, fiindcă ne-ai devenit prieten și porunca ta, ca stăpân al bonetei, a fost să te-ajutăm când te credem

demn să fii ajutat... Și uite că acum nu mai avem bone-tele!

— Ce faceee?! țin eu, sărind de pe scaun.

— Sst, zice ea, mai încet, dacă dă cineva peste mine aici o să fim acuzați de părtinire!

— Cum adică nu mai aveți bonetele? întreb, apăsând pe fiecare cuvânt, dar cu voce scăzută.

— Au fost furate... De fapt, de asta m-au trimis încoace, ca să-ți povestesc – fiindcă sunt mică, pot intra la tine pe fereastră. Azi-noapte, știi, căpetenia și soața lui s-au dus la râu... Nebuni bătrâni, cică li se făcuse de-o noapte romantică, înțelegi, scăldat, hârjoană prin pădure... Și n-au intrat în apă cu bonetele, le-au lăsat pe mal, le-a fost teamă să nu li le ia undele, că sunt repezi... Dar mai bine s-ar fi dus pe râu la vale. Că nici n-au ajuns bine în mijlocul albiei, când cineva a ieșit din tufe și le-a înșfăcat, pe amândouă. Și, fiind lună plină, i-au văzut mutra. Era Lingush-Ylă, *criticul literar, graficianul, poetul, coregraful, compozitorul, bun sfătuitorul și nepărtinitorul* – el în persoană! De-acum poate să-și scrie și hoț pe cartea de vizită! S-au repezit amândoi după el, dar din apa aia care curge iute ieși în-totdeauna cu mult mai către vale de locul unde ai intrat. Borfașul avut timp să se ascundă în hățiș, nu i-au mai dat de urmă! Au anunțat toată ceata, și l-am căutat degeaba, cu toții, și în luncă, și în pădure, și pe câmpie, și în oraș... Iar către ziuă, când să ne odihnim, am și auzit chemarea bonetei! Era pe capul lui Kivernis-Ylă. Și ne-a dat trei porunci:

„Nu vă atingeți, câte zile veți mai avea, voi și urmașii voștri, de Lingush-Ylă și de-ai lui!”

„Ori de câte ori o puteți face fără martori, decapitați capetele-ciocan din garda lui Oz!”

„Așteptați o săptămână, lăsați impresia că-n timpul ăsta faceți cercetări și anunțați apoi că vrăjile babalâcului i-au împiedicat într-adevăr pe toți reclamanții să ajungă la vot!”

Și cu asta basta, a pus boneta pe creștetul lui Pricops-Ylă și ne-a spus că putem pleca.

Și nici n-am plecat bine, că ne-a și chemat cealaltă bonetă! Era pe țeasta unui cap-ciocan, fiindcă Oz ne-a mai dat trei porunci, și acum n-o mai poate face. Oricum, uite ce-a vrut căposul:

„Nu vă atingeți, câte zile veți mai avea, voi și urmașii voștri, de Lingush-Ylă și de-ai lui!”

„Așteptați o săptămână, lăsați impresia că-n timpul ăsta faceți cercetări și anunțați apoi că toți reclamanții sunt mincinoși, c-au vrut să-l saboteze pe Oz și alegerile, din porunca prim-ministrului și a clicii lui!”

„Pândiți toți reclamanții și, când o puteți face fără martori, rupeți-le picioarele, ca să vadă ce-nseamnă de fapt să fii împiedicat să votezi, și ca să știe toată suflarea ce pățesc martorii mincinoși!”

Și a pus și ăsta boneta pe creștetul altui căpățânos de-al lui și ne-a zis că puteam pleca.

Dar n-am plecat. Căpetenia i-a anunțat că nu putem îndeplini a doua poruncă, fiindcă nu se bate cap în cap cu alta, dată mai înainte de Kivernis-Ylă. Și, a mai zis că-

petenia, „de când am ajuns slugi la mai mulți stăpâni, la noi primul venit e primul servit”.

„Al naibii Lingush”, a bodogănit OZ, „ne-a spus că n-a putut să fure decât o singură bonetă, și ne-a vândut-o pe bani grei! Se vede că tot așa le-a spus și ălorlalți! Nepărtinitor, deh! Și noi, fraierii, v-am dat deja poruncă să nu v-atingeți de el! Da’ las’, c-o rezolvăm cumva și p-asta! Până una-alta, tu, Al Doilea Ciocăn-Ylă”, i-a cerut capului-ciocan care primise boneta, „poruncește-le acestor maimuțoi ce îți spun eu:

Luați-i pe Kivernis-Ylă și pe nemernicii lui și jucați-vă cu ei în văzduh, aruncați-i de la unul la altul, ca pe niște mingi, până când jură că ies în piața Orașului Smaragdelor, cu cenușă-n cap, și mărturisesc c-au instigat la mărturie mincinoasă împotriva mea!”

Căpetenia le-a explicat că nu putem face nici asta, fiindcă zădărnicește îndeplinirea unei alte porunci, iar Oz și-a ieșit din sărite și a zbierat la noi: „Căutați noduri în papură! Dacă nu faceți ce vi s-a poruncit, data viitoare vă ordonăm să vă-necați în râu – toată ceata!”. Și ne-a dat afară. Și Căpetenia m-a trimis la tine, fiindcă tu ne-ai îndemnat s-o facem pe comisia imparțială, și uite ce s-a-ntâmpalat!

— Hm, strâmb eu din nas, și tot eu l-oi fi îndemnat și s-o facă pe romanticul cu nevastă-sa, ținând tichii de aur pe capetele lor seci? De ce n-au distrus bonetele? De ce nu le-au lăsat măcar în grija cetei?

— Păi, șovăie ea, nu se îndură să distrugă asemenea minunății, iar cetei nu i le-au lăsat din cauză că, data trecută, știi, eu și Zyky ne-am jucat cu boneta în pustiu...

Se oprește brusc, aproape sărind în sus:

— A, era să uit, mai e ceva. Atunci, știi, în joaca mea cu soră-mea, am scăpat boneta pe o piatră, și-un rubin s-a fisurat. Și, zău, e o fisură foarte, foaaarte fină. Dar, acum vreo două zile, când m-a pus căpetenia să lustruiesc bonetele, le-am cercetat cu mare atenție, și nici urmă de fisura aia. Așa că, zic eu, pesemne că babalâcul n-a văzut-o și-a făcut două clone care nu o au, iar boneta adevărată mai există și ea pe undeva, probabil ascunsă laolaltă cu adevărații pantofi de argint, cei cu putere vrăjitoarească-n ei. Și i-am spus căpeteniei că niciuna dintre bonetele furate nu e cea căreia a jurat bunicul lui că o să-i fie roabă ceata noastră. Și că, odată ce știm asta, nu suntem datori să-ndeplinim poruncile. Dar el nu și nu, o ține una și bună că, dacă o bonetă are putere să ne cheme, se cheamă că suntem datori să ne supunem celui care o poartă, și că, atâta vreme cât nu vede boneta cu fisura, nu crede nimic din ce-ndrug eu, și...

Și-n clipa aia bate cineva la ușă, și amândoi sărim ca arși. Pipernicita se repede la fereastră, o deschide, și larma de afară pătrunde înăuntru:

— Vrăjitoru-a sabotat! Vrem să fie alungat!

— Hait! bâiguie ea. Sub geamurile tale sunt demonstranți anti-Oz. Dacă mă vede vreunul ieșind de aici... se-ncurcă treaba urât de tot!

Încuviințez dând grăbit din cap și mă uit cu disperare în jur. Și privirile îmi cad asupra patului uriaș, cu baldachin, din colțul încăperii.

— Sub pat, îi spun pipernicitei, socotind că-ncape dedesubt. Târăște-te până în colțul cel mai îndepărtat. Neagră cum ești, tocmai acolo nu te vede nimeni, chiar dacă se uită după tine. Numai c-o să te cam umpli de praf, până în colțul ăla nici mătura n-ajunge...

Ea n-așteaptă să-i spun de două ori, dispare imediat dincolo de faldurile cuverturii, iar eu mă lungesc pe pat.

Bătaia în ușă se repetă.

— Intră, zic, cu voce somnoroasă, și mă întind, ca și cum tocmai aș fi fost trezit din picoteala mea de la amiază.

În cameră intră menajera în rochie de mătase verde.

— A, te-am trezit, exclamă, stânjenită. Îmi pare sincer rău. Dar Oz, monarhul referendumizat, îmi explică ea, folosind ultimul titlu oficial al ghiujului clonator, te cheamă la sfat, cât mai curând. Și, dacă tot te-am tulburat, spune-mi, rogu-te, și ce-ai vrea să ți se pregătească pentru cină... Vai de mine, cum poți să dormi cu-atâta gălăgie? se miră, o clipă mai târziu, și-mi închide fereastra, adăugând: Nu-i mai bine așa? De-afară vine numai zgomot, praf și zăpușeală...

— Da, sigur, e mai bine, încuviințez, dornic s-o văd plecată. Iar pentru cină pregățiți-mi ce vă taie capul! Și lui Oz spune-i că vin îndată, numai să-mi dau cu niște apă pe ochi, să mă trezesc.

— Am înțeles, răspunde ea, și pleacă, și numai ce se-aude ușa că faldurile cuverturii și-ncep să unduiască...

— Mai bine rămâi acolo, zgâtie, spun eu, ești în siguranță sub pat până mă-ntorc.

Ea nu zice nimic, dar de sub cuvertură se ivește o pereche de pantofi, pantofi de damă, din argint, cu vârfurile ascuțite, parcă strălucind mai tare prin contrast cu mâna neagră și păroasă care îi împinge. Pe urmă, paralel cu ei, apare, alunecând pe dușumeaua ceruită, o bonetă de aur, cu diamante și rubine, urmată de cealaltă mână neagră. Și-abia la urmă iese și capul pipernicitei, rânjind cu buza suflecată către nas, după obiceiul ei.

— Ei, ia te uită! strigă, atât de tare încât primul meu gând îi mulțumește menajerei că mi-a-nchis fereastra. Vezi unde era ascunzătoarea babalâcului? Chiar sub nasul tău, în colțul ăla unde zici că nu se-ajunge nici cu mătura, nici cu privirea!

Îmi trânteste pantofii în brațe, și sunt atât de uluit încât îmi scapă și mă aplec să-i iau, și când mă ridic ea e deja lângă geam, studiind boneta în lumină, și rânjește fericită, și-mi face semn să mă apropii și-mi arată fisura aia, într-adevăr greu de zărit.

— Asta-i adevărata bonetă, spune, și cred că și pantofii sunt cei buni...

„Da, cred că da”, răspunde un al doilea gând, „cred că pantofii sunt cei buni, și, Doamne, cred că pot să plec...”

Pipernicita mă zgâlțâie.

— Și-acum ce facem? Vino-ți în fire, ne ești dator cu un răspuns!

„Da, da, așa e”, zice gândul al treilea. „Le ești dator, și se cuvine să te porți frumos, că poate-o să mai ai nevoie de maimuțe, că dacă nici pantofii ăștia nu-s cei veritabili, dacă nu poți încă pleca...”

— Uite ce să faceți, zic. Mergeți la vrăjitoarea bună din Miazănoapte, o invitați să vă-nsoțească la vrăjitoarea din Miazăzi – sau viceversa, numai să le-aduceți pe amândouă la un loc. Pe urmă le spuneți toată povestea și le-ntrebați de stăpânul cărei bonete ascultați și de care nu. Pentru că ele știu ce vrajă-a întrebuințat Oz pentru clonare, așa că, după cât mă duce pe mine capul, ar trebui să știe ce e de fapt o astfel de bonetă. Iar pe asta, pe cea originală, n-o mai păstrați ca un giuvaer de preț, desprindeți-i nestematele, topiți aurul, preschimbați-o în cu totul altceva, ca să nu vă mai poată înrobi, în niciun chip.

Dă din capul ei negru, părând mulțumită.

— Păi, sigur, sigur, vrăjitoarele trebuie să știe... Atunci plec.

Întredeschide geamul, și de afară se aude iar strigătul demonstranților:

— ...sabotat! Vrem să fie alungat!

Închide fereastra la loc, se uită către ușă...

— Nici să nu te gândești, îi spun. Pe-acolo e și mai primejdios. Dacă ieși pe fereastră riști doar să fii văzută, dar dacă ieși pe ușă riști să fii prinsă!

— Bine, o s-aștept, se resemnează ea. Și-o să mă uit cum pleci tu, cu pantofii...

„Da, îmi spun. Trebuie să plec. Degrabă, până nu trimite Oz vreun cap-ciocan după mine!”

Mă reped la scrinul în care-am pus pantofii-reducție, opera îndemânaticului altinez, și pantofii clonă, opera lui Oz, vrăjitorul amator. Și constat cu surprindere că cei din urmă au început să se înmoaie, să se topească. Faptul în sine

e îmbucurător, poate că bonetele false vor avea aceeași soartă, scăpând maimuțele de complicații inutile. Partea tristă, sau mai degrabă tragică, e că am trântit reducăiile în scrin lăsându-le îmbucate într-o pereche de pantofi argintii, care, în starea de acum, s-au lipit de ele! Cum să-i îndepărtez, cum să pun reducăiile în pantofii autentici?!

De ciudă și de disperare, mă trec toate apele!

Ridic una dintre reducăiile cu partea de jos încleiată în maglavaisul argintiu și mă întorc către maimuță.

— Uite ce s-a-ntâmpat! Ce mă fac acum? Dă-mi o idee!

Pipernicita îmi aruncă o privire absentă, dar scoate totuși un strigăt scurt, de uimire, înainte de a-și relua îndelnicirea: se străduiește să-ncalțe pantofii autentici.

Și chiar reușește, își îndeasă în ei palmele picioarelor, ca să le zic așa. Numai degetul opozabil îi rămâne afară, ceea ce nici nu e rău, reprezintă un mijloc de fixare în plus, riscă într-o mai mică măsură să-și piardă încălțărilor pe drum, ca Dorothea.

— Cred că plecăm împreună, îmi spune, potrivindu-și boneta pe cap. Știi că pot să zbor ținându-te de subțiori, iar acum nu e vorba decât de trei pași prin văzduh... Ieșim de-aici fără să ne știe nimeni, te las acasă, apoi mă-ntorc la ceata mea. Ca să nu mai spun că o să știm și unde să te vizităm! Haide, să mergem.

Se suie pe o măsuță scundă și întinde brațele. Sunt exact la înălțimea potrivită ca să-mi treacă pe sub subțiori.

Stau o clipă pe gânduri. „Dacă mă scapă? Sau dacă pierde pantofii și nu se mai poate întoarce, și rămân cu ea ca animal de casă?”

„Ei”, îmi fac curaj, „numai cine riscă poate câștiga!”
Mă apropii și-o las să mă cuprindă strâns cu brațele.

— Gata. Dă-mi adresa!

Hait! Alta acum! Ce adresă-i dau ca să nu greșescă?

— Sufrageria mea, răspund. Spune-le pantofilor să ne ducă în sufrageria mea.

— Aha!

Își lovește călcâiele de trei ori unul de altul și dă porunca, cu voce mai pițigăiată ca de obicei – pasămite și ei îi e cam frică!

— Mergem în sufrageria lui!

În următoarea fracțiune de secundă mă tem că n-o să se întâmple nimic, că nici pantofii ăștia nu sunt buni, însă apoi am imediat senzația că sunt ridicat în văzduh, învârtit – și tot ce văd în jurul meu e un vârtej neclar –, smucit de trei ori și... buf! pic pe ceva tare, în timp ce auzul meu captează o voce cunoscută.

— ...umblă băiatul ăsta de atâtea zile?

E vocea mamei. Stă pe fotoliul ei preferat din sufrageria mea, de vorbă cu Raluca...

S-a-ntors Raluca! Chiar s-a-ntors Raluca?

...cu Raluca și cu soacră-mea.

Urmează trei țipete. Mă ridic năuc pe fundalul lor, suprapus peste un alt fundal, mai estompat – vocea crainice de la televizor, din care deslușesc, disperate, expresiile „președintelui interimar” și „președintelui suspendat”.

„Sigur am ajuns acasă?” se îndoiește primul meu gând.

„Ce naiba s-o fi întâmplat în țara asta cât am fost beat și cât am colindat?” se miră gândul al doilea.

„Lasă-i dracului, cu politica lor cu tot!” exclamă gândul al treilea.

„S-a-ntors Raluca!” triumfă gândul al patrulea.

„Dar ce le spun despre maimuța înaripată?” se îngrijorează gândul al cincilea, când o zăresc, cu coada ochiului, pe pipernicită adunându-se de pe covor, îndesându-și degetele mai bine în pantofi și potrivindu-și boneta.

— Să ne revedem sănătoși! zice ea apoi, suflecându-și buza de sus. Și adaugă, pocnind de trei ori din călcâie: Mergem în grota de lângă lac!

— Ce-a fost asta? întreabă mama, în timp ce maimuța dispare într-un fuior subțire de aer, iar soacră-mea își face cruce.

Încă în patru labe și zâmbindu-i Ralucăi, dau primul răspuns care-mi trece prin minte:

— Întoarcerea Vrajitorului!

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel



"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între copertile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extraterestri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: Scornituri spăimântătoare

Autor: Constantin D. Pavel

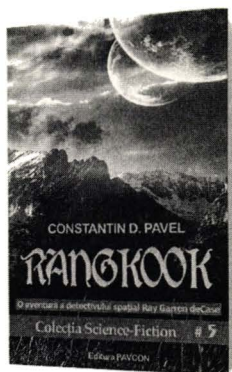
Nr. pag.: 128

Colecția Science-Fiction: #4

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Rangkook

de Constantin D. Pavel



“Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!”

“Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepti să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată.”

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul disparițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*

Autor: *Constantin D. Pavel*

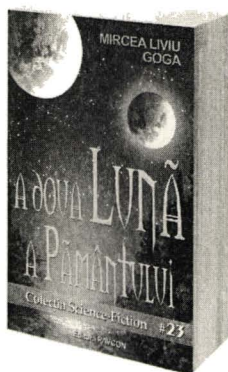
Nr. pag.: 128

Colecția Science-Fiction: #5

Comandați-o la: www.pavcon.ro

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga



*“Vrei o carte care să te țină
cu sufletul la gură de la
prima la ultima pagină?
Asta este!”*

...Ce ascunde misterioasa Vale a
lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar
11 ani, e ales să fie printre puținii care
pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând,
în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt,
de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini-
țiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împle-
tită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână
copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot
restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*

Autor: *Mircea Liviu Goga*

Nr. pag.: 320

Colecția Science-Fiction: #23

Comandați-o la: www.pavcon.ro

C U P R I N S

De dragoste	5
Iadul	8
Negustorul ambulant, calculatorul și falimentul	11
Învins	14
Oyoja Onuk	17
Călugărița	23
Felix, The King	30
Bifurcația	37
Turnat 2	51
Oltzii	61
Năpârstocii	67
Puncte de vedere	70
Coincidență	71
Omul de zăpadă	75
Supraviețuitorii	76
Clipa eternă	88
Poveste de Crăciun	97
Radu Babei	100
Întoarcerea vrăjitorului	113

Ceea ce se vede în
oglindă nu pare a fi
dormitorul meu, ci o
așezare ciudată, minus-
culă. Un orașel de
porțelan! Dar îmi etiche-
tez vedenia drept un soi
de nălucire și, nevrând
să par cârcotaș, mă
hotărâsc să-i dau
omului banii.

Înhață din nou cârpa și
mai șterge o dată
oglinda. De data asta,
de jos în sus. Și imagi-
nea orașului de porțelan
e înlocuită de cea a unui
drum pietruit cu cără-
mizi galbene, care șer-
puiește printre lanuri.
Și dau să mă apropiu de
oglindă. Dar mă împie-
dic și cad. Cad prin
oglindă! Fără s-o sparg!
Și mă pomenesc, în
patru labe, pe drumul
ăla galben, simțind
șocul impactului cu
afurisitele alea de
cărămizi nu numai în
genunchi și-n palme, ci
și în fiecare vertebră!

ISBN 978-606-8879-95-6



9 786068 879956 >

Scanare și prelucrare digitală



EM

de

Anonim



și

CN Pluto (București)



2025

